உ

கணபதி துணை

அபிராமியந்தாதி

காப்பு.

தாரமர் கொன்றையுஞ் சண்பக மாலையுஞ் சாத்துந்தில்லை
யூரர்தம் பாகத் துமைமைந்த னேயுல கேழும்பெற்ற
சீரபி ராமியந் தாதியெப் போதுமென் சிந்தையுள்ளே
காரமர் மேனிக் கணபதி யேநிற்கக் கட்டுரையே.

உதிக்கின்ற செங்கதி ருச்சித் திலக முணர்வுடையோர்
மதிக்கின்ற மாணிக்க மாதுளம் போது மலர்க்கமலை
துதிக்கின்ற மின்கொடி மென்கடிக் குங்கும தோயமென்ன
விதிக்கின்ற மேனி யபிராமி யென்றன் விழுத்துணையே. (க)

துணையுந் தொழுந்தெய்வ மும்பெற்ற தாயுஞ் சுருதிகளின்
பணையுங் கொழுந்தும் பதிகொண்ட வேரும் பனிமலர்ப்பூங்
கணையுங் கருப்புச் சிலையுமென் பாசாங் குசமுங்கையி
லணையுந் திரிபுர சுந்தரி யாவ தறிந்தனமே (உ)

அறிந்தே னெவரு மறியா மறையை யறிந்துகொண்டு
செறிந்தே னுனது திருவடிக் கேதிரு வேவெருவிப்
பிறிந்தேனின் னன்பர் பெருமை யெண்ணாத கருமநெஞ்சான்
மறிந்தே விழுநர குக்குற வாய மனிதரையே. (ங)

மனிதருந் தேவரு மாயா முனிவரும் வந்துசென்னி
குனிதருஞ் சேவடிக் கோமள மேகொன்றை வார்சடைமேற்
பனிதருந் திங்களும் பாம்பும் பகீரதி யும்படைத்த
புனிதரு நீயுமென் புந்தியெந் நாளும் பொருந்துகவே.

பொருந்திய முப்புரை செப்புரை செய்யும் புணர்முலையால்
வருந்திய வஞ்சி மருங்குன் மனோன்மணி வார்சடையோ
னருந்திய நஞ்சமு தாக்கிய வம்பிகை யம்புயமேற்
றிருந்திய சுந்தரி யந்தரி பாதமென் சென்னியதே. (௫)

சென்னிய துன்பொற் றிருவடித் தாமரை சிந்தையுள்ளே
மன்னிய துன்றிரு மந்திரஞ் சிந்தூர வண்ணப்பெண்ணே
முன்னிய நின்னடி யாருடன் கூடி முறைமுறையே
பன்னிய தென்று முனதுபர மாகம பத்ததியே. (௬)

ததியுறு மத்திற் சுழலுமென னாவி தளர்விலதோர்
கதியுறு வண்ணங் கருதுகண் டாயகம லாலயனு
மதியுறு வேணி மகிழ்நனு மாலும் வணங்கியென்றுந்
துதியுறு சேவடி யாய்சிந்து ரானன சுந்தரியே. (௭)

சுந்தரி யெந்தை துணைவியென் பாசத் தொடரையெல்லாம்
வந்தரி சிந்தூர வண்ணத்தி னாண்மகிடன் றலைமே
லந்தரி நீலி யழியாத கன்னிகை யாரணத்தோன்
கந்தரி கைத்தலத் தாண்மலர்த் தாளென் கருத்தனவே. (௮)

கருத்தன வெந்தைதன் கண்ணன வண்ணக் கனகவெற்பிற்
பெருத்தன பாலழும் பிள்ளைக்கு நல்கின பேரருள்கூர்
திருத்தன பாரமு மாரமுஞ் செங்கைச் சிலையுமம்பு
முருத்தன மூரலு நீயுமம் மேவந்தென் முன்னிற்கவே. (௯)

நின்று மிருந்துங் கிடந்து நடந்து நினைப்பதுன்னை
யென்றும் வணங்குவ துன்மலர்த் தாளெழு தாமரையி
னொன்று மரும்பொரு ளேயரு ளேயுமை யேயிமயத்
தன்றும் பிறந்தவ ளேயழி யாமுத்தி யானந்தமே. (௧௦)

ஆனந்த மாயென் னறிவாய் நிறைந்த வமுதமுமாய்
வானந்த மான வடிவுடை யாண்மறை நான்கினுக்குந்
தானந்த மான சரணார விந்தந் தவளநிறக்
கானந்த மாடரங் காமெம்பி ரான்முடிக் கண்ணியதே. (௧௧)

கண்ணிய துன்புகழ் கற்பதுன் னாமங் கசிந்துபத்தி
பண்ணிய துன்னிரு பாதாம் புயத்திற் பகலிரவா

நண்ணிய துன்னை நயந்தோ ரவையத்து நான்முன்செய்த
புண்ணிய மேதென்னம் மேபுவி யேழையும் பூத்தவளே. (கஉ)

பூத்தவ ளேபுவ னம்பதி னான்கையும் பூத்தவண்ணங்
காத்தவ ளேபின் கரந்தவ ளேகறைக் கண்டனுக்கு
மூத்தவ ளேயென்று மூவா முகுந்தற் கிளையவளே
மாத்தவ ளேயுனை யன்றிமற் றோர்தெய்வம் வந்திப்பதே. (கங)

வந்திப் பவருன்னை வானவர் தானவ ரானவர்கள்
சிந்திப் பவர்நற் றிசைமுகர் நாரணர் சிந்தையுளே
பந்திப் பவரழி யாப்பர மானந்தர் பாரிலுன்னைச்
சந்திப் பவர்க்கெளி தாமெம்பி ராட்டிநின் றண்ணளியே. (கச)

தண்ணளிக் கென்றுமுன் னேபல கோடி தவங்கள்செய்வார்
மண்ணளிக் குஞ்செல்வ மோபெறு வார்மதி வானவர்தம்
விண்ணளிக் குஞ்செல் வமுமழி யாமுத்தி வீடுமன்றோ
பண்ணளிக் குஞ்சொற் பரிமள யாமளைப் பைங்கிளியே. (கரு)

கிளியே கிளைஞர் மனத்தே கிடந்து கிளர்ந்தொளிரு
மொளியே யொளிரு மொளிக்கிட மேயெண்ணி லொன்றுமில்லா
வெளியே வெளிமுதற் பூதங்க ளாகி விரிந்தவம்மே
யளியே னறிவள விற்கள வான ததிசயமே. (கசு)

அதிசய மான வடிவுடை யாளர விந்தமெல்லாந்
துதிசய வானன சுந்தர வல்லி துணையிரதி
பதிசய மான தபசய மாகமுன் பார்த்தவர்த
மதிசய மாகவன் றோவாம பாகத்தை வவ்வியதே. (கஎ)

வவ்விய பாகத் திறைவரு நீயு மகிழ்ந்திருக்குஞ்
செவ்விய முங்க டிருமணக் கோலமுஞ் சிந்தையுள்ளே
யவ்வியந் தீர்த்தென்னை யாண்டபொற் பாதமு மாகிவந்து
வெவ்விய காலனென் மேல்வரும் போது வெளிநிற்கவே. (கஅ)

வெளிநின்ற நின்றிரு மேனியைப் பார்த்தென் விழியுநெஞ்சுங்
களிநின்ற வெள்ளங் கரைகண்ட தில்லை கருத்தினுள்ளே
தெளிநின்ற ஞானந் திகழ்கின்ற தென்ன திருவுளமோ
வொளிநின்ற கோணங்க ளொன்பது மேவி யுறைபவளே. (கசு)

உறைகின்ற நின்றிருக் கோயிலின் கேள்வ ரொருபக்கமோ
வறைகின்ற நான்மறை யின்னடி யோமுடி யோவமுத
நிறைகின்ற வெண்டிங்க ளோகஞ் சமோவென்ற னெஞ்சகமோ
மறைகின்ற வாரிதி யோபூர ணாசல மங்கலையே. (உ0)

மங்கலை செங்கல சம்முலை யாண்மலை யாள்வருணச
சங்கலை செங்கைச சகல கலாமயிற் றாவுகங்கை
பொங்கலை தங்கும் புரிசடை யோன்புடை யாளுடையாள்
பிங்கலை நீலிசெய் யாள்வெளி யாள்பசும் பெண்கொடியே. (உக)

கொடியே யிளவஞ்சிக் கொம்பே யெனக்குவம் பேபழுத்த
படியே மறையின் பரிமள மேபனி மாலிமயப்
பிடியே பிரமன் முதலாய தேவரைப் பெற்றவம்மே
யடியே னிறந்திங் கினிப்பிற வாமல்வந் தாண்டுகொள்ளே (உஉ)

கொள்ளேன் மனத்தினின் கோலமல் லாதன்பர் கூட்டந்தன்னை
விள்ளேன் பரசம யம்விரும் பேன்வியன் மூவுலகுக்
குள்ளே யனைத்தினுக் கும்புறம் பேயுள்ளத் தேவிளைந்த
கள்ளே களிக்குங் களியே யளியவென் கண்மணியே. (உங)

மணியே மணியி னொளியே யொளிரு மணிபுனைந்த
வணியே யணியு மணிக்கழ கேயணு காதவர்க்குப்
பிணியே பிணிக்கு மருந்தே யமரர் பெருவிருந்தே
பணியே னொருவரை நின்பத்ம பாதம் பணிந்தபின்னே. (உச)

பின்னே திரிந்துன் னடியாரைப் பேணிப் பிறப்பறுக்க
முன்னே தவங்கண் முயன்றுகொண் டேன்முதன் மூவருக்கு
மன்னே யுலகுக் கபிராமி யென்னு மருமருந்தே
யென்னே யினியுன்னை யான்மறவா மனின் றேத்துவனே. (உரு)

எத்து மடியவ ரீரே ழுலகினை யும்படைத்துங்
காத்து மழித்துந் திரிபவ ராங்கமழ் பூங்கடம்பு
சாத்துங் குழலணங் கேமண நாறுநின் றாளிணைக்கென்
னாத்தங்கு புன்மொழி யேறிய வாறு நகையுடைத்தே (உசு)

உடைத்தனை வஞ்சப் பிறவியை யுள்ள முருகுமன்பு
படைத்தனை பத்ம பதயுகஞ் சூடும் பணியெனக்கே

யடைத்தனை நெஞ்சத் தழுக்கையெல் லாநின் னருட்புனலாற்
றுடைத்தனை சுந்தரி நின்னரு ளேதென்று சொல்லுவதே. (உஎ)

சொல்லும் பொருளு மெனநட மாடுந் துணைவருடன்
புல்லும் பரிமளப் பூங்கொடி யேநின் புதுமலர்த்தா
ளல்லும் பகலுந் தொழுமவர்க் கேயழி யாவரசுஞ்
செல்லுந் தவநெறி யுஞ்சிவ லோகமுஞ் சித்திக்குமே. (உஅ)

சித்தியுஞ் சித்தி தருந்தெய்வ மாகித் திகழும்பரா
சத்தியுஞ் சத்தி தழைக்குஞ் சிவமுந் தவமுயல்வார்
முத்தியு முத்திக்கு வித்தும் வித்தாகி முளைத்தெழுந்த
புத்தியும் புத்தியி னுள்ளே புரக்கும் புரந்தையன்றே. (உகூ)

அன்றே தடுத்தென்னை யாண்டுகொண் டாய்கொண்ட தல்லவென்
நன்றே யுனக்கினி நானென் செயினு நடுக்கடலுட் [கை
சென்றே விழினுங் கரையேற் றுகைநின் றிருவுளமே
யொன்றே பலவுரு வேயரு வேயென் னுமையவளே. (௩௦)

உமையு முமையொரு பாகனு மேக வுருவில்வந்திங்
கெமையுந் தமக்கன்பு செய்யவைத் தாரினி யெண்ணுதற்குச்
சமயங் களுமில்லை யீன்றெடுப் பாளொரு தாயுமில்லை
யமையு மமையுறு தோளியர் மேல்வைத்த வாசையுமே. (௩௧)

ஆசைக் கடலி லகப்பட் டருளற்ற வந்தகன்கைப்
பாசத்தி லல்லற் படவிருந் தேனைநின் பாதமென்னும்
வாசக் கமலந் தலைமேல் வலியவைத் தாண்டுகொண்ட
நேசத்தை யென்சொல்லு வேனீசர் பாகத்து நேரிழையே. (௩௨)

இழைக்கும் வினைவழி யேயடுங் காலனெனைநடுங்க
வழைக்கும் பொழுதுவந் தஞ்சலென்பா யத்தர்சித்த மெல்லாங்
குழைக்குங் களபக் குவிமுலை யாமளைக் கோமளமே
யுழைக்கும் பொழுதுன்னை யேயன்னை யேயென்ப னோடிவந்தே. ()

வந்தே சரணம் புகும்படி யாருக்கு வானுலகந்
தந்தே பரிவொடு தான்போ யிருக்குஞ் சதுர்முகமும்
பைந்தே னலங்கற் பருமணி யாகமும் பாகமும்பொற்
செந்தேன் மலரு மலர்கதிர் ஞாயிறுந் திங்களுமே. (௩௪)

திங்கட் பகவின் மணநாறுஞ் சீறடி சென்னிவைக்க
வெங்கட் கொருதவ மெய்திய வாவெண் ணிறந்தவிண்ணோர்
தங்கட்கு மிந்தத் தவமெய்து மோதாங் கக்கடலுள்
வெங்கட் பணியணை மேற்றுயில் கூரும் விழுப்பொருளே. (கரு)

பொருளே பொருண்முடிக் கும்போகமே யரும் போகஞ்செய்யு
மருளே மருளில் வருந்தெரு ளேயென் மனத்துவஞ்சத்
திருளே துமின்றி யொளிவெளி யாகி யிருக்குமுன்ற
னருளே தறிகின்றி லேனம்பு யாதனத் தம்பிகையே. (கசு)

கைக்கே யணிவது கன்னலும் பூவுங் கமலமன்ன
மெய்க்கே யணிவது வெண்முத்து மாலை விடவரவின்
பைக்கே யணிவது பன்மணிக் கோவையும் பட்டுமெட்டுத்
திக்கே யணியுந் திருவுடை யானிடஞ் சேர்பவளே. (கஎ)

பவளக் கொடியிற் பழுத்த செவ்வாயும் பனிமுறுவற்
றவளத் திருநகை யுந்துணை யாவெங்கள் சங்கரனைத்
துவளப் பொருது துடியிடை சாய்க்குந் துணைமுலையா
ளவளைப் பணிமின்கண் டீரம ராவதி யாளுகைக்கே. (கஅ)

மீளுகைக் குன்ற னடித்தா மரைகளுண் டந்தகன்பான்
மூளுகைக் குன்றன் விழியின் கடையுண்டு மேலிவற்றின்
ஆளுகைக் கென்குறை நின்குறை யேயன்று முப்புரங்கண்
மாளுகைக் கம்பு தொடுத்தவில் லான்பங்கில் வாணுதலே. (கக)

வாணுதற் கண்ணியை விண்ணவர் யாவரும் வந்திறைஞ்சிப்
பேணுதற் கெண்ணிய வெம்பெரு மாட்டியைப் பேதைநெஞ்சாற்
காணுதற் கண்ணிய ளல்லாத கன்னியைக் காணுமன்பு
பூணுதற் கெண்ணிய வெண்ணமன் றோமுன்செய் புண்ணியமே. ()

புண்ணியஞ் செய்தன மேமன மேபுதுப் பூங்குவளைக்
கண்ணியுஞ் செய்ய கணவருங் கூடிநங் காரணத்தா
னண்ணியிங் கேவந்து தம்மடி யார்க ணடுவிருக்கப்
பண்ணிநஞ் சென்னியின் மேற் பத்மபாதம் பதித்திடவே. (சக)

இடங்கொண்டு விம்மி யிணைகொண் டிறுகி யிளகிமுத்து
வடங்கொண்ட கொங்கை மலைகொண் டிறைவர் வலியநெஞ்சை

நடங்கொண்ட கொள்கை நலங்கொண்ட நாயகி நல்லரவின்
படங்கொண்ட வல்குற் பனிமொழி வேதப் பரிபுரையே. (௪௨)

பரிபுரச சீறடிப் பாசாங் குசைபஞ்ச பாணியின்சொற்
றிரிபுர சுந்தரி சிந்துர மேனிய டீமைநெஞ்சிற்
புரிபுர வஞ்சரை யஞ்சக் குனிபொருப் புச்சிலைக்கை
யெரிபுரை மேனி யிறைவர்செம் பாகத் திருந்தவளே. (௪௩)

தவளே யிவளெங்கள் சங்கர ஞர்மனை மங்கலமா
மவளே யவர்தமக் கன்னையு மாயின ளாகையினு
லிவளே கடவுளர் யாவர்க்கு மேலை யிறைவியுமாந், துவளே
னினியொரு தெய்வமுண் டாகமெய்த் தொண்டு செய்தே. (௪௪)

தொண்டுசெய் யாதுநின் பாதந் தொழாது துணிந்திச்சையே
பண்டுசெய் தாருள ரோவில ரோவப் பரிசடியேன
கண்டுசெய் தாலது கைதவ மோவன்றிச் செய்தவமோ
மிண்டுசெய் தாலும் பொறுக்கைநன் றேபின் வெறுக்கையன்றே. ()

வெறுக்குந் தகைமைகள் செய்யினுந் தம்மடி யாரைமிக்கோர்
பொறுக்குந் தகைமை புதியதன் றேபுது நஞ்சையுண்டு
கறுக்குந் திருமிடற் றானிடப் பாகங் கலந்தபொன்னே
மறுக்குந் தகைமைகள் செயயினும யானுன்னை வாழ்த்துவனே.

வாழும் படியொன்று கண்டுகொண் டேன்மனத் தேயொருவர் ()
வீழும் படியன்று விள்ளும் படியன்று வேலைநில
மேழும் பருவரை யெட்டுமெட் டாம லிரவுபகற்
சூழுஞ் சுடர்க்கு நடுவே கிடந்து சுடர்கின்றதே. (௪௭)

சுடருங் கலைமதி துன்றுஞ் சடைமுடிக் குன்றிலொன்றிப்
படரும் பரிமளப் பசசைக் கொடியைப் பதித்துநெஞ்சி
லிடருந் தவிர்த்திமைப் போதிருப் பார்பின்னு மெய்துவரோ
குடருங் கொழுவுங் குருதியுந் தோயுங் குரம்பையிலே. (௪௮)

குரம்பை யடுத்துக் குடிபுக்க வாவிவெங் கூற்றுக்கிட்ட
வரம்பை யடுத்து மறுகுமப் போது வளைக்கையமைத்
தரம்பை யடுத்த வரிவையர் சூழவந் தஞ்சலென்பாய்
நரம்பை யடுத்த விசைவடி வாய்நின்ற நாயகியே. (௪௯)

நாயகி நான்முகி நாரா யணிகை நளினபஞ்ச
சாயகி சாம்பவி சங்கரி சாமளை சாதிநச்சு
வாயகி மாலினி வாராகி சூலினி மாதங்கியென்
றாயகி யாதி யுடையாள் சரண மரணமக்கே. (௫0)

அரணம் பொருளென் றருளொன் றிலாத வசுரர்தங்கண்
முரணன் றழிய முனிந்தபெம் மானு முகுந்தனுமே
சரணஞ் சரண மெனநின்ற நாயகி தன்னடியார்
மரணம் பிறவி யிரண்டுமெய் தாரிந்த வையகத்தே. (௫௧)

வையந் துரக மதகரி மாமகு டஞ்சிவிகை
பெய்யுங் கனகம் பெருவிலை யாரம் பிறைமுடித்த
வையன் திருமனை யாளடித் தாமரைக் கன்புமுன்பு
செய்யுந் தவமுடை யார்க்குள வாகிய சின்னங்களே. (௫௨)

சின்னஞ் சிறிய மருங்கினிற் சாத்திய செய்யபட்டும்
பொன்னம் பெரிய முலையுமுத் தாரமும் பிச்சிமொய்த்த
கன்னங் கரிய குழலுங்கண் மூன்றுங் கருத்தில் வைத்துத்
தன்னந் தனியிருப் பார்க்கிது போலுந் தவமில்லையே. (௫௩)

இல்லாமை சொல்லி யொருவர்தம் பாற்சென் றிழிவுபட்டு
நில்லாமை நெஞ்சி னினைகுவி ரேனித்த நீடுதவங்
கல்லாமை கற்ற கயவர்தம் பாலொரு காலத்திலுஞ்
செல்லாமை வைத்த திரிபுரை பாதங்கள் சேர்மின்களே. (௫௪)

மின்னா யிரமொரு மெய்வடி வாகி விளங்குகின்ற
தன்னா ளகமகி ழானந்த வல்லி யருமறைக்கு
முன்னாய் நடுவெங்கு மாய்முடி வாய முதல்வி தன்னை
யுன்னா தொழியினு முன்னினும் வேண்டுவ தொன்றில்லையே. (௫௫)

ஒன்றா யரும்பிப் பலவாய் விரிந்திவ் வுலகெங்குமாய்
நின்றா ளனைத்தையு நீங்கிநிற் பாளென்ற னெஞ்சினுள்ளே
பொன்றாது நின்று புரிகின்ற வாவிப் பொருளறிவா
ரன்றா லிலையிற் றுயின்றபெம் மானுமென் னையனுமே. (௫௬)

ஐய னளந்த படியிரு நாழிகொண் டண்டமெல்லா
முய்ய வறஞ்செயு முன்னையும் போற்றி யொருவர்தம்பாற்

செய்ய பசுந்தமிழ்ப் பாமாலையுங் கொண்டு சென்றுபொய்யு
மெய்யு மியம்பவைத் தாயிது வோவுன்றன் மெய்யருளே. (௫௭)

அருணாம் புயத்துமென் சித்தாம் புயத்து மமர்ந்திருக்குந்
தருணாம் புயமுலைத் தையனல் லாடகை சேர்நயனக்
கருணாம் புயமும் வதனாம் புயமுங் கராம்புயமுஞ்
சரணாம் புயமுமல் லாற்கண்டி லேனொரு தஞ்சமுமே. (௫௮)

தஞ்சம் பிறிதில்லை யீதல்ல தென்றுன் றவநெறிக்கே
நெஞ்சம் பயில நினைகின்றி லேனொற்றை நீள்சிலையு
மஞ்சம்பு மிக்கல ராகநின் றாயறி யாரெனினும்
பஞ்சஞ்சு மெல்லடி யாரடி யார்பெற்ற பாலரையே. (௫௯)

பாலினுஞ் சொல்லினி யாய்பனி மாமலர்ப் பாதம்வைக்க
மாலினுந் தேவர் வணங்கநின் றோன்கொன்றை வார்சடையின்
மேலினுங் கீழ்நின்று வேதங்கள் பாடுமெய்ப் பீடமொரு
நாலினுஞ் சாலநன் றோவடி யேன்முடை நாய்த்தலையே. (௬௦)

நாயே னையுமிங்கொ ருபொரு ளாக நயந்துவந்து
நீயே நினைவின்றி யாண்டுகொண் டாய்நின்னை யுள்ளவண்ணம்
பேயே னறியு மறிவுதந் தாயென்ன பேறுபெற்றேன்
றாயே மலைமக ளேசெங்கண் மாறிருத் தங்கைச்சியே. (௬௧)

தங்கச் சிலைகொண்டு தானவர் முப்புரஞ் சாய்த்துமத
வெங்கட் கரியுரி போர்த்தசெஞ் சேவகன் மெய்யடையக்
கொங்கைக் குரும்பைக் குறியிட்ட நாயகி கோகனகச்
செங்கைக் கரும்பு மலருமெப் போதுமென் சிந்தையதே. (௬௨)

தேறும் படிசில வேதுவுங் காட்டிமுன் செல்கதிக்குக்
கூறும் பொருள்குன்றிற் கொட்டுந் தறிகுறிக் குஞ்சமய
மாறுந் தலைவி யிவளா யிருப்ப தறிந்திருந்தும்
வேறுஞ் சமயமுண் டென்றுகொண் டாடிய வீணருக்கே. (௬௩)

வீணே பலிகவர் தெய்வங்கள் பாற்சென்று மிக்கவன்பு
பூணே னுனக்கன்பு பூண்டுகொண் டேனின் புகழ்ச்சியன்றிப்
பேணே னொருபொழு துந்திரு மேனிப்ர காசமன்றிக்
காணே னிருநில முந்திசை நான்குங் ககனமுமே. (௬௪)

ககனமும் வானும் புவனமுங் காணவிற் காமனங்கந்
தகனமுன் செய்த தவப்பெரு மாற்குத் தடக்கை யுஞ்செம்
முகனுமுந் நான்கிரு மூன்றெனத் தோன்றிய மூதறிவின்
மகனுமுண் டாயதன் றோவல்லி நீசெய்த வல்லபமே. (௬௫)

வல்லப மொன்றறி யேன்சிறி யேனின் மலரடிச்செம்
பல்லவ மல்லது பற்றொன்றி லேன்பசும் பொற்பொருப்பு
வில்லவர் தம்முடன் வீற்றிருப் பாய்வினை யேன்றொடுத்த
சொல்லவ மாயினு நின்றிரு நாமங்க டோத்திரமே. (௬௬)

தோத்திரஞ் செய்து தொழுதுமின் போலுநின் றோற்றமொரு
மாத்திரைப் போது மனதிலவை யாதவர் வண்மைகுலங்
கோத்திரங் கல்வி குணங்குன்றி நாளுங் குடில்கடோறும்
பாத்திரங் கொண்டு பலிக்குழ லாநிற்பர் பாரெங்குமே. (௬௭)

பாரும் புனலுங் கனலும்வெங் காலும் படர்விசும்பு
மூரு முருகு சுவையொளி யூறொலி யொன்றுபடச்
சேருந் தலைவி சிவகாம சுந்தரி சீறடிக்கே
சாருந் தவமுடை யார்படை யாத தனமில்லையே. (௬௮)

தனந்தருங் கல்வி தருமொரு நாளுந் தளர்வறியா
மனந்தருந் தெய்வ வடிவுந் தருநெஞ்சில் வஞ்சமில்லா
வினந்தரு நல்லன வெல்லாந் தருமன்ப ரென்பவர்க்கே
கனந்தரும் பூங்குழ லாளபி ராமி கடைக்கண்களே. (௬௯)

கண்களிக் கும்படி கண்டுகொண் டேன்கடம் பாடவியிற்
பண்களிக் குங்குரல் வீணையுங் கையும் பயோதரமு
மண்களிக் கும்பச்சை வண்ணமு மாகி மதங்கர்குலப்
பெண்களிற் றோன்றிய வெம்பெரு மாட்டிதன் பேரழகே. (௭௦)

அழகுக் கொருவரு மொவ்வாத வல்லி யருமறைகள்
பழகிச் சிவந்த பதாம்புயத் தாள்பனி மாமதியின்
குழவித் திருமுடிக் கோமள யாமளைக் கொம்பிருக்க
விழவுற்று நின்றநெஞ் சேயிரங் கேலுனக் கென்குறையே. (௭௧)

என்குறை தீரநின் றேத்துகின் றேனினி யான்பிறக்கி
னின்குறை யேயன்றி யார்குறை காணிரு நீள்விசும்பின்

மின்குறை காட்டி மெலிகின்ற நேரிடை மெல்லியலாய்
தன்குறை தீரவெங் கோன்சடை மேல்வைத்த தாமரையே. (எஉ)

தாமங் கடம்பு படைபஞ்ச பாணந் தனுக்கரும்பு
யாமம் வயிரவ ரேத்தும் பொழுதெமக் கென்றுவைத்த
சேமந் திருவடி செங்கைக ணான்கொளி செம்மையம்மை
நாமந் திரிபுரை யொன்றோ டிரண்டு நயனங்களே. (எ௩)

நயனங்கண் மூன்றுடை நாதனும் வேதமு நாரணனு
மயனும் பரவு மபிராம வல்லி யடியிணையைப்
பயனென்று கொண்டவர் பாவைய ராடவும் பாடவும்பொற்
சயனம் பொருந்து தமனியக் காவினிற் றங்குவரே. (எ௪)

தங்குவர் கற்பக தாருவி னீழலிற் றாயரின்றி
மங்குவர் மண்ணில் வழுவாப் பிறவியை மால்வரையும்
பொங்குவ ராழியு மீரேழ் புவனமும் பூத்தவுந்திக்
கொங்கிவர் பூங்குழ லாடிரு மேனி குறித்தவரே. (எரு)

குறித்தேன் மனத்தினின் கோலமெல் லாநின் குறிப்பறிந்து
மறித்தேன் மறலி வருகின்ற நேர்வழி வண்டுகிண்டி
வெறித்தே னவிழ்கொன்றை வேணிப் பிரானொரு கூற்றைமெய்யிற்
பறித்தே குடிபுகு தும்பஞ்ச பாண பயிரவியே. (எ௬)

பயிரவி பஞ்சமி பாசாங் குசைபஞ்ச பாணிவஞ்ச
ருயிரவி யுண்ணி யுயர்சண்டி காளி யொளிருங்கலா
வயிரவி மண்டலி மாலினி சூலி வராகியென்றே
செயிரவி நான்மறை சேர்திரு நாமங்கள் செப்புவரே. (எஎ)

செப்புங் கனக கலசமும் போலுந் திருமுலைமே
லப்புங் களப வபிராம வல்லி யணிதரளக்
கொப்பும் வயிரக் குழையும் விழியின் கொழுங்கடையுந்
துப்பு நிலவு மெழுதிவைத் தேனென் றுணைவிழிக்கே. (எ௮)

விழிக்கே யருளுண் டபிராம வல்லிக்கு வேதஞ்சொன்ன
வழிக்கே வழிபட நெஞ்சுண் டெமக்கவ் வழிகிடக்கப்
பழிக்கே சுழன்றுவெம் பாவங்க ளேசெய்து பாழ்நரகக்
குழிக்கே யழுந்துங் கயவர்தம் மோடென்ன கூட்டினியே. (எகூ)

கூட்டிய வாவென்னைத் தன்னடி யாரிற் கொடியவினை
யோட்டிய வாவென்க ணோடிய வாதன்னை யுள்ளவண்ணங்
காட்டிய வாகண்ட கண்ணு மனமுங் களிக்கின்றவா
வாட்டிய வாநட மாடகத் தாமரை யாரணங்கே. (௨௦)

அணங்கே யணங்குக ணின்பரி வாரங்க ளாகையினால்
வணங்கே னொருவரை வாழ்த்துகிலே னெஞ்சில் வஞ்சகரோ
டிணங்கே னெனதுன தென்றிருப் பார்சிலர் யாவரொடும்
பிணங்கே னறிவொன்றி லேனென்க ணீவைத்த பேரளியே (௨௧)

அளியார் கமலத்தி லாரணங் கேயகி லாண்டமுநின்
னொளியாக நின்ற வொளிர்திரு மேனியை யுள்ளுதொறுங்
களியாகி யந்தக் கரணங்கள் விம்மிக் கரைபுரண்டு
வெளியாய் விடினெங்ங னேமறப் பேனின் விரகினையே. (௨௨)

விரவும் புதுமல ரிட்டுநின் பாத விரைக்கமல
மிரவும் பகலு மிறைஞ்சவல் லாரிமை யோரெவரும்
பரவும் பதமு மயிரா வதமும் பகீரதியு
முரவுங் குலிசமுங் கற்பகக் காவு முடையவரே. (௨௩)

உடையாளை யொல்குசெம் பட்டுடை யாளை யொளிர்மதிசெஞ்
சடையாளை வஞ்சகர் நெஞ்சடை யாளைத் தயங்குநுண்ணூ
லிடையாளை யெங்கள் பெம்மா னிடையாளை யிங்கென்னையினிப்
படையாளை யுங்களை யும்படை யாவண்ணம் பார்த்திருமே. (௨௪)

பார்க்குந் திசைதொறும் பாசாங் குசமும் பனிச்சிறைவண்
டார்க்கும் புதுமல ரைந்துங் கரும்புமென் னல்லலெல்லாந்
தீர்க்குந் திரிபுரை யாடிரு மேனியுஞ் சிற்றிடையும்
வார்க்குங் குமமுலை யும்முலை மேன்முத்து மாலையுமே. (௨௫)

மாலயன் றேட மறைதேட வானவர் தேடநின்ற
காலையுஞ் சூடகக் கையையுங் கொண்டு கதித்தகப்பு
வேலைவெங் காலனென் மேல்விடும் போது வெளிநில்கண்டாய்
பாலையுந் தேனையும் பாகையும் போலும் பணிமொழியே. (௨௬)

மொழிக்கு நினைவுக்கு மெட்டாத நின்றிரு மூர்த்தியென்றன்
விழிக்கும் வினைக்கும் வெளிநின்ற தால்விழி யான்மதனை

யழிக்குந் தலைவ ரழியா விரதத்தை யண்டமெல்லாம்
பழிக்கும் படியொரு பாகங்கொண் டாளும் பராபரையே. (அஎ)

பரமென் றுனையடைந் தேன்றமி யேனுமுன் பத்தருக்குட்
டரமன் றிவனென்று தள்ளப் பெறாததரி யாதவுணா
புரமன் றெரியப் பொருப்புவில் வாங்கிய போதிலயன்
சிரமொன்று செற்றகை யானிடப் பாகஞ் சிறந்தவளே. (அஅ)

சிறக்குங் கமலத் திருவேநின் சேவடி சென்னிவைக்கத்
துறக்கந் தருநின் றுணைவரு நீயுந் துரியமற்ற
வுறக்கந் தரவந் துடம்போ டுயிருற வற்றறிவு
மறக்கும் பொழுதென்முன் னேவரல் வேண்டும் வருந்தியுமே. (அகூ)

வருந்தா வகையென் மனத்தா மரையினில் வந்துபுகுந்
திருந்தாள் பழைய விருப்பிட மாக வினியெனக்குப்
பொருந்தா தொருபொரு ளில்லைவிண் மேவும் புலவருக்கு
விருந்தாக வேலை மருந்தா னதைநல்கு மெல்லியலே. (கூ0)

மெல்லிய நுண்ணிடை மின்னனை யாளை விரிசடையோன்
புல்லிய மென்முலைப் பொன்னனை யாளைப் புகழ்ந்துமறை
சொல்லிய வண்ணந் தொழுமடி யாரைத் தொழுமவர்க்குப்
பல்லிய மார்த்தெழ வெண்பக டூரும் பதந்தருமே. (கூக)

பதத்தே யுருகிநின் பாதத்தி லேமனம் பற்றியுன்ற
னிதத்தே யொழுக வடிமைகொண் டாயினி யானொருவர்
மதத்தே மதிமயங் கேனவர் போன வழியுஞ்செல்லேன்
முதற்றேவர் மூவரும் யாவரும் போற்று முகிழ்நகையே. (கூஉ)

நகையே யிஃதிந்த ஞாலமெல் லாம்பெற்ற நாயகிக்கு
முகையே முகிழ்முலை மானே முதுகண் முடிவிலந்த
வகையே பிறவியும் வம்பே மலைமக ளென்பதுநா
மிகையே யிவடன் றகைமையை நாடி விரும்புவதே. (கூங)

விரும்பித் தொழுமடி யார்விழி நீர்மல்கி மெய்புளக
மரும்பித் ததும்பிய வானந்த மாகி யறிவிழந்து
சுரும்பிற் களித்து மொழிதடு மாறிமுன் சொன்னவெல்லாந்
தரும்பித்த ராவரென் றாலபி ராமி சமயநன்றே. (கூச)

நன்றே வருகினுந் தீதே விளைகினு நானறிவ
தொன்றேயு மில்லை யுனக்கே பரமெனக் குள்ளவெல்லா

மன்றே யுனதென் றளித்துவிட் டேனழி யாதகுணக்
குன்றே யருட்கட லேயிம வான்பெற்ற கோமளமே (கூரு)

கோமள வல்லியை யல்லியந் தாமரைக் கோயில்வைகும்
யாமள வல்லியை யேதமி லாளை யெழுதரிய
சாமள மேனிச் சகல கலாமயில் தன்னைத் தம்மா
லாமள வுந்தொழு வாரெழு பாருக்கு மாதிபரே. (கூசு)

ஆதித்த னம்புலி யங்கி குபேர னமரர் தங்கோன்
போதிற் பிரமன் புராரி முராரி பொதியமுனி
காதிப் பொருபடைக் கந்தன் கணபதி காமன்முதற்
சாதித்த புண்ணிய ரெண்ணிலர் போற்றுவர் தையலையே. (கூஎ)

தைவந்து நின்னடித் தாமரை சூடிய சங்கரற்குக்
கைவந்த தீயுந் தலைவந்த வாறுங் கரந்ததெங்கே
மெய்வந்த நெஞ்சினல் லாலொரு காலும் விரகர்தங்கள்
பொய்வந்த நெஞ்சிற் புகவறி யாமடப் பூங்குயிலே. (கூஅ)

குயிலா யிருக்குங் கடம்பா டவியிடைக் கோலவியன்
மயிலா யிருக்கு மிமயா சலத்திடை வந்துதித்த
வெயிலா யிருக்கும் விசும்பிற் கமலத்தின் மீதன்னமாங்
கயிலா யருக்கன் றிமவா னளித்த கனங்குழையே. (கூகூ)

குழையைத் தழுவிய கொன்றையந் தார்கமழ் கொங்கைவல்லி
கழையைப் பொருத திருநெடுந் தோளுங் கருப்புவில்லும்
விழையப் பொருதிறல் வேரியம் பாணமும் வெண்ணகையு
முழையைப் பொருகண்ணு நெஞ்சிலெப் போது முதிக்கின்றவே. ()

ஆத்தாளை யெங்க ளபிராம வல்லியை யண்டமெல்லாம்
பூத்தாளை மாதுளம் பூநிறத் தாளைப் புவியடங்கக்
காத்தாளை யங்குச பாசாங் குசமுங் கரும்புமங்கை
சேர்த்தாளை முக்கண்ணியைத் தொழுவார்க்கொரு தீங்கில்லையே. ()

அபிராமியந்தாதி முற்றுப்பெற்றது.

மெய்கண்டதேசிகன் றிருவடி வாழ்க.

திருமகள விலாசம் பிரஸ், சென்னை:—1987.

புத்தகப் பிரகடனம்

	ரூ.	அ.
சுகர் கைவல்லியம் மூலம்	0	2
ஔவைக்குறள் மூலம்	0	2
ஞான சிவவாதக் கட்டளை	0	2
உபநிடதம் உரையுடன்	0	2
சோணசைல மாலை	0	2
திருக்கருவைப் பதிற்றுப்பத்தந்தாதி	0	2
அபிராமியந்தாதி	0	1
சரஸ்வதியந்தாதி	0	1
பழமலையந்தாதி	0	1
விநாயகர் கவசம், சிவ கவசம், சக்தி கவசம், சரஸ்வதி தோத்திரம், லக்குமி தோத்திரம்.	0	1
திருச்செந்தூர் சுப்பிரமணிய ரகவல்	0	1
நமச்சிவாய மாலை	0	1
மீனாக்ஷியம்மை பிள்ளைத் தமிழ்	0	3
திருச்செந்தூர் பிள்ளைத் தமிழ்	0	3
கந்தரனுபூதி தெளிபொருள் விளக்க வுரையுடன்	0	8
கந்தரலங்காரம் தெளிபொருள் விளக்க வுரையுடன்	0	8
திருமுருகாற்றுப்படை விருத்தியுரையுடன்	0	8
குமரேசசதகம் தெளிபொருள் விளக்க வுரையுடன்	1	0

எல்லா தமிழ் புஸ்தகங்களும் அடங்கிய கேட்லாக் வேண்டியவர்கள் தங்கள் விலாசத்தைத் தெரிவித்துப் பெற்றுக் கொள்ளலாம்.

B. இரத்தின நாயகர் ஸன்ஸ்,

நெ. 41, வெங்கடாராமய்யர் தெரு, ஜி. டி. சென்னை.

உ

கணபதி துணை.

அருணகிரியந்தாதி.

தெய்வத்தன்மைவிளங்கிய

குகைநமசிவாயதேவர்

அருளிச்செய்தது.

இது

நல்லூர்

ஆறுமுகநாவலரவர்கள்

சிதம்பரசைவப்பிரகாசவித்தியாசாலைத்

தருமபரிபாலகர்

பொன்னம்பலபிள்ளையால்

சென்னபட்டணம்

வித்தியாநுபாலனயந்திரசாலையில்

அச்சிற்பதிப்பிக்கப்பட்டது.

ஏழாம் பதிப்பு.

பரிதாபி ௵ தை௴.

☞ இவ்வந்தாதி, மல்லிகார்ச்சுனத்திலிருந்து தெற்கே
சிவஸ்தலயாத்திரை செய்துவருகிறேனென்று தமது குருவினை
னுமதிபெற்றுக்கொண்டு சஞ்சரிக்கும்போது தமது குருவுரு
வாக வெழுந்தருளிய அண்ணாமலையார் சொற்படி திருவண்ணா
மலையிலே குகையினிடத்து மகிமையுடனிருந்த கன்னடமூர்த்தி
யாகிய குகைநமசிவாயதேவர் அவ்வண்ணாமலையார் வரப்பிரசா
தத்தினாலே அவரைத் தோத்திரஞ்செய்தது.

திருச்சிற்றம்பலம்.

அருணகிரியந்தாதி.

காப்பு.

சித்திதரும் புத்திதருஞ் சோதிருவைச் சேர்விக்கும்
பத்திதரு மெய்ஞ்ஞானம் பாலிக்குங்—கோத்தி
அரிமுகனைக் காய்ந்த வருணேசர் தந்த
கரிமுகனைக் கைதொழுதக் கால்.

கார்கொண்ட மேனியனுங் கஞ்சனுங் காணாப்பெருமை
ஆர்கொண் டுரைசெயவா ரம்புவியிற்—சீர்கொண்
டருணகிரி மேவுகின்ற வையாநீ வேண்டிக்
கருணைபுரி யாதிருந்தக் கால். (௧)

காலைமலர் தூவக் கருத்தறியா நாயேற்கு
வேலைவிட முண்ட விமலனே—மேலாய
வாசிகனே கணபலித்து வாழ்விக்குஞ் சோணகிரித்
தேசிகனே நீகண்டாய் திக்கு. (௨)

திக்குவே றில்லை திருவுளமே யல்லாமல்
இக்குவே ளைக்காய்ந்த வீசனே—மிக்கவிடந்
தன்னையுண்ட சோணகிரித் தாணுவே நாயேற்குப்
பின்னையுண்டோ நீயல்லாற் பேசு. (௩)

பேசுமவர் வஞ்சப் பிறப்பறுக்கு மென்றுலகில்
வீசுபுகழ்ச் சோணகிரி வித்தகா—மாசிலா
அண்ணா மலையானே யன்னைவயிற் றென்னையுருப்
பண்ணும லையாகண் பார். (௪)

பாராம னியிருந்தாற் பார்மீதி லுயேனுக்
காராவா சோணகிரி யண்ணலே—தீராப்
பிறப்பை யகற்றுதற்கும் பிஞ்ஞகனே சூழாத
இறப்பை யகற்றுதற்கு மின்று. (௫)

இன்றுபோ காவோ விருவினையு மும்மலமு
நின்றுதமி யேனை நெருக்காம—னன்றிதரும்
ஆரணனே சோணகிரி யந்தகனே மாறேறுங்
காரணனே நீநினைந்தக் கால். (௬)

காலன றனக்கஞ்சக் காரணமென் னெஞ்சமே
ஆல முகந்த வருணேசன்—கோலத்தை
நேசமுற்று நீகருதி னீங்காம னின்றலைக்கும்
பாசமுற்று நீக்கும் பரன். (௭)

பரமனீ யென்று பணிந்துருகிப் பாடிக்
கரஞ்சோத்து நீர்சோரக் கண்கள—வரங்கேட்ட
என்னவா வின்படியே யீந்தா யிதற்கருணை
மன்னவா காணேன்கைம் மாறு. (௮)

மாறுகொண்ட தக்கன் மனோரதமெல் லாந்தவிர்த்து
வீறுகொண்ட சோணகிரி வித்தகா—வாறுகொண்ட
செஞ்சடையாய் நின்னைத் தெரிசித்தல் வேண்டுமெனகண்
பஞ்சடையா முன்னே பரிந்து. (௯)

பரிந்தணிந்த வெண்ணீறும் பாம்புந்தீக் கண்ணும்
அரிந்தசிர மாலை யழகுந்—தெரிந்து
நெருக்குமாம் வல்வினையை நீக்குமரு ணேசற
கிருக்குமாங் கோலங்க ளேத்து. (௧௦)

கோலமுதற் றேடிநெஞ்சே கூப்பிட்டுங் காணாத
கோலங் குருவடிவு கொண்டேதா—ஞாலந
தரித்தபிரான் சோணேசன் றன்முனிந்து வேளை
எரித்தபிரான் வந்தா னிதென். (௧௧)

என்ன தவப்பயனோ வேழையேற் கென்றறியேன்
முன்னமறை காணாத முக்கண்ணா—நின்னையே
தேடுகைக்குஞ் சோணகிரித் தேசிகனே நின்புகழைப்
பாடுகைக்கும பெறற பயன். (கஉ)

பெற்றோரும் பலனைப பிறந்ததனா னெஞ்சமே
அரனோ மனத்தி லனவரதம்—பற்றுவார்
உள்ளலைக்குந தீவினையை யோட்டு மருணகிரி
வள்ளலைக்கொண் டாட வரம். (கங)

வரம்பலிக்கு மெய்ஞ்ஞான வாழ்வே பலிக்குந்
திரம்பலிக்குஞ் செல்வம் பலிக்கு—முரமபலிக்குஞ்
சோணா சலனைச் சுவாமிதனை யுள்ளத்தே
காணா கருத்தென் கருத்து. (கச)

கருத்தி லருணேசன் கஞ்சமலர்த் தாளை
இருத்தி நினைபபாரை யெனறும்—வருத்துமோ
நாட்டும் பலவுயிரை நாடோறும் பினறொடாநது
வாட்டும பிறவிநோய வன்பு. (கரு)

வன்பெருக்கிற் கன்மிதக்கும் வாயமுதலை பிள்ளைதரும
என்புருககொள் பெண்ணா யிருக்குமே—யன்பருக்கு
நாட்டுகுரு சோணகிரி நாதனடி யார்மூவர்
பாட்டினிசை கேட்ட பரம். (கசு)

பரமனரு ணேசன் பதம்பணியார்க் கென்றுங்
கருமஞ் சிதையுமெனல் கண்டோ—மருமநத
கூட்டுத் தலைபோயக் கொடியதக்கன் வேள்வியிலே
ஆட்டுத் தலையாகை யால். (கஎ)

ஆலம் வருவதுகண் டஞ்சி யமரர்குழாஞ்
சாலவெருண் டோடுஞ் சமயத்தி—லோலமென
நின்றா னுலகறிய நேசமடி யாரிடத்துக்
குன்றாத சோணகிரிக் கோ. (கஅ)

கோடிவிதி மாளிற் குலாவுகம லக்கண்ணன்
ஓடி வடவா லுறங்குமே—நாடுங்கால்
அக்கண்ணர் கோடி யழியி னருணகிரி
நக்கனருள் சற்றே நகும். (க௯)

நகுமானை யேந்தருளை நம்பா பிறப்பிற்
புகுவேனைக் காக்கும் புனிதா—தகுமேனைப்
பெற்றதுணை நீயல்லாற் பேருலகி னாயேனுக்
குற்றதுணை மற்றியாவ ரோது. (௨௦)

ஓதக் கடனஞ்சை யுண்டசோ ணாசலனை
ஓதக் கடனெஞ்சே யோதினாற்—பாதம்
பெறலா நமது பிணிமூப்புச் சாக்கா
டறலாங் கரையேற லாம். (௨௧)

ஆமென்று நம்பி யநுதினமும் போற்றினால்
நாமென்று பற்றி நலமாகக்—காமித்துச்
சிட்டாகுஞ் சோணகிரி சிந்தித்தா னெஞ்சமே
விட்டேகும் வெய்ய வினை. (௨௨)

வெய்ய பிறவிதனை வேரறுக்குஞ் சோணகிரி
ஐயரடி யார்பாட்டிற் கல்லாமற்—றுய்யகரா
வாய்க்குமோ பிள்ளையுந்தண் வாரிதியிற் கன்மிதந்து
காய்க்குமோ வாண்பனையுங் காய். (௨௩)

காய நெகிழாமுன் கண்க ளிருளாமுன்
வாயிலுள்ள பல்லும் விழுவாமுன்—காயம்பார்த்
தோடிநமன் வாராமுன் னுள்ளமே சோணகிரி
நாடிநம வென்றே நட. (௨௪)

நடக்குங் குலங்கல்வி நம்மவென்பா ராசை
அடக்கும் வகைசற் றறியார்—தொடுக்குநூல்
காட்டுமோ சோணேசன் கஞ்சமலர்த் தாளிணையைக்
கூட்டுமோ சொல்லீர் குலம். (௨௫)

குலமில்லார் வண்மைக் குணமில்லார் கல்வி
நலமில்லா ராஞலு நன்றே—வலம்வந்
தரிய திருவருணை யண்ணலுக்கா ளாவார்
பெரியவர்க்கு மேலான பேர். (உசு)

பேரும் பெருவாழ்வும் பிள்ளைகளும் வேண்டுவார்
ஆரும் பரவு மருணேசன்—சீரை
உறக்கத் திலுமறக்க வொண்ணு துரைக்கிற்
பிறக்கக் கிடையாது பின். (உஎ)

பின்னறியேன் முன்னறியேன் பேதையேன் பாமாலை
என்னறியேன் சோணகிரி யீசனே—நின்னருளைக்
கொண்டுரையா நிற்குங் குறியுங் குறிதேடுங்
கண்டுரையா தென்றன் கருத்து. (உஅ)

கருத்தறிந்த மெய்யடியார் கண்காண வெள்ளை
எருத்தில்வருஞ் சோணகிரி யீசா—பருத்த
வலங்கார நால்வேத வனந்தலையு ளானைக்
கலங்காம னீயறுத்தாய கண்டு. (உகூ)

கண்டுமினை யென்பார் கருத்துநா வும்வாழி
அண்டர்கோ வேயருணை யண்ணலே—விண்டுவாஞ்
சங்கையெடுத் தோன்கண் சரணத்திற் சாத்துமுனறன்
செங்கையிலே வேதன் சிரம். (௩0)

சிரமாலை தானணிந்து சேவிலுகந் தேறி
அருமா மறைதேடு மண்ணல்—வருமா
முனிக்கூட்டம் போற்று முதல்வனரு ணேசன்
இனிக்கூட்டான் றனபத் தெமை. (௩க)

எமையாளுஞ் சோணகிரி யீசாநின் பாகத்
துமையாளு நீயு முகந்த—சமயத்
திருக்கின்ற கோலத்தை யான்காண வேண்டி
இருக்குங் கருணைசெய்வா யென்று. (௩உ)

என்றுமரு ணேச விருபதத்தை நம்பாதார்
குன்றில் வனத்திற் குகையதனிற்—சென்று
திரிந்தேன் பலமருந்து தின்றுசில காலம்
இருந்தே னிராமலிருந் தேன். (௫௩)

ஏனமனந் தேட வினையடியுஞ் சீர்முடியுந்
தானவற்றிற் கெட்டாத தாணுவா—ஞானத்
தழல்கண்ட மேனித் தலைவனரு ணேசன்
கழல்கண்டார் காணார் கரு. (௫௪)

கருமா முகில்வண்ணன் கஞ்சனுக்கு மெட்டாப்
பெருமான் விடையேறும் பெம்மா—னொருமான்
மழுவேற்குஞ் சோணகிரி மன்னனடி யாரைத்
தொழுவேற்கு முண்டோ துயர். (௫௫)

துயர்கொண்டு நாளுந் தொலையாப் பிறப்பில்
அயர்கின்ற நாயேறகு மாமோ—வுயர்தவத்தோர்
ஆரும் பரவு மருணேச ரம்புயத்தாள்
சேருங் கருத்தொருக்காற் செப்பு. (௫௬)

செப்பரிய மால்பிரமர் சிந்தைதனக் கெட்டாத
அப்பரிய சோணகிரி யப்பனே—யெப்பொழுதும்
பெண்ணைவிட்டு நீங்காநின் பேரழகு சந்ததமென்
கண்ணைவிட்டு நீங்காது காண். (௫௭)

காணா ரரிபிரமர் கஞ்சமலர்த் தாளிணையை
நாணமற் றுன்காண நாடியே—சேணுடர்
ஆயும் புகழருணை யண்ணா மலையானே
மாயுந் தமியேன் மனம். (௫௮)

மனத்திற் பயமறிந்து மாமுனிவர்க் காகச்
சினத்திற் புரமெரித்த சீமா—னனத்தனருள்
தக்கன் றலையறுத்த தாணு வருணகிரி
நக்கன் றனைமனமே நம்பு. (௫௯)

நம்பியிரு நெஞ்சமே நாளு மருணகிரி
உம்பர்கோ னன்றுரைத்த வுண்மையை—நம்பிக்
கெடுத்தாலுஞ் சோணேசன் கேடுபடா தெம்மை
எடுத்தாலுஞ் சோணேச னென்று. (௪௦)

எனறுதரு வாயமகிழ்ந்தே யான்பெறுவ தெந்நாள்
இன்று தமியேற் கியம்பிடாய—நன்றிதரும்
ஏகனே சோணகிரி யீசனே சேவேறும்
வாகனே சாகா வரம். (௪௧)

சாகா வரம்பெறலாஞ் சந்ததமுஞ் சோணகிரி
நாகா பரணன்று ணடியே—யேகாந்த
நண்ணுமக்க மாலைகொடு நாவார வைந்தெழுத்தை
யெணணு மறவா தெடுத்து. (௪௨)

எடுத்த பயனே யிருவினையை யெண்ணார்
அடுத்தசிவ பூசை யறியார்—தொடுத்த
நெறியாகுஞ் சோணகிரி நித்தரடி யாரை
அறியாத மானுடவ ரச்சு. (௪௩)

அச்செல்லா மொன்று வதிலே யிருவகையா
வைச்சதென்ன சோணகிரி வள்ளலே—யிச்சையிலே
வாழ்ந்துசில பேரிருக்க வாய்புதைத்துக் கைகட்டித்
தாழ்ந்துசில பேரிருக்கத் தான். (௪௪)

தானே யுமைகுடையோன் றன்னசைவே பல்லுயிர்க்கு
தானே யனைவர்க்குந் தாதைதாய்—தானே
அனைத்துயிருங் காக்கு மருணேச னென்றன்
மனத்துயரம் போவதே மாண்டு. (௪௫)

மாண்டு பிறந்துழலு மாப்பிணியை நீக்குதற்கு
வேண்டு மருந்துனக்கு வேண்டினு—லீண்டுலகில்
வீணேசர் சொல்லை விரும்பாம னெஞ்சமே
சோணேச ரென்றொருக்காற் சொல். (௪௬)

சொல்லரிய நால்வேதஞ் சொன்னபடி பேசுருதி
நில்லரிய பூசையிலே நேசமா—வெல்லரிய
நஞ்சே தரித்தருளு நாதரடித் தாமரையை
நெஞ்சே மறவாம னீ. (சஎ)

நீயே வரல்வேண்டு நின்னைப்போ லானதுணை
நாயேனுக் கியாருண்டு நாடுங்காற்—றூயகமாம்
அண்ணா மலைமேவு மப்பனே யென்பிறவிப
புண்ணா மலையகற்றும் போது. (சஅ)

போதுமதி சூடும் புனிதர் புவியீன்ற
மாதுபங்க ரண்ணா மலைநாதர்—பாதம்
இறுகப் பிடிமனமே யெந்நாளு நின்னைக்
குறுகப் பயப்படுமே கூற்று. (சகூ)

கூற்றிருக்கு முன்காலிற் கூறு புறங்காலில்
ஏற்றிருக்கு மாயவன்க ணெப்பொழுதுஞ்—சாற்றுகையில்
அம்புயத்தோன் கம்பிருக்கு மண்ணா மலைநாதன்
செம்புயத்திற் காரிணையாஞ் செப்பு. (ருo)

செப்பரிய ஞானச் செழுஞ்சுடரே சோணகிரி
அப்பனே நன்னூ லறிந்தானு—மிப்புவியிற்
கொண்டகுரு வைப்பொருளாக் கொள்ளார் பயனேது
கண்டவெல்லாம் வீணிலே கற்று. (ருக)

கற்றதனாற் றொல்லைவினைக் கட்டறுமோ நல்லகுலம்
பெற்றதனாற் போமோ பிறவிநோ—யுற்றகடல்
நஞ்சுகந்து கொண்டருணை நாதரடித் தாமரையை
நெஞ்சுகந்து கொள்ளா நெறி. (ருஉ)

நெறியுண்டா நல்ல நிலையுண்டா ஞானக்
குறியுண்டா மெண்ணமெலாங் கூடுஞ்—செறிவுண்டாம்
ஆதி யருணகிரி யண்ணலா ரைந்தெழுத்தை
ஓதிமட நெஞ்சமே யுன். (ருங)

உன்னக் கருத்துண் டுரைப்பதற்கு நாவுண்டு
பன்னச் சிவநூல் பலவுண்டு—முன்னமறைக்
கெட்டாத சோணகிரி யீசனிரு தாள்பணிய
வொட்டாது பாவ முயர்ந்து. (௫௪)

உயர்ந்தவர்க்கு ளெல்லா முயர்ந்திருக்குங் கோவே
நயந்தபுகழ்ச் சோணகிரி நாதா—பயந்தமரர்
உண்ணப்ப டாநஞ்சை யுண்டவுனைச் சாமவரோ
டெண்ணப் படுவா ரிதென். (௫௫)

என்ன சனன மெடுத்தார் புவிமீதில்
அன்னமிடா ரின்சொல் லறிகிலார்—முன்னமே
ஒன்னார் புரமெரித்த வுண்ணா முலைபாக
என்னார் திருநீ றிடார். (௫௬)

நீறிடே னைந்தெழுத்தை நேசமுட னேகருதிக்
கூறிடே னென்னையுமாட் கொள்வதனுக்—காறணிந்த
வேணியார் சோணகிரி வித்தகனார் வெற்றிமழுப்
பாணியார்க் கன்றோ பரம். (௫௭)

பரகதிக்கு வித்தாமுன் பஞ்சாக் கரத்தைப்
பரபரப்ப வெண்ணாத பாவ—நரகப்
பிறப்பிற்கு மீடாப் பிறந்தருணை யீசா
இறப்பிற்கு மீடாயி னேன். (௫௮)

ஏனிருந்து நெஞ்சே யிரவுபக லாயுடலைத்
தானொறுப்பாய் சோணகிரித் தாணுவா—மானுகந்த
எந்தையா னிங்கு மிருவினைநோய் சிந்திக்குஞ்
சிந்தையால் வேறென் செயல். (௫௯)

என்செயலாஞ் சோணேச ரிட்டபடி யேயொழிய
நெஞ்சையெலாம் புண்ணா நினைந்தாலும்—விஞ்ச
வருமோ பெருவாழ்வு வல்லமையா னெஞ்சந்
தருமோநம் பேராசை தான். (௬௦)

தானே யெனக்குத் தவமாய்த் தவப்பயனாய்த்
தானே யெனக்கன்னை தாதையாய்த்—தானென்னைச்
செப்பரிய நினபாதஞ் சேர்விக்குஞ் சோணகிரி
அப்பனே நீயேறு மான். (௬௧)

ஆனவர நல்குநதி யாயிரஞ்சென் றூடுகிலென்
தானம் பதினாறுந் தான்செயினென்—ஞானங்கள்
அஞ்சுடையான் சோணகிரி யண்ணலனை யெண்ணாத
நெஞ்சுடையார் பூதலத்தே நின்று. (௬௨)

நின்று தவம்புரியாய் நெஞ்சே திருக்கோயில்
சென்றுசிவ பூசையறஞ் செயதிடாய—வென்றிதரும்
அம்மான் கரத்த னருணேச னம்புயத்தாள
சும்மா கிடைக்குமோ சொல். (௬௩)

சும்மா கிடைக்குமோ சோணு சலன்பாதம்
அம்மால் விரிஞ்ச னறிகிலா—நம்மால்
இருநதகதை சொன்னக்கா லென்னாகு நெஞ்சே
பொருந்த நினையாத போது. (௬௪)

போதையிரு பல்லுகுத்துப் புண்டரிகன் றேவியெனு
மாதையன்று மூக்கரிநத மாவீரன—றூதை
விருப்பா மதிசூடி வெண்டலையோ டேந்தி
இருப்பா னருணேச னின்று. (௬௫)

இன்றைக்கு நாளைக் கிரவிற் கெனுந்துயரம்
என்றைக்குப போமருணை யீசனே—கொன்றைமதி
புன்னை யெருக்கும் புனையுஞ் சடாடவியாய
என்னை நெருக்கு மிவை. (௬௬)

நெருக்குமிவை யென்னுயிரை நீங்காமற் சூழ்ந்தே
இருக்கும் பலபிணிநோ யெல்லா—மூருக்குமயகை
கண்டே னருணேசன் கஞ்சமலர்த் தாள்கருத்திற்
கொண்டே னெனக்கென் குறை. (௬௭)

குறையேது மில்லையினிக் கூறுங்கால் வானோர்க்
கிறையாகுஞ் சோணேசற கென்று—மறைபுகுந்தேம்
பறறி நமன்றொடரான் பார்ககுங்கா னெஞ்சமே
வெற்றிநமன் கைத்தலைத்து வேலை. (கூகூ)

வேலைவிட முண்ட விமலரருணேசர்கொன்றை
மாலையணி மார்பர் மலாபபதத்தை—மேலமரர்
பணணினர் பூசையறம் பண்ணிய பரகதியில
நண்ணினு ரெல்லா நலம். (கூக)

எல்லார் பிறபபு மிறப்புமியற் பாவலர்தஞ்
சொல்லாற றெளிநதேநஞ் சோணேச—னில்லிற்
பிறநதகதை யுங்கேளேம் பேருலகில் வாழ்நதுண்
டிறந்தகதை யுங்கேட்டி லேம். (எ0)

ஏயாந்த சோணகிரி யீசரடி யாரடிக்கே
பூமா மலர்தூவிப் போற்றுதார்—தாமென்றும்
வெஞ்ச மனத்திருக்கும் வேடராய நாடோறும
வஞ்சநம னுக்கஞ்சு வார். (எக)

வஞ்சநம னுக்கஞ்சி வாடுந் தமியேனை
அஞ்சலெனற சோணகிரி யண்ணலே—நெஞ்சறிய
ஆண்டகுரு நீயென் றறியாதார் செயததவ
மாண்டமரத் திற்கனைத்த மண். (எ௨)

மண்ணிற பிறந்திறந்து மாயுந்தெய் வங்களோ
டெண்ணப் படாவருணை யீசனே—விண்ணப்பம்
ஒன றுண் டடியே னுனைப்பிரியா தேயிருக்க
என்று தருவா யெனக்கு. (எ௩)

தருவா யெனக்குகந்துன் றன்னிருதா டன்னை
மருவார் புரமெரித்த மன்னு—குருவாகி
முனனை வினையகறறி மூர்ததி யருணேச
என்னைப பொருளா வெடுத்து. (எச)

மகாமஹோபாத்யாய, டாக்டர்
[illegible] நூல் நிலையம்

எடுப்பானுங் காப்பானு மேற்பானு மேற்பக்
கொடுப்பானு மேதுங் கொடானும்—விடப்பானம்
பண்ணி யநேகர் பயங்கெடுத்த சோணகிரிப்
புண்ணியனே நீகாணிப் போது. (எரு)

இப்போது பின்னைக் கிலையென் றிரப்போரை
எப்போதுந் தள்ளா திரங்கியே—முப்போதும்
பூசிப்ப தென்னாள் புனிதனே சோணகிரி
நேசிப்ப தென்னா ணினைந்து. (எசு)

நினையேன் றிருக்கோல நின்றுகண்ணீர் சோர
நனையேன் பிறப்பறுக்க நாடேன்—புனையேனின்
பொன்னடிக்குப் பூமாலை போற்றி யருணேச
பின்னடிக்கிங் காருதவும் பேர். (எஎ)

பேரா யிரமுடைய பெம்மானைச் சோணகிரி
ஆரா வமுதை யறியாமல்—வாராது
தீது நலமுந தெரியுங்கா னெஞ்சமே
ஏதுமவ னென்றே யிரு. (எஅ)

இருந்துநினைப் பார்த மிருவினையை நீக்கும்
பொருந்துமிடி யிம்மையிலே போக்கு—மருந்தன்றோ
தம்பிரா னெவ்வுயிர்க்குந தானு மருணகிரி
எம்பிரா னோரஞ் செழுத்து. (எகூ)

அஞ்செழுத்தை யோதுமவர்க் கஞ்சி யவர்தலையிற்
றுஞ்செழுத்தைக் கஞ்சன் றுடைக்குமே—யஞ்சுதலைக்
கொன்றறுத்து நாலா வொருகுறையா நின்றதலை
இன்றறுப்பான் சோணேச னென்று. (அ௦)

என்றுநமன் றூதுவரை யேற்கவே தானழைத்து
நின்றுரைக்குஞ் சோணகிரி நித்தனார்க்—கின்றடிமை
யானவர்க்கு நீர்வணங்கி யப்பாலே போமென்று
தானவர்க்குப் புத்தியாத் தான். (அக)

புத்திதருஞ் சோணேசன் பொன்னடியை வாழ்த்துநர்க்குப்
பத்திதரு மெய்ஞ்ஞானம் பாலிக்கு—முத்திதரு
மாற்றரிய தீவினையை மாற்றுவிக்கு மைந்தெழுத்தைப்
போற்றரிய நெஞ்சமே பூண்டு. (௮௨)

பூண்டவகைக் கெல்லாம் பொருந்துமணி முத்திருக்க
வேண்டும் பசும்பொன் விளைவிருக்கத்—தீண்டாமற்
பொங்கரவுந் தோலெலும்பும் பூண்டாயி தென்னருணைச்
சங்கரா கங்கா தரா. (௮௩)

கங்கா தரனே கடையேனை யெந்தநாள்
அங்கா தரவா வழைக்குநா—ணங்காதல்
பார்க்குநாள் சோணேச டார்த்துப் பரகதியிற்
சேர்க்குநா ளெந்தநாள் செப்பு. (௮௪)

செப்பரிய வாணவத்தைச் சேதமுறு மும்மலத்தை
ஒப்பிலாச் சஞ்சிதத்தை யோட்டினே—னிப்போ
தருவாகி நின்ற வருணகிரி யானைக்
குருவாக வென்னுளத்தே கொண்டு. (௮௫)

கொண்டநெறி சறறுங் குலையார் மனத்திருக்கும்
அண்டர்கோ வேயருணை யண்ணலே—தொண்டர்க்
கிடையாது நெஞ்ச மிருவினையா லென்றும்
அடையா தெழுபிறப்பா மல. (௮௬)

அல்லதொரு தெய்வ மறியே னறிந்தாலும்
நல்லதென்று நெஞ்சகத்தி லுடேன்யான்—சொல்லரிய
அண்ணா மலைமேவு மண்ணலையு மண்ணலிடத்
துண்ணா முலைபாலை யும். (௮௭)

உம்மை நினைந்தே யுருகி யருணேசர்
தம்மை நினைநதார் தமக்கல்லா—லிம்மையிலே
எல்லாருங் காண வெளிதோ புவிமீதில்
நல்லார் துதிக்கு நடம். (௮௮)

மகாமகோபாத்யாய, டாக்டர்

கடலையறுத் தாளருணை நம்பனுக்கன் பில்லார்
உடலையொறுத் தாலாவ துண்டோ—வடலைநூல்
ஓதினுற் பாச மொழியுமோ புற்றிலே
மோதினுற் பாம்புசா மோ. (அக)

யோகமறேன் சோணகிரி மூர்த்தியே மும்மலத்தின்
ருகமறே னின்பெருமை தானறியேன்—காகநாய
தம்மதென் னுங் காயத்தைத் தானெடுத்துத் தாரணியில்
நம்மதென் றுங் கண்டாய நரி. (க0)

நரிக்குப் பொதிசோறு நான்சுமந்து நொந்தேன்
அரிக்கு மரிதா மரனே—தெரிக்குமறை
காணுத சோணகிரிக் கண்ணுதலே நின்பதத்தைப்
பேணுத நாயேன் பிறந்து. (கக)

பிறந்திறக்குந் தெய்வப் பிணங்களைக்கொண் டாடேன்
அறந்தழைக்கு நு சோணகிரி யாரே—பிறந்திறவா
உம்மைப் புகழ்ந்தே யுமக்கடிமை யானபேர்
தம்மைப் புகழ்வதல்லாற் றுன். (கஉ)

தானவர்கண் முப்புரத்தைத் தானெரித்து நஞ்சுகந்தீர்
வானவர்க்காச் சோணகிரி வள்ளலே—யேனம்
விருப்பா மலர்சூடி வேண்டினு னீண்ட
நெருப்பா விருநததென்ன நீர். (கங)

நீராழி நஞ்சுகந்த நித்தனே சோணகிரி
ஆரா வமுதேயென் னையனே—பாராளுந்
தாதையே பூசையறந் தானறியா மற்றிரியும்
பேதையேற காராவார் பின். (கச)

பின்னை யொருவரில்லை பேருலகிற் றஞ்சமா
அன்னாந் தருமருணை யையரே—யென்னை
எடுப்பதற்குங் காப்பதற்கு மென்பிறவி நோயைக்
கெடுப்பதற்கு நீரே கேண்மீர். (கரு)

நீரகொண்ட வேணி நிமலாவென் னீள்பிறப்பை
ஆரதொலைப்பார் நீயல்லா தாயுங்காற்—பார்மீதிற்
பொய்யா வரங்கொடுக்கும் புண்ணியனே சோணகிரி
ஐயா கருணலயா. (கசு)

கருணலயா நின் கழல்பணிய மாட்டேன்
அருணசலாவென் றழையேன்—மரணந்த
காலத்தி லோதுங் கருத்தறியேன் கண்ணையுன்றன்
கோலத்தில் வையேன் குறித்து. (கஎ)

குறியே னிருபதத்தைக் கூறும் வகைசற்
றறியே னறிந்தவர்க்கொன் றற்றேன்—சிறியேனின்
றுயுமறை தேடரிய வண்ண மலையானே
மாயுமிருந் தையா மனம். (கஅ)

ஐயா மரப்பாவை யாடுவதுஞ் சூத்திரிதன்
கைவாசி யோபாவை கற்றதோ—வெய்யவினை
என்னிச்சை யோவருணை யீசா படைத்தளிக்கும்
உன்னிச்சை யன்றோ வுரை. (கக)

உரைக்கு மடியா ருயிர்ப்பயிர்வா டாமற்
றரைக்குளா னந்தவெள்ளந் தன்னை—நிரைக்குமே
எண்ணா புரமெரித்த வெந்தை யருணகிரிக்
கண்ணா ரமுதமெனுங் கார். (க00)

அருணகிரியந்தாதி முற்றுப்பெற்றது.

மெய்கண்டதேசிகன் திருவடிவாழ்க.

உ

சிவமயம்.

சிவசண்முகன் றுணை.

ஆதிவயலூர் வெண்பா

அந்தாதி

திரிசிரபுரம்,
வித்துவான், அமிர்தம், சுந்தரநாதபிள்ளை
இயற்றியது.

திருச்சி:
சதான் ஸ்டார் பிரஸ்.
1918.

 விலை அணா 4.

சிவமயம்.

சிவசண்முகன் றுணை.

ஆதிவயலூர் வெண்பா

அந்தாதி.

திரிசிரபுரம்,

ஸ்ரீமான், வித்துவான், அமிர்தம், சுந்தரநாதபிள்ளை அவர்கள்

இயற்றியது.

திரிசிரபுரம்,

ஹிந்து சேவிங்ஸ்பாங்கு மானேஜரும், மிராசுதாருமாகிய

ஸ்ரீமான், **T. R. இராமநாராயண பிள்ளை அவர்களால்**

அச்சிடப்பெற்றது.

காளயுக்தி ஆண்டு, கார்த்திகைத் திங்கள்.

1918

சிவமயம்.

சிவசண்முகன் றுணை.

முகவுரை.

நிலவுலகத்தே, மிகவுங் கொண்டாடப்பெறுஞ் சுப்பிரமணிய சுவாமி இன்புடன் எழுந்தருளியிருக்குந் தலங்களுள் "வயலூர்" என்பது ஒன்றாகும். இது மிகப் பழமையான தலம். அருணகிரி நாதரும் இதனைப் புகழ்ந்து பாடியுள்ளார். இத் தலத்திலேதான், அருணகிரி நாதருக்குச் சுப்பிரமணியர் இரண்டாம் முறை காட்சிதந்து உபதேசித்தருளியது என்பர். இதனை, அருண கிரி நாதர் திருவாய்மலர்ந்தருளிய திருப்புகழிற்கண்டுதெளியலாம்.

இவ்வருமைத்திருத்தலம், திரிசிரபுரத்துக்கு ஆறுமைலுக்கு மேற்கே காவிரியாற்றிற்குத் தென்பாலுஞ் சர்ப்ப நதிக்கு வடபாலு மமைந்துள்ளது. இத்தலத்திலேதான், ஸ்ரீசுப்பிரமணியப்பெருமான் தந்தைக்கே குருவாய மாசகலத்தன தந்தையாகிய ஆதியைப் பூசித் ததாம். இத்தலத்துத்திருக்கோயிலினுள் வன்னி விருட்சமும், கோயி லுக்குக் கிழக்கில் சுமார் இருபது கஜதூரத்தே குமார தீர்த்த மென் றும் அக்கினி தீர்த்தமென்றுஞ் சொல்லப்படுந் திருக்குளமும் அமைந் திருக்கின்றன. குளத்து வடமேற்கு மூலையிற் றேரும், தேருக்குச் சமீபத்துக் கருப்புத்தேவும் பொருந்தியிருக்கின்றன. இத்தலத்தே மால், பிரமன், இந்திரன் முதலிய தேவர்களும்: திருமகள், வாணி, இந்திராணி முதலிய தேவதைகளும்: சூரியன், சந்திரன், அக்னி யாய முச்சுடர்களும் பூசித்துப்பேறு பெற்றிருக்கின்றனர். சூரியன் முத லிய முச்சுடர்வழி வந்த மன்னர்கள் பலர் பூசித்துப் பேறுபெற்றிருக் கின்றனர். இதன் விரிவெல்லாம் எம்மாற்பாடப்பெற்ற, வடமொழிப் புராண மொழிபெயர்ப்பாகிய "வயலூர்ப் புராணத்தால்" நன்கறிய

லாம். இத்தலத்தெழுந்தருளியிருக்குஞ் சுப்பிரமணியக்கடவுளுக்கு : வயலூரன், வயலூர்க்குமரன், ஆதிவயலூர்க்குமரன், மேல்வயலூர்க் குமரன், ஆதிக்குமரன், வன்னிதலக்குமரன் எனப்பலதிருநாமங்கள் வழங்கிவருகின்றன. இத்தலத்துச்சிவபிரானுக்கு: அக்கினேசுரர், குமாரபூஜிதநாதர், வயலூர் ஆதிநாதர் எனப்பலதிருநாமங்கள் வழங்குகின்றன. தேவியாருக்கும: பூர்வஸ்திதிநாயகி, குமாரபூஜிதநாயகி, வயலூர் ஆதிநாயகி எனப்பல திருநாமங்கள் வழங்கிவருகின்றன. இத திருத்தலத்துக்கும் ஆதிவயலூர், மேல்வயலூர், குமாரவயலூர், வன்னிவயலூர், அங்கிபூஜிதவயலூர் எனப்பலதிருநாமங்கள் வழங்கி வருகின்றன.

இத்தலம் மிகமகத்துவம வாய்நததும, இட்ட காமியங்களை ளிக்கும் பெருமை பெற்றதுமாம். இதன் விரிவெல்லாம் எம்மாற் பாடப்பெற்ற புராணததிற்கண்டு தெளியலாம்.

இததலத்தில் எழுந்தருளியிருக்குஞ் சிவ சுப்பிரமணியக்கடவுள் பேரில் யாவரும் எளிதிற்படிததுததெரியக்கூடிய செந்தமிழால தோத்திரரூபமாக வெண்பாவால் ஓரந்தாதி பாடவேண்டுமென்று பலநண்பாகள் கேட்டுக்கொண்டபடியாலும், என் ஆதம நண்பரும், *வெண்சுதை வியாபாரியும, சோழக்ஷத்திரிய பரம்பரையினரும், மிராசுதாரும ஆகிய பாலக்கரை இடைததெரு ஸ்ரீமான், பெருமாள் பிள்ளை அவர்களின் மூத்த குமாரராகிய, ஸ்ரீமான், மதுரைநாயகம் பிள்ளை அவர்களும், திரிசிரபுரம், ஸ்ரீமான் †வைத்திலிங்கம் பிள்ளையவர்களும இடைவிடாது தூணடி உற்சாகப்படுத்தியமையாலும் இந்நூல் வெளியாயிற்று. இவர்களுக்கு என்றும் நன்றிபாராட்ட நான் கடமைப்பட்டுளேன்

*வெண்சுதை = சுண்ணாம்பு. †62வது, வெண்பாவிற் குறிக்கப்பட்டவர் இவரே.

இதனை, அச்சிடப்பொருளின்றி மயங்கிய காலத்து, "என்னே மயக்கம்! கவலறக! எத்தனையாயிரந் தமிழ்நூல் நீங்கள் பாடினும் அதனை நானே அச்சிரதமேற்றி, உலகெலாம் உலாவிக்கற்றூர் உளக் கோயிலிலமரவைக்கின்றேன்." என்று, உறுதிபுகன்று, அச்சிட்டரு ளியவர்கள், எனதின்னுயிர் நண்பரும், மிராசுதாரும், திரிசிரபுரம் இந்து சேவிங்ஸ் பாங்கு மானேஜரும், சிராமலைத் தாயுமானவர் மேல் "திரிசிராமலைக்கோவையைப்" பாடும்படிக் கேட்டுத்துறைக்கோர் பொற்காசு வீதம் பல நூறறுக்கணக்காகப்பெரும் பொருடந்து சன் மானித்த வள்ளலுமாகிய ஸ்ரீமான், இராமநாராயணப்பிள்ளை அவர் களே. இவர்புகழ, திரிசிராமலைக்கோவையுள்ளும், அந்நூலின் முக வுரையினும் பரவ நிற்றல், காண்பார்க்குக் களிப்பைத்தராதிராது. இப்பெரும்வள்ளலை என் மனதார வந்தனஞ்செலுத்தி வாழ்த்துகின் றேன். இவ்வள்ளலைப் பற்றித் திரிசிராமலைக்கோவையிற் கூறியிருக் கும் பல பாடல்களுள் ஒருபாட்டை, ஈண்டு மாதிரிக்கு எடுத்துக் காட்டுதூஉம்.

தலைவன் இன்றியமையாமை இயம்பல்.

"இரப்பார்க் கருள்செய ராமநா ராயண னென்றுமுளன்
புரப்பார் தமையும் புரக்கச் சிராமலைப் புங்கவனுண்
டிரப்பார் விரகவென் வெம்பசிக் கின்னமு தோர்ந்தருளாற்
றரப்பா ருளீர்நீ ரிலையே லுயிரென்னுட் டங்கரிதே."

இவ்வயலூர் அந்தாதியைக்கண்டு கேட்ட வித்துவான்கள் சிறப் புப்பாயிரந்தந்து சன்மானித்துளர். அதுவும், இந்நூலின் முன்பாகத் தில் அச்சிட்டிருக்கின்றும். அவர்களுக்கும் என் வந்தனத்தைச் செலுத்தி நன்றி பாராட்டுகின்றேன். இந்நூலைப் படித்துப்பார்த்து அடங்கா மகிழ்கொண்டு பெரும் பொருள் சன்மானித்து, அரங்கேற் றுதற்கேற்பாடு செய்த ஒருவர்தூர், ஸ்ரீமான், சொக்கலிங்க முதலி யார் அவர்களின் குமாரரும், சோமரசம்பேட்டை ஸ்ரீமான், சீனிவாச

முதலியாரவர்களின் மருகருமாகிய * ஸ்ரீமான், சதாசிவ முதலியார் அவர்களுக்கும், மேல் வயலூர், ஸ்ரீமான் வீரமுத்து நாட்டார் குமாரர், ஸ்ரீமான், முத்துவீர நாட்டாருக்கும், கீழ்வயலூர், ஸ்ரீமான் முத்துசாமி நாட்டார் குமாரர், ஸ்ரீமான், முத்துக்கருப்ப நாட்டாருக்கும், வயலூர் மாஜி கிராம முனிசிப், ஸ்ரீமான், தங்கய்ய நாட்டாருக்கும். சோமரசம்பேட்டை சரஸ்வதி விலாசத தமிழச்சங்கத்தார்களுக்கும், எரிமங்கலம், ஸ்ரீமான், காத்தப்பெருமாள் பிள்ளை அவர்களுக்கும், கருப்பூர், ஸ்ரீமான், கிருஷ்ணக்கண்காணியாரவர்களுக்கும், திருக்கற்குடி, ஸ்ரீமான், மு. ராஜுப்பிள்ளை அவர்களுக்கும் நன்றி பெரிதும் பாராட்டி என் மனதார வந்தனஞ் செலுத்துகின்றேன்.

வயலூர்க் குமாரக்கடவுளின் சந்நிதியிலேயே இந்நூலை அரங்கேற்றக் களிப்போடிடங்கொடுத்துச் சன்மானித்த பெருந்தகையாளர்களாகிய கோவில் மானேஜர்கள், சோமரசம்பேட்டை, ஸ்ரீமான், அழகப்ப முதலியார் அவர்களின் குமாரர், ஸ்ரீமான், வேதமூர்த்தி முதலியார் அவர்களுக்கும், திரிசிரபுரம், தோட்டா, ஸ்ரீமான், ராதா கிருஷ்ணஞ்செட்டியார் அவர்களுக்கும், நான், நன்றிகாட்டி, அவர்களைப் பெரிதும் வாழ்த்துகின்றேன்.

இதனை, அழகாகக் குறித்த காலத்துள் விரைவில் அச்சிட்டுத் தந்தசதரன் ஸ்டார் அச்சுக்கூடத் தலைவர்களுக்கும் என் வந்தனத்தைச்செலுத்துகின்றேன்.

இதனை, அபிமானித்துப்படித்து இன்னும் என்னை இத்தகைய காரியங்களிற் செலுத்தும் பெருந்தகையாளர்களையும் வாழ்த்தி வணங்கக் கடமைப்பட்டுள்ளேன்.

---

* 91-வது பாடலிற் குறிக்கப்பெற்றவர்கள், இவரும், இவர் குழந்தையுமாம்.

அறுசீர்க்கழி நெடிலடி ஆசிரிய விருத்தம்.

கல்களிலே மாணிக்க முயர்வதனிற் கோகினூர் கணிக்கின் மேலாம்
சொல்களியே தருசிந்தா மணியதனி னுயர்ந்தவதிற் றூய தாய
மல்களியார் கௌத்துவமே சிறந்தவவற் றிற்கெல்லாம் மாலா கித்தே
புல்களிசேர் தேவாஞ்சப் பிரமணியே சிறந்தமணி புகலி னம்மா. 1.

எம்மணிகண் குளிரவளங் காட்டுவய லூர்முருக னெனுநற றேவாம
எம்மணிக்குஞ் சிறந்தமணி யெனுமுயாசுப் பிரமணியை யிறைஞ்சி யேத்தி
வெம்மணியி லென்மொழியாங் கிழியினிடை வைத்தேனுன் விரும்பு மனபால்
இம்மணியின் சீரறிந்தா ரம்மணிகண் டென்மொழியை யிகழ்வ துண்டோ. 2.

சுபம்! சுபம்!! சுபம்!!!

திரிசிரபுரம்,
4—12—18.

அ. சுந்தரநாதன்.

சிவமயம்.

சோதக பத்திரம்.

பக்கம்	பாட்டு	அடி.	பிழை	திருத்தம.
III.	சாத்துக் கவி.	3	சூட்டினளெ.	சூட்டினனளெ
			நூல்.	
4	11	3	ஆய்நது	ஆய்ந்து
,,	12	2	தெளளு	தெள்ளு
14	55	4	கால்,	கால்.
24	98	1	புகுநன்	*புகுந்தன்

உ

சிவமயம்.

சிவசண்முகன் றுணை.

ஆதிவயலூர் வெண்பா அந்தாதி.

சாத்துக்கவிகள்.

பிரமஸ்ரீ, சாது, சதாசிவப் பிரமம் என்னும் பெரியார்

திருவாய் மலர்ந்தருளிய சாத்துக்கவி.

அறுசீர்க்கழி நெடிலடி ஆசிரிய விருத்தம்.

ஏறுயர்த்த கொடிப்பரமன் சிறைப்பிரமன் றுயரகற்ற வினிதா வந்து
வீறுயர்த்த மறைமுதலி னெண்பொருளை விளம்புகென மிக்க காதல்
தேறுயர்த்த வறுமுகனை யைம்முகனார் கேட்டிடலுந் தெரிய வந்நா
ளாறுயர்த்த தேசிகனாத் திருவோ கதிலுரை யளித்தா னன்றே. 1

அப்பனுக்கே குருவான தப்பகற்றக் குகன்முறையே யடைந்து [தானவ்
வப்பனுக்கே பூசைபுரிந் தப்பனுய ராசியுற்ற வாதி யூராம்
*வெப்பழுக்கச் சோலைசெறி வயலூரில் வாழ்குகனும் வேலோ னுள்ள
†மொப்பனுக்காத தமிழ்வெண்பா வந்தாதி பிறந்திட்ட துலகினம்மா

இந்தத்தமிழ வெண்பாவந் தாதிதனைப் பிறப்பித்தோ னெவனே [யென்னில்
கந்தனவன் தந்தைதா யிவர்தாளி லன்பருக் கருத்து மிக்கான்
முந்தவணி தமிழ்முறையே கற்றறிந்து கவிசொல்லு முதன்மை யாள
னந்தமிழ னமிர்தகவி புத்திரன்சுந் தரநாத னறிஞ ரேறே. 3

(*அணுக்கா = அணுகாத. †அணுககா = வருத்தாத.)

ஸ்ரீரங்கம், ஐஸ்கூல் தமிழ்ப்பண்டிதரும்; வித்தவானுமாகிய
பிர்மஸ்ரீ, குரு. சுப்பிரமணிய ஐயர் அவர்கள்
சாற்றிய சாத்துக்கவி.

உற்றவியற் செந்தமிழி னேரகுவெண்பா வந்தாதி
கொற்றவய லூரகுமரன் கூர்ங்கழற்கே—விற்பனமா
நாவணடைச் சுந்தர நாதனிங்கு நாட்டினான்
பாவன்மை யானேகசப பார்த்து.

திரிசிரபுரம், செண்டு ஜோசப் கலாசாலைத் தலைமைத்தமிழ்ப்
பண்டிதரும், யுனிவர் சிட்டி பரீட்சையில் வித்துவான்
பட்டப் பெற்றவருமான பிர்மஸ்ரீ. A. M. சடகோப
ராமநுசாச்சாரியார் அவர்கள் சாற்றிய சாத்துக்கவி.

ஆதிமகன் கந்தன் அணிவயலூர் மேவுபெருஞ்
சோதிகுகன் தோட்கிளையைச் சொல்லிசையந்—தாதிதனை
வெண்பாவாப் பாடி வியன்சுந் தரநாதன்
பண்பாவா லோங்கினனப் பா.

திரிசிரபுரம், எஸ். பி. ஜி. கழகத்துத் தமிழ்ப்புலவர்
ஸ்ரீமான் மு. நடேச முதலியாரவர்கள்
சாற்றிய சாத்துக்கவி.

கொண்டலுறை தண்டலைசூழ் கோதோட்டு நல்வயலூர்ப்
பண்டை முருகன் பணைப்புயத்தே—ஒண்டமிழாற்
சுந்தர நாதன்றான் சூட்டினனந் தாதியெனு
முந்துறுநன் மாலை முதிர்ந்து.

திரிசிரபுரம், எஸ். பி. ஜி. கழகத்துத் திராவிட பாஷா பண்டிதர், பிர்மஸ்ரீ V. S. வெங்கட்டராவ் அவர்கள் சாற்றிய சாத்துக்கவி.

நண்பாரோண் சுந்தர நாதப்பேர் நாவலனோர்
வெண்பாவந் தாதிநூல் விதகத்தால்—எண்பாரும்
ஆதிவய லூர்முருகனை ஆசைகொளச் சூட்டினார்
தோதினுறும் வாழ்வுசுகத தோடு.

சோழமாதேவி, வித்துவான் ஸ்ரீமான். அ. குப்புசாமிபிள்ளை அவர்கள் சாற்றிய சாத்துக்கவி.

ஆசிரியச்சந்த விருத்தம்.

விண்புகு தருநிறை தண்பொழில் கழனியும் விரும்புநல் வளந் [தரலால்
விழைதகு மடமனை மகவுற வினரொடு வியக்குறும் வாழ்வினராய்க்
கண்புகு நுதலர னன்பின ரொடுவரு கவினுரு மேனையரும்
கனிந்துள மகிழ்வுற விழைவன வுதவுறு கனமிகு நல்லோர்சேர்
மண்புக ழணிவய லூர்தனி லினிதமர் வடிக்கதிர் வேற்குமரன்
வனசமென் மலரடி தனில்வர முறுநகவி மாலையைச் சூட்டினனாற்
றிண்புகு நலமணி மாளிகை நிரையொளிர் சிரபுர நகர்வாழவோன்
சீவளர் சுந்தர நாதனெ னும்பெயர் தீந்தமிழ் நாவலனே.

உ

மதுரைச் சிவஞான சபைக்காரிய தரிசியாராகிய,

ஸ்ரீமான். ம. அழகர்சாமிபிள்ளை அவர்கள்

சாற்றிய சாத்துக்கவி.

நேயமிகு நீபத்தோன் வாழ்வருளல் நிட்சயமே
தூயவய லூர்க்கந்தன் தோட்களிலே—தோயவென
நாவலனற் சுந்தர நாதன்றான சூட்டிய
பாவலரந் தாதிபடிப் பார்க்கு.

திரிசிரபுரம், முனிசிபாலிட்டி வீட்டுவரி பில்கலெக்டரும்;
இந்நூலாசிரியர் மைத்துனருமாகிய, காட்டுப்புத்தூர்
ஸ்ரீமான் அ. ம. நாராயணசாமி பிள்ளை அவர்கள்

சாற்றிய சாத்துக்கவி.

கட்டளைக் கலித்துறை,

பங்கை மலைமகட் கீந்த பரனருட் பாலனெ னுஞ்
செங்கை திகழயிற் கந்தன் வயலூரன் சிந்தைகொளச்
சங்கை யறவுயர் வெண்பாவா லந்தாதி சாற்றினனென்
றங்கை தொழுநனுஞ் சுந்தர நாதத் தமிழ்வலனே.

தேவிகோட்டை, ஸ்ரீமான் ஏகப்பசெட்டியார் அவர்களின் குமாரரும்; மகா-ா-ா-ஸ்ரீ நாவலர் மு. நடேச முதலியாரவர்களின் மாணாக்கருமாகிய ஸ்ரீமான் யே. பேரி. சு. யே. பேரிய கருப்பன் செட்டியார் அவர்கள்

சாற்றிய சாத்துக்கவி.

சுந்தர நாதனுஞ் சொற்றகை யன்பினொடே
தந்தி முகவனார் தனபினனும்—நந்தம
வயலூர்வாழ கந்தனுக்கு வண்வெண்பா வாலோர்
நயமாரந் தாதிசொற்ருன் நன்கு.

திருச்சிராப்பள்ளி தாலூக்கா, வடகாப்புத்தூர், பிரமஸ்ரீ கோபால ஐயர் அவர்களின் குமாரரும்; திரிசிரபுரம் எஸ். பி. ஜி. கழகத்து மாணவரும்; சோமரசம்பேட்டை, சரஸ்வதி விலாசத் தமிழ்ச்சங்கத்துக் காரியதரிசியும்; இந்நூலாசிரியரின் மாணாக்கருமாகிய மகா-ா-ா-ஸ்ரீ G. வைத்திநாத ஐயர் அவர்கள் சாற்றிய சாத்துக்கவி.

சீராருங் கடலுடுத்த நிலமகளின் திருமுகத்துத் திலக மென்னப்
பாராரும் புகழ்பெற்ற வயலூர்வாழ் வேன்முருகன் பருத்த தோண்மேல்
தாராருந் தமிழ்வளத்தா னெனதாசான் சுந்தரநா தப்பேர் கொண்டோன்
ஏராரும் வெண்பாவந் தாதியெனு மலங்கலணிந் திசைகொண் டானே.

நாமக்கல் தாலூகா: திண்டமங்கலம், மிராசுதார் ஸ்ரீமான் நஞ்சையப்பபிள்ளை அவர்களின் குமாரரும்; திரிசிரபுரம், எஸ். பி ஜி கழகத்து மாணவரும்; இந்நூலாசிரியரின் மாணாக்கருமாகிய மகா-ள-ள-ஸ்ரீ **சின்னசாமி பிள்ளை அவர்கள்**

சாற்றிய சாத்துக்கவி.

சீர்பெருகும் நல்வயலூர்ச் செவ்வேளின் றுணையந்தே
பார்புகழும் பைந்தமிழாற் பாடினான் — பேர்திகழென்
சுந்தர நாதப்பேர் சொற்குரவன் பன்னுவெண்பா
முந்துறுமந் தாதிதனை முன்.

திரிசிரபுரம், உறையூர், பிரமஸ்ரீ C. நாராயணசாமி ஐயர் அவர்களின் குமாரரும்; திருச்சி, S. P. G. கலாசாலை மாணவரும், இந்நூலாசிரியரின் மாணாக்கருமாகிய மகா-ள-ள-ஸ்ரீ **சானகிராம ஐயர் அவர்கள்**

சாற்றிய சாத்துக்கவி.

மங்கையிடம் வைத்தவரன் மாபாலன் கந்தனெனும்
துங்கவய லூர்முருகன் றேண்மருவ — எங்கடமிழ்
நல்லாசான் சுந்தர நாதனென்பான் சூட்டினான்
சொல்லாரந் தாதியொன்றைச் சூழ்ந்து.

சிவமயம்.

வேலுமயிலுந் துணை.

ஆதிவயலூர் வெண்பா அந்தாதி.

காப்பு—வெண்பா.

திங்க ளணிசடையார் [1]சேயாந் திருவயலூர்
[2]துங்க முருகன் [3]றுணைத்தாட்கே—இங்கிதமாச்
செந்தமிழ்வெண் பாவாற் [4]றிகழுமந் தாதிசொலக்
கந்தனொடு யானைமுகன் காப்பு.

தந்தையார்—துதி.

வெண்பா.

கந்தன் வயலூரான் கான்மலர்க்குக் காதலொடு
செந்தமிழின் வெண்பாவாற் [5]சீரியதா—முந்துறுமந்
தாதிசொலத் தந்தை தமிழமிர்த நாவலன்றாள்
[6]ஓதிமனம் போற்று முவந்து.

---

1. சேய் = பிள்ளை; 2. துங்கம் = பரிசுத்தம்; பெருமை. 3. துணை = இரட்டை. 4. திகழும் = விளங்கும். 5. சீரியதா = சிறப்பாக. 6. ஓதி = துதித்து.

நூல்.

வெண்பா.

பூமாதி னின்முகமென் பொற்பார் வயலூரில்
நாமா திசைக்கவளர் நற்றேவே!—*மாமாநின்
நன்மருகா! இன்முருகா! நாயேன் மனத்தகத்
தின்மறுகா[1] தின்பத் திரு. (1)

இன்பத் திருவயலூர் என்னுதிருக் கோயிலின்கண்
மன்பத் தருக்கென்றே வாய்ந்தமரும்—முன்[2]பித்தர்
ஈன்ற முருகா! எளியேன் றுயரகற்ற
[3]ஆன்றவுனக் கேனோகா தா? (2)

ஆன வயலூரில் ஆர்ந்தமரும் ஆறுமுகா!
[4]தீனனெனைக் காத்தருளுந் [5]தேசிகனே!—கானவொரு
நற்குறத்தி காதலனே! நான்களிக்க மாமயின்மேல்
உற்றெனக்கு முன்வா உவந்து. (3)

உவந்து நினதடியே உண்ணயந்து போற்றுந்
தவந்தனையே கொண்டேன் தமியேன்—அவந்துடைத்தே
ஆதிவய லூரா! [6]அயில்பிடித்த செங்கரனே!
நீதியொடு காக்க நினை. (4)

---

1. மறுகாது=சுழலாது; மனங்குழம்பாது. 2 பித்தர்=சிவபெருமான். 3. ஆன்ற=சிறந்த. 4. தீனன்=ஏழை. 5 தேசிகன்=குரு. 6 அயில்=வேல். * மாமாதின்=லட்சுமி தேவியின்.

நினையன்றி யாரை நினைப்பே னடியேன்?
[1]புனையன்றில் போல்வள்ளி போகந்—தனைவிரும்பி
ஆண்ட வயலூரா! ஆறுமுகா! நின்கழலே
வேண்ட வருவேன் [2]விழைந்து. (5)

விழைந்துபவ மேபுரியும் வீணனென வென்னைத்
தழைந்து வருபிறப்பிற் றள்ளேல்—குழைந்துனைப்
பாடு மடியேற்குப் பாரவய லூரமுருகா!
நாடுமகிழ் ஈவாய் நயந்து. (6)

[3]நயந்துவய லூர்மேவும் நாயகனே! கந்தா!
பயந்துகம னுக்காப் [4]படிமேல்—[5]சயந்தருநின்
வேலுமயி லுந்துதித்தேன் வேண்டு மெனக்கருளிக்
கோலு சுகமனைத்துங் கூட்டு. (7)

கூட்டுபெரு மன்பாற் குணங்கெட்ட நாயேனும்
நீட்டுவய லூர்க்கந்தா! நின்மலர்சேர்—தாட்டுணைக்கே
பாட்டிசைத்து நின்றேன் [6]படரவரு மென்றுயரை
ஓட்டியருள் செய்வாய் உணர்ந்து. (8)

உணர்ந்து வழிநில்லேன் ஒங்கறமுஞ் செய்யேன்
கொணர்ந்து பலமலரைக் கொண்டு—புணர்ந்தபவ

---

1. புனையன்றில் = அலங்காரமான அன்றிற்பட்சி. 2. விழைந்து = விரும்பி. 3 நயந்து = விரும்பி. 4. படி = பூமி. 5. சயம = வெற்றி. 6. படர = துன்பப்பட; மிகுதியாக.

நோயகல அர்ச்சியேன் நோக்குவய லூர்வேளே!
தூயநின் றாள்தா தொழ. (9)

தொழல்குறித்த தேவர்க்குத் தோன்றுபெருங் [1]கோவாய்
அழல்விரிக்கும் வேல்விடுத்தே அந்நாள்—[2]விழல்குறித்த
சூர்குலத்தைச் செற்றருளுந் தொல்வயலூரச் சேந்தா! வெண்
சீர்குலத்தைக் காத்தருளைச் செய். (10)

செய்ய மறைப்பொருளே! [3]செந்திற் குடியானே!
[4]ஐயவிடைக் குஞ்சரிதன் ஆரன்பா!—[5]செய்யணிதண்
ஆதிவய லூரமுருகா ஆய்ந்துநினை யேதொழு
தோதியிட [6]வெற்பணிக்க உள். (11)

[7]உள்ளும் பிரணவத்தி னொண்பொருளைத் தாதைக்கு
[8]விள்ளும் பரிசினுரை வித்தகனே!—தெள்ளுபுகழ்
பண்ணை வயலூர்ப் பரம்பரனே! பாடுமென் [9]னுள்
எண்ணை யளித்தருள் ஏற்று. (12)

[10]ஏற்றுக் கொடியார் இளஞ்சேயே! வெய்யகொடுங்
கூற்றுக் [11]கலசியுனைக் கும்பிட்டேன்—ஊற்றுமதுக்

---

1. கோ = அரசு. 2. விழல் = விழுதல, அழிதல். 3. செந்தில் = திருச்செந்தூர். 4 ஐயம் = உண்டோ இல்லையோ என்னும் சந்தேகம். 5 செய் = வயல். 6. எற்பணிக்க = எனக்குக் கட்டளையிட. 7. உள்ளும் = சிறப்பாக நினைக்கக்கூடிய. 8 விள்ளும் = பேசும் 9. உள் எண்ணை = மனவிருப்பத்தை. 10 ஏற்றுக் கொடியார் = ரிஷபவாகனத்தையுடைய சிவபெருமான். 11 லசி = பயத்தால் தளர்ந்து.

கார்வார் வயலூர்க் கடம்பா! நற் கந்தா! தா
பூவார்நின் றாள்பணியும் பொற்பு. (13)

பொற்புமிகும் ஐங்கரற்குப் பூண்டதிருத் தம்பியெனும்
அற்புதநல் அண்ணா! அறுமுகவா!—பொற்பதுமத்
[1]தண்பணைசூழ் நீள்வயலூர்ச் சாமி! பர தேசிகனே!
பண்பணைவாக் காவென்னைப் பார்த்து. (14)

பார்த்துதிரு †மான்மகளைப் பண்டுமணங் கொண்டவனே!
ஆர்த்துவரும் [2]அந்தகற்கே அஞ்சினேன்—சீர்த்திமிகு
நல்ல வயலூரா! நாடும் புகழ்முருகா!
வல்லநின் தாளருள வா. (15)

வாவென்று வேதாவை வாய்திறந்து கூப்பிட்டுப்
போவென் றருஞ்சிறையிற் போக்குவித்தோய்!—*மாவென்ற
அண்ணா! அருள்வயலூர் அத்தா! அடியனுனை
எண்ணாப் பிழைபொறுப்பாய் இங்கு. (16)

இங்கு பிழைபொறுக்கே என்னைப் [3]புரப்பவரார்?
தங்கு புகழ்வயலூர்ச் சண்முகனே!—இங்கிதநல்
வள்ளி மணவாளா! வாரம்வைத் தென்னைநீ
எள்ளி விடாதருள எண். (17)

---

1. தண்பணை = குளிர்ந்த வயல். 2 அந்தகற்கே = யமனுக்கே. 3. புரப்பவரார் = காபாற்றுபவர் யார்? † திருமான்மகளை = திருமாலின் பெண்களாகிய வள்ளி தேவானை என்னும் பெண்களை. * மாவென்ற = மாமர மாகநின்ற அசுரனைவென்ற.

எண்ணுமுகம் ஆறுடையாய்! இன்கரமுன் நாலுடையாய்!
நண்ணுவய லூர்முருகா! நாயடியேன — மண்ணுலகில்
வாழ்வுமதி யும்வளமும் வாய்க்கப்பெற் றெத்தகைய
தாழ்வுமுறா தோங்கவருள் தா. (18)

தாதாநீ என்றுன்னைச் சாராமல் அற்பரையே
தாதாநீ என்றிசைத்துச் சாரந்தலுத்தேன்—வேதாவைக்
குட்டிச் சிறையிலிட்ட கோவே! வயலூரா!
எட்டிச்செல் லாதருள்வாய் எற்கு. (19)

எற்கமைந்த சாமி! இளையோய்! உனையன்றிச்
சொற்கமைந்த தாருண்டே சொல்லுகவே?—பொற்கலசக்
கோயில் வயலூர! [1]கொற்றவடி வேல! வெனைத்
தாயிற் [2]பரிந்தருணின் தாள். (20)

தாட்பணிந்தேன் செய்ய தமிழ்மொழியாற் பாப்புனைந்தேன்
[3]வாட்பணிபூண் சங்கரனார் மாமகனே!—நாட்டுவய
லூர்க்கந்தா! ஏழையெனை [4]உண்ணயந்தே கொண்டருளி
மூர்க்கந்தான் ஓடவருள் முன். (21)

முன்னவனே! ஆறு முகத்தவனே! முத்திநலஞ்
சொன்னவனே! யானைமுகத் தோன்றனுக்குப்—பின்னவனே!

---

1 கொற்றம்=வெற்றி. 2. பரிந்து=இரங்கி. 3. வாட்பணிபூண=ஒளிபொருந்திய பாம்பை ஆபரணமாக அணிகின்ற. 4 உண்ணயந்தே=மனம் விரும்பியே.

மன்னுவய லூர்க்குகனே! மாபாவி யாமெற்குந்
[1]துன்னுதுயர் ஓட்டியருள் சூழ்ந்து. (22)

சூழ்ந்து வருபிறவித் தொல்கடலிற் புக்குழன்றே
ஆழ்ந்து கழிவாரோ அன்புடனே—தாழ்ந்துநிதம்
நின்னடியே போற்றுமவர் நேயவய லூர்முருகா!
[2]பன்னடியேற் குண்மை பகர். (23)

பகருமுமை பாலா! பருத்தவரை தன்னை
நிகருமுன் நான்குதோள் நித்தா!—[3]தகருய்த்த
கந்தா! வயலூர்க் கடம்பா! கனிந்தென்பால்
வந்தாள நேரமிது வா. (24)

வாவா வடிவேலா! வாழ்வார் வயலூரா!
நாவா லடியேன் நவின்முறையைத்—தேவா! நீ
கேட்டருளி இன்னே கிளருன் அருளளித்துக்
[4]கோட்டமறக் காப்பாய் குறித்து. (25)

குறித்து மனத்தகத்தே கொண்டுன்னை [5]ஏத்தும்
[6]நெறித்து நினைவெனக்கு நேயம்—மறித்தென்பால்
ஆக்கி வளவயலூர் ஆறுமுகா! நாயேனைக்
காக்கிற் புகழுனக்காங் காண். (26)

---

1 துன்னு = நெருங்கிய. 2 பன்னடியேன் = துதிக்கும் அடிமை. 8 தகருய்த்த = ஆட்டுக்கடாவை வாகனமாகச் செலுத்திய. 4 கோட்டமற = அநீதமின்றி; வளைவின்றி. 5 ஏத்தும் = துதிக்கும். 6 நெறித்து = வழியது.

காண்பானுங் காட்சியுங் காணப் படுபொருளும்
மாண்பான நீயாம் வணமுணர்ந்தேன்—[1]சேண்டேடும்
ஆறு முகனே ! அணிவயலூர்க் கோனே! உன்
ஆறு முகமெற் கருள். (27)

அருள்செறியா றுமுகனே ! ஆய்வயலூர்க் கந்தா !
தெருள்செறியீ ராறுகட் டேவே!—பொருள் செறிவாய்ச்
சொல்லானே! நல்லானே! சுத்தமறை யானவனே !
பொல்லா வெனையுங்கா பூண்டு. (28)

பூண்டிமையோர் போற்றும் புகழ்வயலூர்ப் புத்தமுதே!
வேண்டி யுனைப்பணிந்தேன் வேலவனே!—காண்டிருவுங்
கல்வியொடு நற்சுகமுங் காதலித்த [2]எற்கருளி
சொல்விழைவுந் தந்தாள் தொடர்ந்து. (29)

தொடர்ந்து புகழ்ந்து துணைமுலையாம் வள்ளி
படர்ந்து வளரும் பருத்த—வடர்ந்ததழை
நற்றருவே! சீர்வயலூர் நாதா! குமரா! நீ
குற்றமுறு தாண்டென்னைக் கொள். (30)

கொள்ளும் பிரணவத்தின் கூர்பொருளைச் [3]சாமிக்கு
உள்ளும் படியுரைத்த உத்தமனே!—தெள்ளுபுகழ்ச்
சாமி மலையானே ! தண்வயலூர்ச் சண்முகனே !
காமி யெனையுநீ கா. (31)

1. சேண்டேடும் = தேவர்தேடும். 2. எற்கருள் = எனக்கருள் செய்து. 3. சாமிக்கு = சிவபெருமானுக்கு.

காவா தெனைவிடுப்பின் காண்வயலூர்க் கந்தா ! வுன்
[1]தாவா தொளிரருட்குத் தான்குறையாம்—நாவாரப்
பாடினேன் ஆடினேன் பாவிநான் ஆனாலும்
நாடிநீ ஈவாய் நலம். (32)

நலமார் வயலூரில் நாடியமர் கந்தா !
குலமார் [2]பரையின் குமரா !—வலமார்ந்த
கானமயில் வீரா ! கருணையொடு நாயேனை
[3]ஈனமறக் காத்தாள் இனி. (33)

இனியுன்னை யான்மறவேன் இன்வயலூர்க் கந்தா !
நனியுன்னைப் பாட நயந்தேன்—[4]துனியென்னைச்
சாரா தருள்செய்து சார்பவமெல் லாமோட்டிப்
பேராகக் காப்பாய் பெரிது. (34)

பெரிதுனது தாளேயான் பேணிப் பணிந்தேன்
அரிதுகொல் லெற்கருளல் ஐயா !—உரிமையுறச்
சேர்ந்தா ! வயலூர்ச் சிவக்கொழுந்தே ! சண்முகனே !
போந்தா ளென்னையிப் போது. (35)

போதார் சரவணத்துப் பூத்தெழுந்த கந்தா ! வென்
தீதார் பிறவித் திறம்வேண்டேன்—மாதாரும்
பங்கன் மகனே ! பரைகுமரா ! நீயென்னை
இங்கன்பி னாள வெழு. (36)

1. தாவா=கெடாத. 2 பரை=பார்வதிதேவி. 3 ஈனமற=குறைவற. 4 துனி=துன்பம்.

[1]எழுக்கடந்த பன்னிருதோள் இன்முருகா! நாதா!
[2]வழுக்கடந்து நானுய்ய வந்தேன்—குழுக்கிடந்த
செல்வ வயலூர்வாழ்ச் சேந்தா! [3]எனக்குகந்த
பல்வரமுந் தந்தாள் பரிந்து. (37)

பரிந்துமுனங் கீரற்குப் பற்றுதுயர் நீக்கி
விரிந்தவருள் செய்த [4]விமலா!—தெரிந்துன்னை
நாடிவய லூரானே! நன்முருகா! வென்றருகா
தொடிவந்தேன் நாடிக்கா உற்று. (38)

உற்றெழுந்த சூர்மடிய உம்பர் பெரிதுய்ய
மற்றெழுந்த பாலா! மயிலா! வென்—பற்றெழுந்த
துன்பாலே ஆதிவய லூரானே! ஆதலினால்
என்பாலே யன்பால் இரங்கு. (39)

இரங்கியெனைக் கண்பாராய் [5]ஈராறு கண்ணா!
[6]பரங்கிரியாய்! மேல்வயலூர்ப் [7]பண்பா!—[8]தரங்கநீர்
வற்றமுன் விட்ட வடிவேலா! செய்துள்ள
குற்றமுற் றும்பொறுத்துக் கொண்டு. (40)

---

1. எழு = இருப்புலக்கை. 2. வழு = குற்றம். 3. எனக்கு உகந்த = எனக்கு விருப்பமான. 4. விமலா = பரிசுத்தமானவனே. 5. ஈராறு கண்ணா = பன்னிரண்டு கண்களையுடையவனே. 6. பரங்கிரியாய் = திருப்பரங்கிரி என்னும் குன்றிலுள்ளவனே. (திருப்பரங்குன்றம்). 7. பண்பா = அழகையுடையவனே. 8. தரங்கம் = கடல்.

கொண்டு களிமயின்மேற் [1]கூர்ங்கனிக்கா அண்டமெலாம்
[2]பண்டு வலம்வந்த பண்டிதனே!—[3]தண்டலைசூழ்
ஆதிவய லூரப்பா! ஆறுமுகா! என்னைநனி
காதிவரு துன்பைக் களை.

களைத்தேன் பலபிறப்பாற் காமுற்றேன் நின்றாள்
விளைத்தேன் [4]வினைப்பயிரை வேலா!—தளைதருபெரும்
பாசப் பிணியறுத்துப் பற்றுவய லூர்முருகா!
நேசத் தெனைக்காத்தாள் நீ. (42)

நீலமயின் மீதேறும் நீண்டவடி வேலோனே!
[5]கோலமட வாரிருவர் கொண்கனே!—[6]ஞாலமதி
ஆதிவய லூர்முருகா! அப்பனுக்குந் தேசிகனே!
ஓதிவரும் என்றுயரை ஓட்டு. (43)

[7]ஓட்டுடனற் [8]றிங்க ளுவந்தணிந்த சங்கரனார்
நீட்டுவிழி வாய்வந்த [9]நின்மலனே!—காட்டுமியற் [10]
றொண்டருறை தொல்வயலூரத் தூமணியே! கந்த! வெனைக்
கொண்டருளி நற்சுகமே கூட்டு. (44)

---

1. கூர்ங்கனி = நாரதர் சிவபெருமானிடந்தந்த மாங்கனி. 2 பண்டு = முன்னாளில். 3 தண்டலை = சோலை. 4 வினைப்பயிரை = வினையாகிய பயிரை. 5 கோலமடவார் = வள்ளி, தேவானை. 6. ஞாலம் = பூமி. 7 ஓட்டுடன் = பிரமகபாலத்தோடு. 8. திங்கள் = சந்திரன். 9. நின்மலன் = பரிசுத்தமானவன் 10. இயல் = அழகு.

கூட்டும் வினைப்பிறவிக் கொள்ளைக்குள் ளாகாமே
வேட்டு வயலூரா! வேலா! உன்—றாட்டுணையே
நம்பித் தொழுகின்ற நாயடியேன் உய்யத்தி
வம்பிற் புகாதருணல் வாழ்வு. (45)

வாழ்வு தரும்வயலூர் மாமணியே! சண்முகனே!
தாழ்வு தருமுடலைத் தாங்கிநிதம்—வீழ்வு
குறித்துழலும் பேயேனைக் கொண்டாண்டாற் றீமை
தெறித்தழிய உய்வேனுன் றேர். (46)

தேரிற் றிருவயலூர்த் தேவே! திருக்குமரா!
பாரிற் கடையேற்குப் பற்றார்சொல்?—நேரிலுனை
வந்திருதாள் கும்பிட்டேன் வண்டமிழாற் பாடினேன்
நொந்திருக்க லாமோ? நுவல். (47)

நுவன்ஞான நூலை நுனித்தறிந்த மேலோர்
தவன்மான தக்கோர்தாஞ் சாற்றுஞ்—சிவனீன்ற
பாலா! மயிலா! பனிவயலூர் வேலா! வென்
பாலார்வ முற்றருளப் பா. (48)

பாகாருஞ் சொல்வள்ளி பங்கா! பனிவயலூர்
[1]ஏகா! முருகா! [2]எழின்மாகா!—நாகா
பரணரிளம் புத்திரனே! பற்றினெனைப் பாழும்
மரணத் துறுமற்கா வந்து. (49)

1ஏகா = ஒருவனே. 2. எழின்மாகா = அழகிய தேவலோகத்தவனே.

*வந்து நெருப்பும் வளர்பொரியாம் உற்கொண்டு
தந்து [1]தனிநதியிற் றும்வணங்க—முந்திருமான்
றுமகவாய் வந்தொன்று மாதிவய லூரப்பா!
தாமகவா ரின்பமொடுன் தாள். (50)

தாழ்வணங்கா வந்தச [2]சதுமுகனைக் கொண்டடக்கி
ஆள்வகையா லாண்ட அருளாளா!—நீள்வயலூர்ச
சேந்தா! முருகா! திகழ்தெய்வக் குஞ்சரிதன்
[3]காந்தா! வந்திப்போநீ கா. (51)

[4]காமரங்கள் பாடுமியற் [5]காமர் வளவயலூர்
[6]நாமவடி வேன்முருகா! நாயேனைச்—சேமமுறக்
காவாக்கா லுன்னருளைக் காசினிக்கண் யார்புகழ்ந்து
நாவாற் றுதித்திடுவார் நன்கு? (52)

நன்கு மடவன்னம் [7]நல்லார் நடைகற்க
மன்குளத்திற் றங்கும் வளவயலூர்—இன்குமரன்
தாண்மலரை நேசித்தேன் சண்முகன்சீர் வாசித்தேன்
நீண்மலமெல் லாமற்றேன் நேர். (53)

நேரான கங்கை நெடுநீர்ச் சரவணத்திற்
போராக வந்த பெருங்குமரா!—நீராரும்

1. தனி நதி = ஒப்பற்ற நதி, (கங்கை). 2. சதுமுகனை = நான்கு முகங்களையுடைய பிரமனை. 3. காந்தா = கணவனே. 4. காமரம் = தேன்வண்டு. 5. காமர் = அழகிய. 6. நாமவடிவேல் = சத்துருக்களுக்கு அச்சந்தரும் வடித்தெடுக்கப்பட்ட வேல். 7. நல்லார் = பெண்கள். * வந்து = காற்று.

பண்ணை வயலூரா! பாவியடி யேனுளத்துப்
புண்ணை யகற்றிப் [1]புர. (54)

[2]புரந்தரன்மா லாதியரும் போற்றும் வயலூர்
நிரந்தரன்சார் வாழ்க்கை நிலைத்த—வரந்தருநற்
சண்முகனே! சங்கரனார் தந்தபெரு வீரா! வென்
கண்முகமா வந்தருளுன் கால். (55)

காலுமொளி வேல்பிடித்த கையா! முருகையா!
[3]நாலுமுகன் றாதைமகிழ் நன்மருகா!—மாலுளத்தால்
உன்னைமறந் தேனுன் உயர்வயலூர்க் கந்தா! நீ
என்னைமற வாதருளே. (56)

[4]ஏவென்ற கட்குறமான் இன்றுணையே! குஞ்சரிசேர்
பூவென்ற தாட்களிறே! [5]புத்தேளே!—[6]மீவென்ற
சூர்தடிந்த நல்வயலூர்ச் சுந்தரசெவ் வேளே! யான்
பார்தழைந்து வாழ்ந்திருக்கப் பண். (57)

பண்கனிந்த நக்கீரர் பாட்டேற்ற நின்செவிகள்
எண்கனிந்த என்புன்சொல் ஏற்றிடுமோ?—விண்கனிந்து
பாடுபுகழ் பண்வயலூர்ப் பண்டிதனே! வேன்முருகா!
தேடுமெனக் கீவாய் திரு. (58)

---

1. புர=காப்பாற்று. 2. புரந்தரன்=இந்திரன். 3. நாலுமுகன றாதை, =நான்கு முகங்களையுடைய பிரமனின் தந்தையாகிய விஷ்ணு. 4. ஏவென்ற=அம்பை வென்ற. 5. புத்தேளே=தெய்வமே. 6. மீவென்ற=மேலாக வென்ற.

திருவார் வளவயலூர் தெய்வக் குமரா!
உருவார் [1]குறமா னுடன்சேர்—பெருமானே!
சுப்பிர மண்யா! சுயம்பிர காசா! வென்
தப்பறக் காத்தின்பந் தா. (59)

தூதார் மலர்ப்பொழில்சூழ் தண்வயலூர் வேண்முருகா!
மாதாரும் பங்கனிளம் மாமதலாய்!—நாதாவென்
காதலெலா முன்கழற்கே கந்தா! நீ கண்டிதனை
[2]ஏதமெலா மோட்ட விரங்கு. (60)

இரங்குபெரு விண்ணோ ரினிதுய்ய முன்னாள்
[3]தரங்கநெடுஞ் சேனைத் தலைமைத்—தரங்கொண்டே
வாகையுறச் சூர்தடிந்த வாழ்வயலூர்க் கந்தா! நீ
[4]வாகை யுறத்தா வளம். (61)

வளமார்நல் *வைத்திலிங்கன் மானுளத்துத் தங்கும்
இளமார்பின் வள்ளிபுணர் இன்பா!—களமாருங்
கண்டர் தருபாலா! காண்வயலூர்க் கந்தா! வெற்
கொண்டுன் னடிபணியக் கூறு. (62)

கூறுபழ னுப்ரியாய்! கொற்றக் குமரா! பூ
நாறுமெழிற் சோலைசெறி நல்வயலூர்—தேறுபர

---

1. குறமான = வள்ளியம்மை 2 ஏதம = குற்றம். 3 தரங்கம = அலைகளையுடைய கடல், (கடல்போன்ற நீண்டசேனை என்பதாம்.
4. நீ வாகை யுறத்தாவளம் = நீ + வா + கையுற + தா + வளம்.
*வைத்திலிங்கன் = இது இரட்டுற மொழிதல் சிவபெருமானையும், இவ்வந்தாதியைப் பாடவேண்டிக்கொண்ட வைத்திலிங்கம் என்ற சிநேகரையுங்குறித்தது.

தேசிகனே! தித்திக்குஞ் செந்தமிழின் வீறெனக்கு
[1]மூசிவர வந்தருளென் முன். (63)

முன்னான மால்பிரமர் [2]முன்னிப் பணிபெரும!
[3]பன்னாக கங்கணர்தம் பால! வான்—பின்னாக
ஓங்கு பொழில்வயலூர் ஒள்வடிவேற் கந்த! வென்
பாங்குவந் தாதரிநீ பார்த்து. (64)

பாரத்தன் றருவழகைப பாங்க
சீர்த்ததிரு[4]மஞ்ஞைமிசைச செவ்வேலோய்!—நேர்த்தியமை
செய்யார் வயலூர்வாழ் சேவற் கொடியானே!
துய்யா! வடியேன்முன் றோன்று. (65)

தோன்று பலபிறப்புந் தோய்ந்துழன்றே எய்த்தேனன்
[5]ஆன்ற வணிவயலூர் ஆறுமுகா!—என்றென்னை
*கையா தருளுன்றன் காதலிமார் கோபமுறார்
ஐயா பரங்கிரி யாய்! (66)

ஆயும் பிரணவத்தை அப்பனுக்கும் அன்றுசெவி
தோயும் படியுரைத்த தொல்குருவே!—வாயும்
மனமும் வழுத்தும் வளவயலூர்க் கந்தா!
தினமும் வளம்பெறயான் சேர்ந்து. (67)

---

1. மூசி = நெருங்கி, மொய்த்து. 2. முன்னி = நெருங்கி. 3. பன்னாக கங்கணம் = பல நாககங்கணம். 4. மஞ்ஞை = மயில். 5. ஆன்ற = சிறந்த. * கையாது = வெறுக்காது.

*சேர்த்துமுனந் தாயணைக்கச் செய்யமுகம் ஆறுடனே
ஆர்த்தவடி வாறும் அமைந்தொன்றாய்க்—கூர்த்தெழுந்த
கோவே! வயலூர்க் குமரா! குலம்விளங்கத்
தாவே வரமெற்குத் தான். (68)

தானே தனக்கிணையாய்த் தான்முதலாஞ் சண்முகனே!
$மானே தரவந்த மான்மகளை—வானே
புகழுமணங் கொண்ட புனல்வயலூர்க் கந்தா!
இகழுடையா மற்கா எனை. (69)

எனையன்றி இவ்வுலகில் ஏழைகளு முண்டோ?
உனையன்றி எற்காப்பா ருண்டோ?—தினைவிளைவு
காக்கு[1]மான் றோள்தோய்ந்த கந்தா! வயலூராய்!
வாக்குமா வாழ்வுந்தா மற்று. (70)

[2]மற்றுறுத்த வந்த மருவுபெருஞ் [3]சூர்க்கடலை
உற்றுவடி வேலால் ஒழித்தருளிப்—பற்றுவைத்தே
[4]குஞ்சரியைக் கொண்ட குணவயலூர்க் கந்த! வெனை
அஞ்சலெனக் காதா அருள். (71)

---

* ஆறு குழந்தையாயிருக்கத் தாய் கட்டி அணைத்த உடனே, ஒரு குழந்தை வடிவாய் ஆறு முகத்துடன் விளங்கியதை உணர்த்துகின்றது. $மான் பெறப்பிறந்த வள்ளியம்மை. 1. மான் = வள்ளியம்மை. 2. மற்றுறுத்த = மற்று + உறுத்த, (உறுத்த = துன்பஞ்செய்ய).3 சூர்க்கடலை = சூரர்களாகிய சமுத்திரத்தை. 4. குஞ்சரி = யானை.

அருள்பொழியு மீரா றலர்க்கண்ணு! அண்ணு!
இருள்வதியும் வெவ்வினைவாய் ஏங்கி—மருள்வழியே
புகவேன் வயலூரா! பூங்கடம்பா! [1]நானுனதன்
புக்கே புகுந்தேன் [2]புகல். (72)

புகலுனது தாட்டஞ்சம் புக்கடைந்தேன் கந்தா!
[3]அகலுமெழில் நல்வயலூர் அத்தா!—[4]இகலிவரும்
*உட்பகைக ளாறினையும் உற்றென்பால் நீயடைந்தே
நட்பமைத் தோட்டியருள் நாட்டு. (73)

நாட்டு பெருவீரா! நல்வயலூர்ச் சண்முகனே!
வாட்டு பெரும்பவமென் வன்றோயால்—நீட்டுதுயர்
கொள்ளா வகையன்பர் கூட்டத்துச் சேர்த்தென்னைத்
தள்ளாதென் னுள்ளத்திற் றங்கு. (74)

தங்கு புகழ்வயலூர்ச் சண்முகனே! வேன்முருகா!
இங்கு கடலுலகில் என்றுயரைப்—பொங்குமொளி
நின்வேலா லோட்டி நிறையன்பே காட்டியெனை
மன்மேலாக் கொண்டீ மதி. (75)

†மதியணிந்த பெம்மான் மகனே! [5]திருமான்
மதியணியின் மாமருகா! வாய்த்த—[6]நுதிவடிவேற்

---

1. நானுனதன புக்கே = நான + உனது + அனபுக்கு + ஏ 2. புகல் = தஞ்சம். 3. அகலும் = விரியும். *உட்பகைகளாறுவன:—காமம், குரோதம், வெகுளி, மதம், மாச்சரியம், லோபம். †மதியணிந்த பெம்மான் = சந்திரனைச்சடையிற் சூடிய சிவபெருமான். 4 இகலி = பகைத்து. 5 திருமான் = லட்சுமி தேவியாகியமான். 6. நுதிவடிவேற்கண்ணி = கூர்மையான வேலாயுதம்போன்ற கண்களையுடையவள்.

கன்னி [1]குறமான் கணவா! வயலூரா!
நன்னியெனைக் காப்பதெந்த நாள்? (76)

நாள்பலவா நானலைந்து நாடித் திரிந்துனது
தாள்பணிந்தே நிற்குந் [2]தகைமையிது—நீள்வடிவேல்
கொண்ட முருகா! குலவுவய லூர்க்குகனே!
கண்டருளிக் காத்தீ கதி. (77)

[3]கதிமயின்மே லேறியருள் கந்தா! கடம்பா!
மதிமதிக் கும்முகத்து வள்ளி—[4]பதியெனுஞ்சீர்
ஆதிவய லூரானே! ஆறுமுகா! நீயன்றி
நாதியெனக் காரே? நவில். (78)

[5]நவிலும் உமைமகனே! நல்வயலூர்க் கந்தா!
[6]கவினுமருட் பன்னிரண்டு கண்ணா!—செவிநலமா
ஆறிரண்டு கொண்டும் அடியேன் கதறுரைகேட்
[7]டீறிலருள் செய்யாத தென்? (79)

என்பவநோய் உன்வேல் எதிர்நிலைக்கக் கூடுமோ?
இன்பமயில் வாகனனே! இன்வயலூர்—நன்முருகா!
உன்பிதா மாதா உனைக்கோபிப் பார்கொல்லோ?
அன்பிலா மையேன் அறை. (80)

---

1. குறமான் = வள்ளியம்மை. 2. தகைமை = தன்மை, பெருமை. 3. கதி = விரைவு. 4. பதி = கணவன். 5. நவிலும் = சொல்லக்கூடிய. 6. கவினும் = விளங்கும். 7. ஈறில் = முடிவில்லாத.

அறைமறையின் உட்பொருளே! ஆதிவய லூராய்!
*நறைவழியு நற்கடம்பா! நாதா!—பிறையணியுஞ்
சங்கரனார் சேயே! தமியேன் றுயரகற்றி
[1]இங்கரணா நிற்பாய் எனக்கு. (81)

எனக்குவளந் தந்த எழில்வயலூர் வேலா!
மனக்குமகிழ் ஈயும் மயிலா!—உனக்கடிமை
பூண்டேன் அடியேன் புவியிற் குறையுண்டோ?
வேண்டேன் பிறதெய்வம் மேல். (82)

தெய்வமே தெய்வமே தீயேன் வருத்தமுறச்
செய்வதே னென்று தினங்கதறி—[2]உய்வகையே
நாடி வயலூரா! நற்கந்தா! [3]நின்கழலே
தேடிவந் துற்றேன் தெளி. (83)

தெளிநறுநீர்க் கங்கை திகழ்மடுவிற் [4]சேயாய்
[5]ஒளிரறுமீன் கொங்கையமு துண்டு—களிபுறவே
ஆடியருள் ஆதிவயல் அண்ணா! அறுமுகவா!
தேடியெனக் கீந்தருள்வாய் [6]தேசு (84)

[7]தேசுபெறு விண்ணோர் தினம்பரவுந் தேசிகனே!
பேசுபுகழ் மேல்வயலூர்ப் பேர்முருகா!—[8]மாசுபடி

---

1. இங்கரணா = இங்கு எனக்குக் காவலாய. 2. உய்வகை = உஜ்ஜீவிக்கும் விதம். 3. நின்கழல் = உனது வீரக்கழல் தரித்த பாதம். 4. சேயாய் = பிள்ளையாய். 5. ஒளிரறுமீன் = விளங்குகின்ற கார்த்திகை முதலிய ஆறு நட்சத்திரங்களாகிய பெண்கள். 6. தேசு = அழகு. 7. மாசு = குற்றம். *நறை = தேன்.

நாயே னுளத்திருந்து நன்ஞானப் பேரொளி[1]யுள்
வாயே பெருக்கமனம் வை. (85)

[2]வையம் புகழ்வயலூர் மாவடிவேற் செவ்வேளே!
[3]ஐயம் பலர்கொள் [4]அருவமதன்—[5]நையமனம்
பொட்டியிட்டுக் கூட்டிவிடும் புன்மாதர் காதலினுன்
மாட்டிவிழிக் காதருளு வாய். (86)

வாயா லுனைப்பாடி வந்து வயலூரில்
ஆயா! அணிமயிலா! ஆறுமுகா!—[6]தேயாவென்
புன்கலியைப் போக்கிப் புகழ்செல்வந் தாவென்னும்
என்*கலியைக் கேட்டருள்வாய் இன்று. (87)

இன்றுவரையான்பெற்ற இன்பமெலாம் மேல்வயலூர்
துன்றுபெரு நன்முருகா! தொன்மயிலா!—[7]ஒன்றுமுயர்
உன்றாள் பணிந்த உறுதியன்றி வேறுண்டோ?
நின்றாள்வந் தின்னுமெனை நீ. (88)

நீயே முதல்வன் நினையன்றி எற்புரப்பார்
வாயே திறந்துரைக்க மற்றுண்டோ?—தாயே
எனவருளும் மேல்வயலூா இன்முருகா! எற்குன்
கனவருள்செய் [8]யாறுண்டோ? காட்டு. (89)

---

1. உள்வாயே = மனத்தின் இடத்தே. 2. வையம் = பூமி. 3. ஐயம் பலர் = ஐந்து பாணங்களாக மலர்களை. 4 அருவமதன் = உருவமில்லாதவனாகிய மன்மதன். 5 நைய = வருந்த. 6 தேயா = குறையாத. 7. ஒன்றும் = பொருந்தும், 8. ஆறு = விதம்.
*கலி = வேண்டிக்கொள்ளும் சப்தம்,

*காட்டிருகோட் டானையெனக் காதலொரு கோட்டானை
மூட்டிமுனே வள்ளி முலைபுணர்செம்—கோட்டிலுறை
கோட்டானே! மேல்வயலூர்க் கோனே! குமரா! வென்
பாட்டானே யுள்ளுருகிப் பார். (90)

பாரார் திருவயலூர்ப் பண்டிதனே! கந்தப்பா!
கூரார் §சதாசிவப்பேர்க் கோமான்சேய்—பேரார்
திருத்தண் பழநியப்பன் சீர்விழிகள் காணக்
கருத்துவைத்துச் சற்றே கனி. (91)

கனி [1]திகழ் சோலைக் [2]கணிவயலூர்க் கந்தா!
நனிதிகழ் செல்வ நலத்தால்—மனிதரெலாம்
மிக்கு மதிக்கவெனை மேதினிக்கண் நீசெய்து
எக்குறையுந் தீர்த்தாள் இசைந்து. (92)

இசைந்து நவவீரர் [3]ஏத்தமயில் மேலே
அசைந்தசைந் [4]திங்கிதமா ஆடி—விசைந்தென்பால்
வந்தாள லாகாதோ? மன்வயலூர் வாழ்குகனே!
[5]பிந்தா வளந்தா பெரிது. (93)

---

1. திகழ் = விளங்கும். 2 கணி = மதிக்கும்படியான. * காட்டில் வசிக்கும் இரண்டு கொம்பு யானைபோலத்தன் அண்ணனாகிய ஒற்றைக்கொம்பானையை உலாவச்செய்து வள்ளியம்மையைத் தானே வந்து தழுவிக்கொள்ளச்செய்த வரலாறு குறிக்கின்றது. § நண்பராகிய சதாசிவமுதலியாரின் புத்திரன் பழநியப்பனுக்குக் கண்ணொளி தெளிவாய்த்தெரியுமாறு வேண்டியது. 3 ஏத்த = துதிக்க. 4. இங்கிதமா = இனிமையாக. 5. பிந்தா = குறையாத.

பெரிதென்னை வந்தடுக்கும் [1]பீடில் பிறப்பை
அரிதென்கோ? நீயகற்றல் அத்தா!—தெரிதமிழ்ச்சீர்ப்
பண்டிதனே! நல்வயலூர்ப் பாரவடி வேன்முருகா!
கண்டினியி யுன்றன் கழல். (94)

கழற்றுணையே பற்றினேன் கந்தா! எனைப்புன்
[2]அழற்று பிறவிக்குள் ஆக்கேல்—[3]தழற்கண்ணில்
வந்தசிவன் பாலா! வயலூர் முருகா!வென்
சிந்தனையில் நின்றீ சிறப்பு. (95)

சிறப்பு மிகுவயலூர்ச் சேந்தா! முருகா!
இறப்புபிறப் பிற்கே எணியுள்—உறப்பயந்தேன்
[4]ஆறுபடை வீட்டானே! ஆறுமுகா! இன்றுமுதல்
தேறுசுக வாழ்வருள்வாய் தேர்ந்து. (96)

தேர்ந்துன் றிருவடியே சிந்தித்தேன் [5]வந்தித்தேன்
சேர்ந்து பவப்பிறப்பிற் சீர்கெட்டுக்—கூர்ந்தமதி
வன்மை யுறுதியான் வாழவய லூர்முருகே!
[6]புன்மையற நெஞ்சுட் புகு. (97)

---

1. பீடில்=பெருமை இல்லாத 2 அழற்று=துன்பப்படுத்துகின்ற. 3. தழற்கண்=நெற்றிக்கண். 4. ஆறுபடை வீடுகளாவன:— (I) திருப்பரங்குன்றம். (II) திருச்செந்தூர். (III) திருவாவினன்குடி. (IV) பழமுதிர்சோலை. (V) திருவேரகம். (VI) குன்றுதோராடல். 5. வந்தித்தேன்=வணங்கினேன். 6. புன்மை=கேவலம், குறைவு.

புகுநன் நெறிவிட்டுப் பொய்நெறியே புக்கேன்
தகுமுன் கழலிணையே சார்ந்தேன்!—[1]மிகுமருளேன்
ஆதலினால் நல்வயலூர் ஆறுமுகா! இன்றென்னைக்
காதலினாற் காத்துக்கொள கண்டு. (98)

கண்டுன் கழலிணையே காமுற்று நாயேனுந்
தொண்டு புரியத் துணிந்திட்டேன்—[2]விண்டுமுதல்
தேவரெலாம் போற்றுந் திருவயலூர்ச் செவ்வேளே!
[3]ஓவறநீ யென்னுள் உறை. (99)

என்னுள் உறைகுமரா! இன்பவய லூர்முருகா!
[4]மன்னுள்ள வென்றுயரை மாற்றியே—என்றலைமேல்
ஏந்த வணிய [5]இறைஞ்சயான் என்பால்நீ
போந்தருளுன் தாட்கமலப்! பூ. (100)

வாழி.

பூவார் வயலூர்ப் புகழ்முருகன் தாள்வாழி!
மாவார் மழைவாழி! வாழிநிலம்!—நாவாரின்
சுந்தர நாதன்பா சூழ்கடற்பா ரில்வாழி!.
முந்தரனன் பர்வாழி! முன்.

வயலூர் அந்தாதி முற்றிற்று.

---

* புகவேண்டிய நல்ல சிவசமயத்தைவிட்டுப் பொய் நெறிக்குரிய கடவுளல்லாதாரை வணங்குகை. 1. மிகுமருளேன் = மிகுந்த அஞ்ஞானத்தாலகிய மயக்கத்தையுடையேன். 2. விண்டு = விஷ்ணு. 3. ஓவற = குறைவு நீங்க. 4. மன் = மிகுதி. 5. இறைஞ்ச = துதிக்க.

உ

சிவமயம்.

சிவசண்முகன்றுணை.

தோடிக்கருப்பு—துதி.

உற்றே வயலூரில் ஓங்குகுகன் சந்நிதியாம்
நற்றோ ரடிக்கருப்பை நான்றுதிக்கின்---உற்றேயென்
எண்ணமெலாங் கைகூடும் ஏற்றமெலா முண்டாகுங்
கண்ணகன்ஞா லம்வருமென் கைக்கு.

அன்பளிப்பு

உ

சிவமயம்.

கற்பகவிநாயகனற்பதந்துணை.

சுவாமிமலை என்று வழங்குகின்ற

திருவேரகயமகவந்தாதி.

இஃது

கவித்தலம் வித்துவான்

வேலையரவர்களியற்றியது.

இஃது

யாழ்ப்பாணத்து நல்லூர்

ஸ்ரீலஸ்ரீ. ஆறுமுகநாவலரவர்கள்

மாணாக்கருளொருவராகிய

சிதம்பரம்

பே. இராமலிங்கவுபாத்தியாயரவர்களால்

இயற்றப்பட்டவுரையுடன்

காரைக்காலைச் சேர்ந்த முப்பயிற்றங்குடி

சா. முருகையவாண்டையாரால்

சென்னபட்டணம்

சைவவித்தியாநுபாலனயந்திரசாலையில்

அச்சிற்பதிப்பிக்கப்பட்டது.

பரிதாபி ஷு கார்த்திகை மீ

விலை அணா [illegible]

௨

ஆக்கியோன்பெயர்:

கொந்தார் கடம்பணி யோரக மேவுங் குகற்குகந்த
வந்தாதி வீர சைவத்தை விளக்கிடு மாதித்தனு
நந்தாத ஞானச் சிவப்பிர காசன்ற னல்லருளால
வந்தான் முருக னருள்பெற்ற வேலையன் வாழ்த்தினனே

சிவமயம்.

கற்பகவிநாயகனற்பதந்துணை.

திருவேரகயமகவந்தாதி

மூலமும் உரையும்.

காப்பு.

எண்டந்த முல்லை விழிவே லளக மிருளிடைசொற
பண்டநத மாமெனும வள்ளிதெய் வானைதம் பங்கனுய
ரண்டந தராதலம் போறறே ரகன்றனந தாதிசொலலக்
கண்டந்த வேழ முகனைக லானென் கருத்திடையே.

(இதன்பொருள்.) எண் தந்தம் முல்லை - மதிககததகக பற்கள் முல்லையரும்புபோலவும்,—விழி வேல் - கணகள் வேல் போலவும்,—அளகம் இருள் - கூநதல் இருள்போலவும,—இடை தந்து - இடை நூல்போலவும்,—சொல் பண் - சொல பண்போலவும்,—ஆம் எனும் வள்ளி தெய்வானை தம் பஙகன - ஆருமென்று சொல்லுகின்ற வள்ளியம்மையையுந் தெய்வயா னையம்மையையும் பாகததிலுடையவரும்,—உயர் அண்டம் தரா தலம் போற்று - உயர்வாகிய அண்டத்தவர்களும், பூலோகதத வர்களுந் துதிக்கின்ற,—ஏரகன் அந்தாதி சொல்ல - திருவேர கமலையி லெழுந்தருளியிருக்கின்றவருமாகிய சுவாமிநாதககடவு ளின்மேல் அந்தாதி யென்னும் பிரபந்தத்தை (அடியேன்) பாடு

தற்கு,—கண் தந்த வேழமுகன் - கண் கொடுத்த விநாயகரென்னு திருநாமத்தையுடைய விநாயகக்கடவுள்,—என் கருத்திடை அகலான் - அடியேன் மனதைவிட்டு நீங்கான் என்றவாறு.

இரண்டாம அடியிலுள்ள அம் சாரியை. ஏ - ஈற்றசை முலலே எனறது அதன அருமபுக்கானதும், அண்டம் தராதலம எனபவை அவைகளிடத்துள்ளாரக்கானதும் ஆகுபெயாகள

நூல்.

பூவையம பாக வமுதா ருலகும் புரந்தரனும்
பூவையம பாகனும் போற்றே ரகந்துதி புன்னெஞ்சமே
பூவையம் பாக வெடுத்தானைச் செற்ற புராரிமலைப
பூவையம பாகன்றன் சேயா றெழுத்தையும் போதிக்கவே.

(இ - ள்.) புல் நெஞ்சமே - புல்லிய மனமே!—பூவை அமபாக எடுத்தானைச் செற்ற புராரி - புட்பங்களைப் பாணமாககொணட மன்மதனைககொன்றருளிய திரிபுரத்தக்குப் பகைவரும,—மலைப பூவையம் பாகன் தன் சேய் - இமயமலையிற் பிறந்த உமாதேவியாரை அழகிய வாமபாகத்திலுடையவருமாகிய சிவபெருமானது புத்திரராகிய சுப்பிரமணியக்கடவுள்,—ஆறு எழுத்தையும் போதிக்க - தமது சடாக்ஷரத்தை யுபதேசிககும்பொருட்டு,—பூ ஐ - தாமரைபபூவாகிய ஆசனத்திலிருக்கின்ற தலைவராகிய பிரமதேவரும்,—அம் பாகு அ அமுது ஆர உலகும் - அழகிய குழம்பாகிய அந்த அமிர்தம் நிறைந்த தேவலோகத்திலுள்ள தேவர்களும்,—புரந்தரனும் - தேவேந்திரனும்,—பூ வையம் பாகனும் - அழகிய பூமிதேவியைப் பாகத்திலுடைய விஷ்ணுமூர்த்தியும்,—போற்று ஏரகம் துதி - துதிக்கின்ற திருவேரகமலையைத் தோத்திரஞ்செய். எ - று. (க)

உலகு என்றது, உலகத்தின்கணுள்ளவர்க்கானது ஆகுபெயர்.

திக்கு மதிக்கு மெழிலே ரகாவெங்கள் சேயிழைதித்
திக்கு மதிக்குங் கசந்தா டென்றற் புலிசீறவந்து
திக்கு மதிக்குங் கடற்குங் குயிற்குந் தியங்கிபபின்வந்
திக்கு மதிக்குறை தீரென்றுன் னுமங்கள் செப்புவளே

(இ - ள்.) திக்கு மதிக்கும் எழில் ஏரகா - அஷ்டதிக்கின கணுள்ளவர்களால் துதிக்கபபடுகின்ற அழகிய திருவேரகமலை யின்க ணெழுந்தருளியிருக்கின்ற கடவுளே!—எங்கள் சே இழை - எங்களுடைய சிவந்த ஆபரணங்களை யணிந்த பெண ணுனவள்,—தித்திக்கும் மது இக்கும் கசந்தாள் - தித்திக்கின்ற தேனையுங் கரும்பையும் வெறுத்தாள்,—தென்றல் புலி சீற - தென்றற்காற்றுனது புலிபோலச் சீற,—வந்து உதிக்கும மதிக கும் கடற்கும் குயிற்கும் தியங்கி - வந்து உதயமாகின்ற சந்திர னுக்கும் கடலோசைக்கும் குயிலோசைக்கும் மயங்கி,—வந்திக கும் - (தேவரீரை) வழிபாடுசெய்வாள்,—பின் மதிக்குறை தீர என்று உன் நாமங்கள் செப்புவள் - அதன்பின் புத்தியின் குறை வை நீக்கியருளுக என்று தேவரீரது திருநாமங்களைச் சொல் லித் துதிபபாள். எ - று. [இது நற்றுயிரங்கல்] (உ)

கடல் குயில் எனபவை அவைகளின் ஓசைக்கானது ஆகுபெயா

புவனந் தினந்த நெடுமான் மருகன் புலவர்விரும்
புவனந் தினந்திக ழும்பொன்னி யேரகம் புக்கினர்வெற்
புவனந் தினந்திரி யாமன்மெய்ஞ் ஞானப் பொருளையியம்
புவனந் தினகரன் போற்புல் லிருளறப் புந்திவந்தே.

(இ - ள்.) புவனம் தின் அந்த நெடுமால் மருகன் - உல கங்களையுண்டருளிய அந்த விஷ்ணுமூர்த்திக்கு மருகனும்,— புலவர் விரும்புவன் - தேவர்களால் விரும்பப்பட்டவனுமாகிய முருகக்கடவுளானவர்,—நந்து இனம் திகழும் பொன்னி ஏரகம் புக்கினர் - சங்குக்கூட்டங்கள் விளங்காநின்ற காவேரிநதியினுற்

சூழப்பட்ட தமது திருவேரகமலையை அடைந்தவர்களுக்கு,—வெற்பு வனம் தினம் திரியாமல் - மலைகளினிடத்துங் காடுகளினிடத்தும் (போய்) நாடோறுந்திரிந்து இளைக்காமல்,—புந்தி புல் இருள் அற - அவர்கள் மனதினிடத்துள்ள (அஞ்ஞானமாகிய) இருள் நீங்க,—அம் தினகரன் போல் வந்து - அழகிய சூரியனைப்போல் வந்து,—மெய்ஞ்ஞானப் பொருளை இயம்புவன் - மெய்ஞ்ஞானபபொருளை உபதேசித்தருளுவர். எ - று.()

வந்தனை யானந்த வேரகற்கே செய்வேன் மற்றொருதெய்
வந்தனை யானஞ் சலிக்கே னெனைத்தொடர் வல்வினைப்ப
வந்தனை யானந்தன் வானோர் முனிவர்கள் வாழ்த்தவென்முன்
வந்தனை யானந் தகன்வீசு பாசத்தை மாற்றுவனே.

(இ - ள்) அந்த ஏரகற்கே யான் வந்தனை செய்வேன் - அந்தத் திருவேரகத்திலெழுந்தருளியிருக்கும் சுவாமிநாதக்கடவுளையே யான் வணங்குவேன்,—மற்றொரு தெய்வந்தன்னை யான் அஞ்சலிக்கேன் - வேறொருகடவுளையும் அடியேன் வணங்கமாட்டேன்,—(ஆதலால்) அனையான் - அச்சுவாமிநாதக்கடவுளானவர்,—ஆல் நந்தன் வானோர் முனிவர்கள் வாழ்த்த - ஆலிலையில் நித்திரைசெய்கின்ற சங்கைத்தரித்த விஷ்ணுமூர்த்தியும் தேவர்களும் முனிவர்களும் துதிக்க,—என் முன் வந்து - அடியேனுக்கு முன்னே வந்து,—எனைத் தொடர் வல்வினைப் பவந்தனை - அடியேனைத்தொடருகின்ற வலிய வினையினாலுண்டாகிய பிறவியையும்,—அந்தகன் வீசு பாசத்தை-இயமனால் வீசப்பட்ட பாசத்தையும்,—மாற்றுவன் - நீக்கியருளுவர். எ - று.(௪)

வனந்தந்த மாதனங் கந்தரங் காட்டிடு மருமயற்க
வனந்தந் தவஞ்செயும் வேடிய ராசை வனசத்திலை
வனந்தந் தனமவர் கூடுதே லேகரம் வாழ்த்து மின்செய்
வனந்தந்த வேலை வருதுயர் தீர வரங்கந்தனே.

(இ - ள்.) வனம் தந்த மாதனம் கந்தரங் காட்டி - அழகு பொருந்திய யானைத்தந்தத்தை யொத்த பெரிய தனங்களையும் கழுத்தையுங் காண்பித்து,—மறு மயல் கவனம் தந்து - நீங்காத மயக்கத்தையுங் கவலையையும் கொடுத்து,—அவம் செயும் வேசியர் ஆசை - பாவத்தைத்தருகின்ற வேசியர்கண்மேல் வைத்த ஆசையினாலே,—அவர் கூடுதல் தம் தனம் - அவர்களைச் சேருதலே தங்களுக்குப் பெரிய செல்வமென்று (நினைத்து),—வனசத்து இலை வனம் வருதுயர் தீர - தாமரையிலையிற் பொருந்திய ஜலம்போலத் தளும்புகின்ற துன்பமானது நீங்க,—கந்தன் ஏரகம் வாழ்த்துமின் - கந்தசுவாமி யெழுந்தருளியிருக்கின்ற திருவேரகமலையைத் துதியுங்கள்,—அந்த அந்த வேலை வரம் செய்வன் - (அவர்) அந்தந்தச் சமயத்திலெழுந்தருளிவந்து வரத்தைக்கொடுத்தருளுவர். எ - று. (ரு)

கந்தரங் கஞ்சந் தனமிரு ளோதி கலைமதிமு
கந்தரங் கஞ்சரிக் குநீர்ச்சுழி யுந்தி காவிகமு
கந்தரங் கஞ்சனங் கன்னமி டைகளங் கண்மயிலூர்
கந்தரங் கஞ்ச வயலே ரகமன்ன காரிகைக்கே.

(இ - ள்.) மயில் ஊர் கந்தர் அம் கஞ்சவயல் ஏரகமன்ன - மயிலை வாகனமாகச்செலுத்துகின்ற கந்தசுவாமி யெழுந்தருளியிருக்கின்ற அழகிய தாமரைமலர்களையுடைய வயல்களாற் சூழப்பட்ட திருவேரகமலையிலிருக்கின்ற தலைவனே!—காரிகைக்கு - பெண்ணுக்கு,—இருள் ஓதி கந்தரம் - இருள்நிறம் பொருந்திய கூந்தல் மேகம்,—தனம் கஞ்சம் - முலை தாளம்,—முகம் கலை மதி - முகம் பூரணகலைகளையுடைய சந்திரன்,—உந்தி தரங்கம் சரிக்கும் நீர்ச்சுழி - கொப்பூழ் அலைகளின்மேற் பொருந்திய நீர்ச்சுழி,—கண் காவி - கண்கள் நீலோற்பலமலர்,—களம்

கமுகு - கழுத்து கமுகு,—இடை அந்தரம் - இடை ஆகாசம்,—கன்னம் கஞ்சனம் - கன்னம் கண்ணாடி. எ - று. [தலைவியின் அவயவம்புகழ்தல்] (கூ)

காரக லாத மதிலே ரகாமறை காணருமோங்
காரக லாதர னேபர னேநற் கடம்பின்முரு
காரக லாத மனைபோல வந்து கயமுகசங
காரக லாத மதியேனை யாளக் கடனுனக்கே.

(இ - ள்.) கார் அகலாத மதில் ஏரகா - மேகங்கள் நீங்காத மதிலையுடைய திருவேரகமலையி லெழுந்தருளியிருப்பவனே!—மறை காண் அரும் ஓங்கார கலாதரனே - வேதங்களாலும் அறிதற்கரிய பிரணவமாகிய கலையைத் தரித்தவனே!—பரனே - மேலானவனே!—நல் கடம்பின் முருகு ஆர் அகலா - நல்ல கடப்பமாலையினது வாசனைபொருந்திய திருமார்பையுடையவனே!—கயமுக சங்கார - யானைமுகத்தையுடைய தாரகாசுரனைச் சங்கரித்தவனே!—உனக்கு - தேவரீருக்கு,—கலாத மதியேனை - கல்லாத புல்லறிவுடைய அடியேனை,—அனை போல் வந்து ஆளக்கடன் - தாய்போல்வந்து அடிமைகொண்டருள்வது கடனாகும். எ - று. (எ)

தம் சாரியை. ஏ-அசை. கலாத அனை எனபன இடைகுறை.

கடந்த வனத்தையெவ் வாறுசென் றுள்வஞ்சி கடனெறிசங்
கடந்த வனத்தைக் கொடுக்குமை யோவென்ன காதலென்ன
கடந்த வனத்தைச் சுமந்த பலன்கொல் கருதுலகங்
கடந்த வனத்தைப் பயில்பொன்னி யேரகன் கார்வரைக்கே.

(இ - ள்) கருது உலகம் கடந்தவன் - நினைக்கத்தக்க உலகங்களைக் கடந்தவனும்,—நத்தை பயில் பொன்னி ஏரகன் - சங்குகள் பொருந்திய காவேரிநதியினாற் சூழப்பட்ட திருவேர

கமலேயி லெழுந்தருளியிருப்பவனுமாகிய சுவாமிநாதக்கடவுளி னது,—கார் வரைக்கு - மேகங்கள் தவழுகின்ற மலேயினிடத துள்ள,—வஞ்சி - கொடிபோன்ற நம் பெண்ணனவள்,— அ வனத்தைக் கடந்து எவ்வாறு சென்ருள் - அபபாலேவனத தைக் கடந்து எவ்விதம் போனுள்,—கால் நெறி சங்கடம - காலால் (நடந்து செல்லுதற்கு) வழி சங்கடமாயிருக்கும;— ஐயோ தவனத்தைக் கொடுக்கும் - ஐயோ! வெபபததைககொ டுக்கும்;—என்ன காதல் - இவளுக்கு என்ன ஆசை.—என் அகடு அந்த அனத்தைச் சுமந்த பலன் கொல் - என் வயிறு அந்த அன்னம்போன்ற பெண்ணேப் (பத்துமாதம்) சுமந்து பெற்ற பலனே?—எ - று. [சுரம்சென்ற மகளேக்கண்டு நற்ருய் யிரங்கல்.] (அ)

வரையானே யன்பர்க்குத் துஞ்செழுத் தேரக மாம்பெரிய
வரையானேப் பாடி மகிழ்கின் றிலேன்முன் வனத்திற்குட
வரையானே மேய்த்தவற்கொப்பென்றுசொலலியிவ்வையததிறசெல
வரையானே யோபுகழ்ந் தேனெனேப் போலிலேமானிடரே.

(இ - ள்) அன்பர்க்குத் துஞ்சு எழுதது வரையானே - தம தடியார்களுக்கு இறப்பு என்னும் எழுத்தை எழுதாதவரும,— ஏரகம் ஆம் பெரிய வரையானே - திருவேரகமாகிய பெரிய மலே யையுடையவருமாகிய சுவாமிநாதக்கடவுளே,—பாடி மகிழ் கின் றிலேன் - பாடிச் சந்தோஷிக்காதவனுகிய,—யான் - அடியேன்,— இவ் வையத்தில் செல்வரை - இப்பூமியிலுள்ள செல்வர்களே,— முன் வனத்தில் குட அரை ஆனே மேய்த்தவர்க்கு ஒப்பு என்று சொல்லிப் புகழ்ந்தேன் - முன்னுளில் காட்டினிடத்தில் குடம் போன்ற முலேமடியையுடைய பசுக்களே மேய்த்த விஷ்ணுமூர் த்திக்கு ஒப்பு என்று சொல்லிப் புகழ்ந்தேன்,—ஐயோ என்

னைபபோல் மானிடர் இல்லை - ஐயோ! என்னைப்போல் (கெட்ட) மனிதர்களில்லை. எ - று. (௯)

அரை என்றது-அரையின்கணுள்ள மூலைமடிக்கானது ஆகுபெயா.

மானத் தனத்தி கிரியா னயன்றொழும் வள்ளனங்கோ
மானத் தனத்தி முகற்கிளை யான்றனை வந்திப்பர்மேன்
மானத் தனத்தில கும்பொன்னி யேரகன் வன்மலைச
மானத் தனத்தி மயல்சொல் லியுமினம் வந்திலனே.

(இ - ள்.) மான் அத்தன் - மான் பொருந்திய திருக்காத்தையுடைய உருத்திரனும்,—அத் திகிரியான் - அந்தச்சக்கிராயுதத்தையுடைய விஷ்ணுவும்,—அயன் - பிரமதேவனும்,—தொழும் வள்ளல் - வணங்குகின்ற வள்ளற்றன்மையுடையவனும்,—நம் கோமான் - நமது தலைவனும்,—அத்தன் - பிதாவும்,—அத்திமுகற்கு இளையான் -யானைமுகத்தையுடைய விநாயகக்கடவுளுக்குத் தம்பியும்,—தனை வந்திப்பர் மேல் மானத்தன் - தன்னை வழிபடுகின்ற அடியார்களிடத்து அபிமானமுடையவனுமாகிய சுவாமிநாதக்கடவுளெழுந்தருளியிருக்கின்ற,—நத்து இலகும் பொன்னி ஏரகன் - சங்குகள் விளங்குகின்ற காவிரிநதியினாற் சூழப்பட்ட திருவேரகமலையிலுள்ள தலைவன்,—வல் மலை சமானத் தனத்தி மயல் சொல்லியும் இனம் வந்திலன் - சொக்கட்டாங் காய்க்கும் மலைக்குஞ் சமானமான முலைகளையுடைய பெண்ணினது மயக்கத்தைச் சொல்லியும் இன்னம் வந்தானில்லை. எ - று. [நற்றாயிரங்கல்.] (௧0)

வந்தவி ராமனைச் செந்தீ யெனுநன் மதுரங்கடு
வந்தவி ராமனை மெய்யுடன் வாவெள் வாய்விழிசி
வந்தவி ராமனை நேர்மன்னர் வேதியர் மாதவர்செல்
வந்தவி ராமனை சூழே ரகாவெங்கண் மாதரசே.

(இ - ள்.) வாய் விழி சிவந்த இராமனை நேர் மன்னர் - வாயுங் கண்களுஞ் சிவந்த இராமமூர்த்தியை யொத்த அரசர்களுடையவும்,—வேதியர் - பிராமணர்களுடையவும,—மாதவர் - முனிவர்களுடையவும்,—செல்வம் தவிரா மனை சூழ் ஏரகா - செல்வம் நீங்காத வீடுகளாற் சூழப்பட்ட திருவேரகமலையிலுள்ள தலைவனே,—எங்கள் மாது அரசு - எங்கள் பெண்ணரசியானவள்,—வந்த இரா மனைச் செந்தீ எனும் - தோன்றிய இராவுக்கரசனாகிய சந்திரனைச் சிவந்த நெருப்பென்று சொல்லுவாள்,—நல் மதுரம் கடுவம் (எனும்) - நல்ல இனிப்பான வஸ்துக்களைக் கசக்கிறதென்று சொல்லுவாள்,—தவிராமல் நைமெய்யுடன் வாடுவாள் - நீங்காது வருந்துகின்ற சரீரத்தோடு வாடுவாளாயினாள். எ - று. [நற்றாயிரங்கல்.] (௧௧)

எனும் என்பதைக் கடுவம் என்பதோடுங் கூட்டப்பட்டது மன்னை என்பது மனை என வந்தது இடைக்குறை.

மாத ரவந்திகை வாரா திசைக்குயில் வன்குரல்கம்
மாத ரவந்தி மதியையுண் ணாது மனத்துயர்சும்
மாத ரவந்திம் மலயத்து வாடையும் வாட்டணைவாண்
மாத ரவந்திக ழும்பொன்னி யேரகன் மாலைகொண்டே.

(இ - ள்) மாது - நம் பெண்ணானவள்,—அரவம் திகழும் பொன்னி ஏரகன் மாலை கொண்டு - ஒலிவிளங்காநின்ற காவேரிநதியினாற் சூழப்பட்ட திருவேரகமலையின்கணுள்ள தலைவன்மேல் மயக்கத்தைக் கொண்டு,—மாதர் அவந்திகை வாராது - அழகிய கிளி வாராமையாலும்,—இசைக்குயில் வன்குரல் கம்மாது - ஒலித்தலையுடைய குயிலினது வலிய ஓசை குறையாமையாலும்,—அரவு அந்தி மதியை உண்ணாது - பாம்பு அந்திக்காலத்தில் தோன்றுகின்ற சந்திரனை யுண்ணாமையாலும்,—

சும்மா மனத்துயர் தர - வீணாக மனத்துயரத்தைத்தர,—இம் மலயத்து வாடையும் வாட்ட - இந்த பொதியமலையிருந்து வீசுகின்ற தென்றற்காற்றும் வந்து வாட்ட,—நைவாள் - வருந்துவாள். எ - று. [தோழியிரங்கல்] (கஉ)

மாலே யனந்த யுகம்போல வெண்ணி மயங்குமிவண்
மாலே யனந்தனை நேர்நடை யீர்சொலும் வந்துபது
மாலே யனந்த வயிரா வதன்றொழும் வண்கடப்ப
மாலே யனந்த மிகுமே ரகத்துறை வானவற்கே

(இ - ள்) அனம் தனை நேர் நடையீர் - அன்னத்தையொத்த நடையையுடைய பெண்களே!—பதும ஆலயன் - தாமரைமலரைக் கோயிலாகக்கொண்டு வீற்றிருக்கின்ற பிரமதேவனும்,—அந்த அயிராவதன் வந்து தொழும் - அந்த அயிராவதம என்னும் வெள்ளையானையையுடைய தேவேந்திரனும் வந்து வணங்குகின்ற,—வண் கடப்ப மாலையன் - வளப்பம் பொருந்திய கடப்பம்பூமாலையை யணிந்த முருகக்கடவுளெழுந்தருளியிருக்கின்ற,—அந்தம் மிகும் ஏரகத்து உறை வானவற்கு - அழகுமிகுந்த திருவேரகமலையில் வசிக்கின்ற தேவர்களையொத்த தலைவனுக்கு,—மாலை அனந்த யுகம் போல எண்ணி மயங்கும - மாலைக்காலத்தை முடிவில்லாத யுககாலம் போல நினைத்துக் கலங்குகின்ற,—இவள் மாலை சொலும் - இப்பெண்ணினுடைய மயக்கத்தைச் சொல்லுங்கள். எ - று [நற்றாய் தோழிகளைத் தலைவனிடத்துத் தூதுவிடுத்தல்.] (கங)

வானக மாலையன் றானக யாவையு மாகவுயர்
வானக மாலைய மாய்கொள்வன் வெண்கரி வாங்கியுண்ண
வானக மாலை முறித்தேந்து மேரக வள்ளறரு
வானக மாலை விடுத்தா ருடன்வைகும் வாழ்வினையே.

(இ - ள்.) வான் ஆக - ஆகாசமாகவும்,—மால் அயன் தானாக - விஷ்ணுவும் பிரமனுந் தானாகவும்,—யாவையும் ஆக - (உலகங்களிலுள்ள) சரம் அசரம் என்னும்பொருள்களெல்லாம் தானாகவும்,—உயர் வான் - விசுவரூபங்கொண் டெழுந்தருளி யிருக்கின்றவனும்,—நாகம் ஆலயம் ஆய் கொள்வன் வெண்கரி வாங்கி உண்ண - சுவர்க்கலோகத்தை ஆலயமாகக் கொண்டிருக்கின்ற இந்திரனுடைய வெள்ளையானை வாங்கித்தின்னும் படி,—வான் நாகம் ஆலே முறித்து எந்தும் ஏரக வள்ளல் - பெரியபுன்னைமரங்களையும் ஆலமரங்களையுமுறித்து ஏந்திக்கொண்டிருக்கின்ற திருவேரகமலையி லெழுந்தருளியிருக்கின்ற வள்ளற்றன்மையை யுடையவனுமாகிய சுவாமிநாதக்கடவுள்,—மாலே விடுத்தார உடன் வைகும் வாழ்வினை - (பிரபஞ்ச) மயக்கத்தை விட்ட அடியார்களோடு கூடி வாழும் வாழ்வை,—தருவான் ஆக - கொடுப்பானாக.—எ - று. (௪௪)

விளையக் கரச்சுட ராழிவிட்டோன் கொன்றை மெல்லிதழ்ப்பூ
விளையக் கரவை யணிந்தோனும வேதனும் வேண்டவெம்போர்
விளையக் கரவசு ரர்ச்செற்ற வேரக வேலவென்று
விளையக் கரமிரு மூன்றும் பதித்தருள் வித்தகனே.

(இ - ள்.) விளையக் கரச் சுடர் ஆழிவிட்டோன் - வஞ்சகத்தையுடைய கராசுரன்மேல் ஒளிபொருந்திய சக்கிராயுதத்தைச் செலுத்திய விஷ்ணுமூர்த்தியும்,—மெல் இதழ் கொன்றைப் பூவினை அக்கு அரவை அணிந்தோனும் - மெல்லிய இதழ்களையுடைய கொன்றைப்பூமாலையையும் எலும்பு மாலையையும சர்ப்பத்தையும் அணிந்த உருத்திரமூர்த்தியும்,—வேதனும் வேண்ட - பிரமதேவனும் பிரார்த்திக்க,—வெம்போர் வில் கரவு அசுரர் நைய செற்ற ஏரக வேல - கொடிய யுத்தத்தில் வில்லினால் வஞ்சகத்தையுடைய அசுரர்கள் வருந்தும்படி கொன்றரு

ளிய திருவேரகமலையி லெழுந்தருளியிருக்கின்ற வேலாயுததர னே,—வித்தகனே - ஞானசொரூபியே,—என் நாவின் ஐ அக் கரம் இரு மூன்றும் பதித்தருள் - அடியேனது நாவில் அழகிய சடாக்ஷரத்தை எழுதியருளும். எ - று. (கஙி)

வித்தக ரஞ்சலித தார்வினை தீர்க்கும் விடையர்முன்வேள்
வித்தக ரஞ்ச நடத்தும் பிரானை வெகுளியைய
வித்தக ரஞ்சந் திலகே ரகத்தினில் வேண்டுமின்கு
வித்தக ரஞ்சலி யாதொழி வீர்சன்ம வேலையையே.

(இ - ள்.) அகரம் சந்து இலகு ஏரகத்தினில் - பிராமணர் களுடைய தெருக்களும் சந்துகளும் விளங்காநின்ற திருவேரக மலையினிடத்திற்போய்,—வித்தகர் - ஞானசொரூபரும்,—அஞ் சலித்தார் வினை தீர்க்கும் விடையர் - தம்மைக் கைகுவித்து வணங்குகின்ற அடியவர்களது பாவங்களை யொழிக்கும் வல்ல மையுடையவரும்,—முன் வேள்வித் தகர் அஞ்ச நடத்தும் பிரானை - முன்னே (நாரதமுனிவரது) யாகத்திற் றோன்றிய ஆட்டுக்கடா அஞ்சும்படி வாகனமாகச் செலுத்துகின்றவருமா கிய முருகக்கடவுளை,—வெகுளியை அவித்து - கோபத்தை யொழித்து,—குவித்தகரம் சலியாது வேண்டுமின் - அஞ்சலி யாகக் குவித்த கைகளை எடாமல் நின்று பிரார்த்தியுங்கள்;— சன்ம வேலை ஒழிவீர் - பிறவிக்கடலைக் கடப்பீர்கள். எ - று. ()

வேலை யிலங்கை யழித்தான் மருக வினைகளெய்தும்
வேலை யிலங்கை மனம்பிரி யாமல் விரும்பிநிதம்
வேலை யிலங்கைத் தனக்கேசெய் தோரக மேவிநிற்க
வேலை யிலங்கை நெடுங்கைவைத் தோயருண் மெய்ப்பத்தியே

(இ - ள்.) வேலை இலங்கை அழித்தான் மருக - சமுத்தி ரத்தினாற் சூழப்பட்ட இலங்காபுரியை அழித்த விஷ்ணுமூர்த் தியினுடைய மருகனே!—அயில் வேல் ஐ நெடும் கை வைத்

தோய் - கூர்மைபொருந்திய வேலாயுதத்தை அழகிய நீண்ட திருக்கரத்தில் ஏந்திய குமாரக்கடவுளே!—வினைகள் எய்தும் வேலையில் - (அடியேனை இரு) வினைகள் பந்திக்குங் காலத்தில்,—இலங்கு மனம் பிரியாமல் விரும்பி - விளங்குகின்ற மனமானது தேவரீரை விட்டு நீங்காமல் விருப்பமுற்று,—இலம் கைத்து - இல்வாழ்க்கையை வெறுத்து,—ஏரகம் மேவி - திருவேரகமலையை யடைந்து,—உனக்கே நிதம் வேலை செய்து நிற்க மெய்ப் பத்தி அருள் - தேவரீருக்கே நாடோறுந் திருத்தொண்டுசெய்து நிற்கும்படி உண்மையானபத்தியைக் கொடுத்தருளும். எ - று. (கஎ)

ஐ அங்கு சாரியை. இல்லம் என்பது இலம் என வந்தது இடைக்குறை.

பத்திர மாகமத் தின்படியே ரகன்பா தத்தர்ச்சிப்
பத்திர மாக விருபபீரெஞ் ஞான்றும் பலவினையு
பத்திர மாக மடையாது கேண்மினிப் பாரிற்சிற்றின்
பத்திர மாகத் தமரர்க் கரிய பதம்வருமே.

(இ - ள்.) இப் பாரில் சிற்றின்பத்திர - இப்பூமியிலுள்ள சிற்றின்பங்களை நிலையாகக்கொண்ட மனிதர்களே!—கேண்மின் - (யான் சொல்லுவதைக்) கேளுங்கள்,—பத்திரம் - பத்திரங்களைக் கொண்டு,—ஆகமத்தின்படி ஏரகன் பாதம் அர்ச்சிப்ப - சிவாகமவிதிப்படி திருவேரகமலையி லெழுந்தருளியிருக்கின்ற சுவாமிநாதக்கடவுளின் திருவடிகளைப் பூசைசெய்வதை,—திரமாக இருப்பீர்—உறுதியாகக் கொண்டிருப்பீர்களாயின்,—எஞ்ஞான்றும் பல வினை உபத்திரம் அகம் அடையாது- எந்நாளும் பலவகைப்பட்ட வினைகளினாலுண்டாகும் வருத்தத்தைச் சரீரமடையாது;—மாகத்து அமரர்க்கு அரியபதம் வரும்- விண்ணுலகத்தில் வாழ்கின்ற தேவர்களுக்குங் கிடைத்தற்கரிய பதவி கிடைக்கும். எ - று. (கஅ)

பதஞ்சலி யாரிவ ரென்னக் கலைகள் பலபடித்துப
பதஞ்சலி யாதற் பகலாய் நடந்துமுன் பாடினுநற்
பதஞ்சலி யாதரைக் காசுங் கொடார்தமைப பற்கெஞ்சியேற்
பதஞ்சலி யாதலி னேலே ரகன்மலர்ப் பாதத்தையே.

(இ - ள்) இவர் பதஞ்சலியார் - இவர் ஆதிசேஷன் என்று,—பதம் சலியாது அல் பகலாய் நடந்து - கால்கள் சலிக காமல் இராபபகலாய் நடந்து,—பல கலைகள் படித்து - பலசா ஸதிரங்களை அவருக்குப படித்துக் காட்டி,—நல் பதம் சலியாது முன பாடினும் - நலலசொற்கள் குறையாமல் அவர்முன் பாட் டுக்களைப பாடினும்,—அரைக்காசும் கொடாா தமை - அரைக் காசுங் கொடாத உலோபிகளிடத்து,—பல் கெஞ்சி எற்பது என்ன - பல்லைக்காட்டிக்கெஞ்சி இரப்பதினால் என்னபிரயோ சனம,—ஆதலினால் எரகன் மலர்பபாதத்தை அஞ்சலி - ஆதலி னால் (மனமே) திருவேரகமலையின்க ணெழுந்தருளியிருக்கும் சுவாமிநாதக்கடவுளினது செந்தாமரை மலர்போன்ற திருவடி களைக கைகுவித்து வணங்கு. எ - று. (கக)

இச்செய்யுளுக்கு வேறொருவிதம் பொருள்கூறவாரும் உளர் அதுவருமாறு:—

எரகன் மலர்ப்பதத்தை அஞ்சலியாதலினால் - திருவேரக மலையி லெழுந்தருளியிருக்கின்ற சுவாமிநாதக்கடவுளினது செந தாமரைமலர்போன்ற திருவடிகளைக் கைகுவித்து வணங்கா மையினாலே,—இவர் பதஞ்சலியார் என்ன - இவர் ஆதிசே ஷன் என்று சொல்லி,—கலைகள் பல படித்து - பலசா ஸ்திரங்களையும் படித்துச் சொல்லி,—பதம் சலியாது அல் பக லாய் நடந்து முன் பாடினும் - கால்கள் சலிக்காமல் இராப்பக லாய் நடந்து முன்னேநின்று பாடினாலும்,—நல் பது அஞ்சு அல் யாது அரைக்காசும் கொடார் தமை - நல்ல பத்து அஞ்சு

அல்லது யாதொரு அரைக்காசுங் கொடாத உலோபிகளை,—பல் கெஞ்சி ஏற்பது - பல்லைக்காட்டிக கெஞ்சி இரபபது (ஆகும்) எ - று.

பாதக மலமகற்றே ரகாபன் னிருகைககடம
பாத கமலந் திகழ்சோதி யீறில் பயன்றருநின்
பாத கமலந் தராவிடின் முத்திப பதத்தைவிரும
பாத கமலங் கலோதியர் மாலிற் படிந்திடுமே

(இ - ள்.) பாதகம் மலம அகற்று ஏரகா - பாதகத்தையும மலங்களையு நீக்குகின்ற திருவேரகமலையி லெழுநதருளியிருக்கின்றவரே!—பன்னிருகைக கடம்பா - பன்னிரண்டு திருககரஙகளையுங் கடபபம்பூமாலையு முடையவரே!—அமலம் திகழ்தகு சோதி - மலமுததராய விளங்கததககசோதிசொரூபரே!—ஈறில் பயன் தரும் நின் பாத கமலம் தராவிடின் - அழிவில்லாத பிரயோசனத்தைத கொடுக்கின்ற தேவரீரது திருவடித்தாமரை மலாகளைத் தந்தருளாவிடின்,—அகம் முத்திப பதத்தை விருமபாது - (அடியேன்) மனம் மோக்ஷபதவியை விரும்பாமல்,—அலங்கல் ஓதியா மாலில் படிந்திடும் - மலர்மாலையைத் தரிதத கூநதலையுடைய பெணகளுடைய மயக்கத்தில் அழுந்திவிடும ()

படிகடந் தான்றிரு வேரக னாமம்பல காலுநெஞ்சே
படிகடந் தானிலை யென்றுன்ன னன்கு பதங்களெனும
படிகடந் தானநத முத்தியைச் சேர்வைமெய்ப பத்திதனிற
படிகடந் தான மெனவிருந் தாலென் பயன்றருமே.

(இ - ள்) நெஞ்சே - மனமே!—கடந்தான் திருவேரகன் நாமம் பல காலும் படி - (உலகங்களையெல்லாங்) கடந்தவனும் திருவேரகமலையில் எழுந்தருளி யிருக்கின்றவனுமாகிய சுவாமிநாதக்கடவுளின் திருநாமங்களைப் பலமுறையும் உச்சரி,—படி

கள் தந்தான் இலை என்று உன்னல் - மேலான பதவிகளைக் கொடுத்தானில்லை என்று நினையாதே;—நான்கு பதங்களென்னும் படி கடந்து - (சாலோக சாமீப சாரூப சாயுச்சியம்) என்னும் நான்கு பதங்களையும் கடந்து,—ஆனந்த முத்தியைச் சேர்வை - மகிழ்ச்சியைத்தரத்தக்க மோக்ஷத்தை அடைவாய். (ஆதலின்),—மெய்ப்பத்தி தனிற் படி - உண்மையாகிய பத்தியில மூழ்ந்து;—கடம் தானம் என இருந்தால் என்பயன் தரும்-காடே இடம் என்று நினைத்துத் தவம் செய்துகொண்டிருந்தால்(அது) என்ன பிரயோசனத்தைத்தரும்? எ - று. (உக)

தருமா விதனச் சுரந்தாண் டினமினித் தண்ணிழற்பந்
தருமா விதந்தரு காவியும் வாவியுஞ் சாலைமல்க
தருமா விதனயர் வுந்தீரு மேரகன் சாரன்மலர்த்
தருமா விதனரு கேபாடு மின்னிசைத் தானமின்னே.

(இ - ள்.) ஏரகன் சாரல் மலர்த் தரு மா - திருவேரகமலையிலெழுந்தருளியிருக்கின்ற சுவாமிநாதக்கடவுளினது மலைச்சாரலின்கணுள்ள மலர்களையுடைய விருக்ஷங்களிலிருக்கின்ற வண்டுகளானவை,—இதன் அருகே பாடும் இன் இசைத் தானமின்னே - இதன்பக்கத்திலே பாடுகின்ற இனிய இசையையுடைய இடத்தில் வசிக்கின்ற மின்னலையொத்த பெண்ணே!—மா விதனம் தரும் சுரம் தாண்டினம் - பெரிய விசனத்தைத் தரத்தக்க பாலைநிலத்தைக் கடந்தோம்,—இனித் தண் நிழல் பந்தரும் மாவிதம் தரும் காவியும் வாவியும் சாலை மல்கத் தரும் - இனிமேல் குளிர்ச்சிபொருந்திய நிழலைத் தருகின்ற நீர்ப்பந்தர்களையும் பெரிய பலவிதமாகிய சோலைகளையும் தடாகங்களையும் மார்க்கத்தில் நிறையத்தரும்,—ஆவி தன் அயர்வும் தீரும் - உயிர்ச்சோர்வு நீங்கும். எ - று. [தலைவன் தலைவிக்குச் சுரத்தியல்பு கூறல்.] (உஉ)

தான வனங்க மலையுங் கடலுந் தகர்சண்முகத்
தான வனங்கடப் பந்தார் கொணர்கில சந்துசொன்னி
தான வனங்கணல் வேரகஞ் சென்று தழலிற்கடி
தான வனங்க சரதநோ டிளைக்குமித் தார்குழற்கே

(இ - ள்) தழலில் கடிது ஆன அனங்க சரத்தோடு இளை க்கும் இத்தார்குழற்கு - அக்கினியைப் பார்க்கினும் கொடிதா கிய மன்மதபாணத்தினால் சரீரம் இளைக்கப்பெற்ற மாலையைத் தரித்த கூந்தலையுடைய பெண்ணுக்கு,—சந்து சொல் நிதான அனங்கள் - தூதுசொல்லுகின்ற நிதானத்தையுடைய அன்னங் களானவை,—நல் ஏரகம் சென்று - நன்மைபொருந்திய திரு வேரகமலையினிடத்துப் போய்,—தானவன் அங்க மலையும் கட லும் தகர் சண்முகத்தான் அவன் அம் கடப்பம் தார் கொணா கில - சூரபதமனுடைய சரீரமாகிய மலையையும் அவன் மாமர வடிவாய நின்ற கடலையும் சிதைத்தருளிய ஆறுதிருமுகங்களை யுடையவனாகிய அச்சுவாமிநாதக்கடவுளின் அழகிய கடப்பமா லையைக் கொண்டுவரவில்லை எ - று. [தோழி அன்னத்தோடு புலந்துரைத்தது.] (உ௩)

அன்னம் எனறது—அனம் எனவந்தது இடைக்குறை.

தாரக லாதனி மாயூர வீரச் சதுமறைவித்
தாரக லாதவ ருள்ளம் புகாத தலைவதவத்
தாரக லாத திருவே ரகக்குறத் தையலெனுந்
தாரக லாதவன் சேய்வீசு பாசத் தளையறவே.

(இ - ள்.) கல் ஆதவன் சேய் வீசு பாசத் தளை அற - மலை போன்ற சூரியனுடைய குமாரனாகிய இயமனால் வீசப்பட்ட பாசக்கட்டானது நீங்க,—தார் அகலா - மலர்மாலையைத்தரித்த மார்பையுடையவனே!—தனி மாயூர - ஒப்பற்ற மயிலை வாகன மாகவுடையவனே!—வீர - பராக்கிரமத்தை யுடையவனே!—

சது மறை வித்தார - நான்குவேதங்களின் விரிபொருளாயுள்ளவனே!—கலாதவர் உள்ளம் புகாத தலைவ - கல்வியறிவில்லாத மூடர்களது மனதினிடத்துச் செல்லாத தலைவனே!—தவத்தார் அகலாத் திருவேரக - தவத்தையுடைய முனிவர்கள் நீங்காத திருவேரகமலையிலெழுந்தருளி யிருக்கின்றவனே!—குறத்தையல் தார - குறபெண்ணாகிய வள்ளிநாயகியை மனைவியாகவுடையவனே!—எனும் - என்று துதியுங்கள். எ - று. (உச)

கல்லாத, என்னும், என்பன—கலாத, எனும், என வந்தன இடைக்குறை.

வேக மடங்க வலைப்புன் பிறப்பில் விடுக்குமவி
வேக மடங்கப் பகர்மின் கமலம் விளக்கெடுப்ப
வேக மடங்கண் வளர்வய லேரக வேலன்வய
வேக மடங்க லுருவான் மருகன்றன் மேற்கவியே.

(இ - ள்) கமலம் விளக்கு எடுப்ப கமடம் கண் வளர் வயல் ஏரக வேலன் - தாமரைமலர்கள் தீபம்போல் பிரகாசிக்க ஆமைகள் நித்திரைசெய்கின்ற வயல்களாற் சூழப்பட்ட திருவேரகமலையி லெழுந்தருளியிருக்கின்ற வேலாயுத தரனும்,—வய ஏக மடங்கல் உருவான் மருகன் தன் மேல் - வெற்றிபொருந்திய ஒன்றாகிய நரசிங்கவடிவங்கொண்ட விஷ்ணுமூர்த்தியினுடைய மருகனுமாகிய சுவாமிநாதக்கடவுளின் மேல்,—கவி - கவிகளை,—வேகம் மடங்க அலை புல் பிறப்பில் விடுக்கும் அவி வேகம் அடங்கப் பகர்மின் - நாற்கதிகளிலும் மடங்கி மடங்கி வரும்படி அலைகின்ற புல்லிய பிறப்புக்களிற் செலுத்துகின்ற அஞ்ஞானம் நீங்கப் பாடுங்கள். எ - று. ஏ - தேற்றம். (உரு)

கவிக்குஞ் சரம்பற் றுமுன்பற் றமின்கை கருதலரூங்
கவிக்குஞ் சரங்கொண் டியிரளித் தான்கன கச்சுழகை
கவிக்குஞ் சரப நிகரோர்மன் செந்நெற் கதிரொடுசெங்
கவிக்குஞ் சரமணி காட்டும்பொன் னேரகன் காவகத்தே.

(இ - ள்.) செந்நெல் கதிர் ஒடு சங்கு சரம் அவிக்கும் மணி காட்டும் பொன் ஏரகன் காவகத்தே - செந்நெற்கதிர்களையும் சங்குகளையும் துன்பஞ்செய்தழித்து உண்டாகாநின்ற முத்துக்கள் பிரகாசிக்கின்ற அழகிய திருவேரகமலையிலெழுந்தருளியிருக்கும் சுவாமிநாதக்கடவுளினது சோலையினிடத்துள்ள,—கனகச் சுடிகை கவிக்கும் சரபம் நிகர் ஓர் மன் - பொன்னினாற் செய்யப்பட்ட முடியைத்தாங்கிய சரபேசனையொத்த ஒரு தலைவன்,—கவிக் குஞ்சரம் பற்று முன்பு - கவிழ்ந்து நடக்கின்ற யானையானது என்னைப் பிடித்தற்கு முன்னே,—அற்றம் கருதலர் ஊங்கு அவிக்கும் மின் சரம் கைக் கொண்டு - அஞ்சுந்தலையுடைய பகைவர்களது உயர்வை அழிக்கத்தக்க ஒளிபொருந்திய பாணத்தைக் கையிற்கொண்டு,—உயிர் அளித்தான் - என் உயிரைக் காப்பாற்றினான். எ - று. [களிறு தரு புணர்ச்சியால் மறத்தொடு நிற்றல்] (உசு)

காவ லரிக்கு வலயத்திற் காகுவர் காயந்தகன்
காவ லரிக்கும் வலத்தர் நலத்தர் கவினென்றுநீங்
காவ லரிக்கு மதிகாக் தியார்விண் கடந்தெழுந்த
காவ லரிக்கு வனஞ்சூழ் மேரகங் கண்டவரே.

(இ - ள்.) விண் கடந்து எழுந்த அலர் கா இக்கு வனம சூழும் ஏரகம் கண்டவர் - ஆகாயத்தைக் கடந்து மேலெழுந்த பூஞ்சோலைகளாலும் கருப்பஞ் சோலைகளாலுஞ் சூழப்பட்ட திருவேரகமலையைத் தரிசித்தவர்கள்,—இக் குவலயத்திற்குக் காவலர் ஆகுவர் - இப்பூமிக்கு அரசராவார்கள்;—காய் அந்தகன் காவல் அரிக்கும் வலத்தர் - கொல்லுகின்ற இயமனுடைய காவலைக் கெடுக்கும்படியான வல்லமையுடையராவார்கள்;—நலத்தர் - எல்லாநன்மைகளையு முடையராவார்கள்;—கவின்

என்றும் நீங்கா அலரிக்கும் அதி காந்தியார் - அழகினால் எப்பொழுது நீங்காத சூரியனைப்பார்க்கினும் மிகுந்த ஒளியையுடையராவார்கள். எ - று. (உஎ)

கண்டஞ் சங்கந் தரளந் தந்தமோதி கவினடைசொற்
கண்டஞ் சங்கந் தரமாமட வார்மயல் கைத்துப்புவிக்
கண்டஞ் சங்கந் தநிற்கென்றே ரகந்தொழு கன்னெஞ்சமே
கண்டஞ் சங்கந் தரமாக்கும் பிறப்பெனுங் காய்வினையே.

(இ - ள்) கல் நெஞ்சமே - கல்லையொத்த மனமே!—கண்டம் சங்கு - கழுத்து சங்குபோலவும்,—தந்தம் தரளம் - பற்கள் முத்துபபோலவும்,—ஓதி கந்தரம் - கூந்தல் மேகம்போலவும்,—கவின் நடை அம்சம் - அழகிய நடை அன்னம்போலவும,—சொல் கண்டு - சொற்கள் கற்கண்டு போலவும்,—ஆம் மடவார் மயல் கைத்து - ஆகின்ற பெண்கள்மேல் வைதத மயக்கத்தை வெறுத்து,—கந்த - கந்தசுவாமியே!—நிற்குத் தஞ்சம் என்று ஏரகம தொழு - தேவரீருக்கு (அடியேன்) அடைக்கலம் என்று சொல்லி (அவர் எழுந்தருளியிருக்குந்) திருவேரகமலையை வணங்கு;—புவிக்கண் அஞ்சு பிறப்பு எனும் காய் வினை கண்டு அங்கு அந்தரமாக்கும் - (அது) பூமியின் கண்ணே அஞ்சத்தக்க பிறபபென்று சொல்லப்படும் கொடிய வினையைக் கண்டு அப பொழுதே முடிவுசெய்யும். எ - று. (உஅ)

காயந் தியங்கி புனைந்தே வருமதி கண்டுசெரு
காயந் தியங்கிய சொல்லா யினளயற் கன்னியர்ச
காயந் தியங்கிரி மன்னே ரகாவந்து காமடந்தை
காயந் தியங்கி யலையா தசுரர்க் களைந்தவனே.

(இ - ள்.) அசுரர்க் களைந்தவன் மன் அம் கிரி ஏரகா - அசுரர்களைக் கொன்றருளிய முருகக்கடவுள் வீற்றருளுகின்ற

அழகிய மலையாகிய திருவேரகத்தில் உள்ள தலைவனே!—மடந்தை - நம் பெண்ணானவள்,—காய் அந்தி அங்கி புனைந்து வரும் மதி கண்டு - சுடுகின்ற மாலைக்காலமாகிய அக்கினியைத்தரித்து வருகின்ற சந்திரனைக் கண்டு,—சருகாய் தியங்கி சொல்லாயினள் - உலர்ந்த இலைபோல் வாட்டமுற்று மயங்கிய சொற்களையுடையவளாயினாள்!—அயல் கன்னியா சகாயம் தீ - பக்கத்திலுள்ள தோழிப்பெண்கள் செய்கின்ற உபசாரங்களெல்லாம் அக்கினிபோலச் சுடுகின்றது;—காயம் தியங்கி அலையாது - (அவளுடைய) சரீரம் சோர்ந்து வருந்தாமல்,—வந்து கா-வந்து காத்தருளுக. எ - று. [தோழி தலைவி வருத்தம் தலைவனுக்குணர்த்தல்.] (உக)

முதலடியிலுள்ள ஏகாரம் தேற்றம் இரண்டாம் அடியிலுள்ள அம் சாரியை. மூன்றும் அடியில் தீ என்றது தி எனக் குறுக்கலவிகாரம்பெற்றது

தவரா கமலையை முன்வளைத் தேபுரந் தன்னையெரித்
தவரா கமலை பணியா ரெகினந் தணிவில்சினத
தவரா கமலைய நின்றார்க்கு ஞானந் தனைமுன்பகர்ந்
தவரா கமலைமன் னேரக வென்றுரை தாழ்மனமே

(இ - ள்.) மனமே - மனமே!—முன் மலையைத் தவராக வளைத்துப புரம் தன்னை எரித்தவர் - முன்னாளில் மகாமேருவை வில்லாகவளைத்துத் திரிபுரத்தை யெரித்தருளினவரும்,—ஆ கமலை பணியார் எகினம் - இசைபாடுகின்ற சரஸ்வதி வணங்குகின்ற பிரமதேவராகிய அன்னமும்,—தணி வில் சினத்த வராகம் - நீங்காத கோபத்தையுடைய விஷ்ணுமூர்த்தியாகிய வராகமும்,—அலைய நின்றார்க்கு - மேலும் கீழுந்தேடி அலையும்படி (அக்கினிமலையாக) நின்றருளினவருமாகிய சிவபெருமானுக்கு,—ஞானம் தனை முன் பகர்ந்தவர் - ஞானத்தை முன்

உபதேசித்தருளினவரே!—கமலை மன் ஏரக - மகாலக்ஷ்மிவசிக்கின்ற திருவேரகமலையி லெழுந்தருளி யிருக்கின்றவரே!— என்று உரை - என்றுதுதி,—தாழ் - வணங்கு. எ - று. (௯0)

தேகா லயந்திர மாகப் பலகற்பந் தின்று கும்பித்
தேகா லயந்திரு நாட்டம்வைத் தென்கதி சேர்வையிப்போ
தேகா லயந்தி தொழுதிரு வேரகத் தேவைநினைந்
தேகா லயந்திற சொற்போன் மெலிந்து நெஞ்சேயஞ்சுமே.

(இ - ள்) ஐ அந்து இற சொல்போல் மெலிந்து அஞ்சும் நெஞ்சே - சிலேத்துமமாகிய கிணற்றில் விழுந்துகிடக்கின்ற சொல்லைப்போல் மெலிவையடைந்து அஞ்சுகின்றமனமே!— தேக ஆலயம் திரமாகப் பல கற்பம் தின்று - சரீரமாகிய வீட்டை நிலையுடையதாக நினைத்துப் பலவகையாகிய கற்பங்களைத் தின்று,—காலைக் கும்பித்து - பிராணவாயுவைக் கும்பகஞ்செய்து,—திருநாட்டம் வைத்து - அழகிய நேத்திரேந்திரியத்தைப் பிரமரந்திரஸ்தானத்தி (லயப்படும்படி) வைத்து (யோகாப்பியாசஞ்செய்தலினால்),—என் கதி சேர்வை - என்னகதியை யடையபோகின்றாய் (ஒன்றுமில்லை) ஆதலின்,—இப்போதே திருவேரகத்தேவை நினைந்து ஏகு - இப்பொழுதே திருவேரகமலையிலெழுந்தருளியிருக்கின்ற சுவாமிநாதக்கடவுளைத் தியானித்துக்கொண்டு செல்லு,—காலை அந்தி தொழு - காலையிலுமாலையிலும் போய் வணங்கு. எ - று. (௯க)

இரண்டாமடியிலுள்ள ஏ அம் இரண்டும், நான்காமடியிலுள்ள ஆம் அசைகள்.

அஞ்சங் கரிக்கு மருகனை யேரகத் தண்ணறனை [ல்
அஞ்சங் கரிக்கு நன்மைந்தனைப் போற்றுநெஞ் சேயன்பிலு
அஞ்சங் கரிக்கு நடைகொங் கைய ரால்வருநோய்
அஞ்சங் கரிக்கும் பவந்தீர வேலை யனுப்புவனே.

(இ - ள்.) நெஞ்சே - மனமே!—அம் சங்கு அரிக்கு மருகனை—அழகிய சங்கைத்தரித்த விஷ்ணுமூர்த்திக்கு மருகரும்,—ஏரகத்து அண்ணல் தனை - திருவேரகமலையிலெழுந்தருளியிருக்கின்ற தலைவரும்,—அம் சங்கரிக்கு நல் மைந்தனை - அழகிய உமாதேவியாருக்கு நல்ல புத்திரருமாகிய குமாரக்கடவுளை,—அன்பினால் போற்று - அன்போடு துதி,—(அங்ஙனந்துதிப்பாயாயின்,)—அம்சம் கரிக்கு நிகர் நடை கொங்கையரால் வரும் நோய் - அன்னத்தையும் யானைக்கொம்பையும் ஒத்த நடையையும் ஸ்தனங்களையுமுடைய பெண்களால் வருந் துன்பமும்,—அங்கு அஞ்சு அரிக்கும் பவம் - அவ்விடத்தில் அஞ்சும்படி வருத்துகின்ற பிறவியும்,—தீர - நீங்கும்படி,—வேலை அனுப புவன் - (அவர் தமது) வேலாயுதத்தை யனுப்பியருளுவர். எ-று.

கரி என்றது, கரியினது கொம்புக்கானது ஆகுபெயர்.

புவனங் கடாவுசெங் கோன்மன்ன நீநற் புதியகரும்
புவனங் கடாமென் றுழும்பண்ணை நாடணிப் பூவைசுனைப்
புவனங் கடாநிறை நாட்டின ளாரணம் போதற்குச்செப்
புவனங் கடாதை யெனுந்திரு வேரகன் பொன்மலைக்கே.

(இ - ள்.) நங்கள் தாதை - எங்கள் பிதாவும்,—ஆரணம் போதற்குச் செப்புவன் எனும் திருவேரகன் - வேதத்தைப பிரமதேவருக்குபதேசித்தருளுவன் என்று சொல்லுகின்ற திருவேரகமலையிலெழுந்தருளி யிருக்கின்றவருமாகிய சுவாமிநாதக்கடவுளினது,—பொன்மலைக்கு - அழகிய மலையின்கணுள்ள,—புவனங்கள் தாவு செங்கோல் மன்ன - உலகங்களிற் செல்லுகின்ற செங்கோலையுடைய அரசர்களையொத்த தலைவனே!—நீ நல் புதிய கரும்பு வனம் கடா மென்று உழும் பண்ணை நாடன் - நீ நல்ல புதிய கருப்பஞ்சோலையை எருமைக்கடாக்கள் மென்று தின்று உழுகின்ற வயல்களாற் சூழப்பட்ட மருத

நிலநாடன்,—இப்பூவை சுனை கடாப் புவனம் நிறை நாட்டினள்- இபபெண் சுனைகளிடததே மதஜலம் நிறையபபெற்ற மலைநா ட்டவள். எ - று. [குலமுறை கிளத்தி மறுததல்] (நக)

மலைக்கு மராவிடம் போற்புலன் போம்வழி வந்துபின்னு
மலைககு மராமரஞ் செற்றேன் மருக வனக்குறவ
மலைககு மராள நடைத்தெய்வ யானைககு மன்னவருண்
மலைக்கு மராதிரு வேரகனே யென்றன் மான்மனமே.

(இ - ள்) மராமரம் செற்றோன் மருக - மராமரத்தையழி த்த விஷ்ணுமூர்த்தியின் மருகனே!—வனக் குற அமலைக்கும் மராள நடைத் தெய்வயானைக்கும் மன்ன - காட்டிலுள்ள குற வர்குலத்தில் அவதரித்த மலரகிதியாகிய வள்ளியம்மைக்கும், அன்னம்போன்ற நடையையுடைய தெய்வயானையம்மைக்கும் நாயகனே!—மலைக் குமரா - மலைகள்தோறும் வசிக்கின்ற குமா ரககடவுளே!—திருவேரகனே - திருவேரகமலையிலெழுந்தருளி யிருக்கின்றவனே!—என் தன் மான் மனம் - எனது மான்போ ன்ற பெண்ணினது மனதை,—புலன் அரா விடம் போல் போம் வழி வந்து மலைக்கும் - ஐம்புலன்களும் பாம்பினது விஷ ம்போல் செல்லுமார்ககத்தில் வந்து தடுமாறச்செய்கின்றது;— பின்னும் அலைக்கும் - அதன்பின்னும் வருத்துகின்றது;— அருள் - (ஆதலின், அவ்வாறு வருத்தாமல் அனுக்கிரகஞ் செய் தருளும். எ - று. [தெய்வந்தொழுதல்.] (நச)

மனவா ரணங்கு திகழீசன் மைந்தவென் மட்டடங்கா
மனவா ரணங்கை வசமாவ தென்றுசொன் மாமலராண்
மனவா ரணம்பர வேரக னேதெய்வ யானைவள்ளி
மனவா ரணங்கரத் தேந்திய சேவக வானவனே.

(இ - ள்.) மன - (அடியார்களுடைய) இருதயத்தில் வசி ப்பவரே!—ஆரணங்கு திகழ் ஈசன் மைந்த - உமாதேவியாருக்

கும் விளங்குகின்ற சிவபெருமானுக்கும் புத்திரரே!—மாமல ராள் மன் அ ஆரணம் பரவு ஏரகனே - பெருமைபொருந்திய தாமரைமலரில் வசிக்கின்ற மகாலட்சுமிக்கு நாயகராகிய விஷ்ணுமூர்த்தியும் அந்த வேதங்களுந் துதிக்கின்ற திருவேரகமலையிலெழுந்தருளி யிருக்கின்றவரே!—தெய்வயானை வள்ளி மன - தெய்வயானையம்மைக்கும் வள்ளியம்மைக்குந் தலைவரே!—வாரணம் கரத்து ஏந்து சேவக வானவனே - கோழிக்கொடியைத திருக்கரத்திலேந்திய வீரத்தன்மையையுடைய தேவரே!—என மட்டு அடங்கா மன வாரணம் கைவசப் படுவது என்று - அடியேனுக்குள் அடங்காத மனமாகிய யானை என் கைவசப்படுவது எபபொழுது?—சொல் - திருவாய்மலர்ந்தருளும். எ - று. (ருடு)

மன்ன என்பது மன என வந்தது இடைக்குறை.

வானவ னந்த னுலகோ டெலாமுய்ய மாவைவென்ற
வானவ னந்தன் மருகன் முருகன் மயிற்பரியான்
வானவ னந்த வனஞ்சூழ் மேரக வள்ளறரு
வானவ னந்த மணமாலை நீயஞ்சன் மாதரசே.

(இ - ள்) மாது அரசே - பெண்ணரசியே!—வான உலகு அனந்தன் உலகோடு எலாம் உய்ய மாவை வென்ற வானவன் - தேவலோகமும், ஆதிசேஷனுடைய உலகமாகிய பாதாளலோகமும், (மற்றுள்ள) எல்லா உலகங்களும் பிழைக்கும்படி மாமர வடிவாகிய (சூரபத்மனை) வென்றருளிய தேவரும்,—நந்தன் மருகன் - சங்கைத்தரித்த விஷ்ணுமூர்த்தியினுடைய மருகரும்,—முருகன் - இளமைப்பருவத்தையுடையவரும்,—மயில் பரியான் - மயிலைக் குதிரையாகக்கொண்டு செலுத்துகின்றவருமாகிய சுவாமிநாதக்கடவுள் எழுந்தருளியிருக்கின்ற,—வான அநந்தவனம் சூழும் ஏரக வள்ளல் அவன் - ஆகாயத்தையளாவுகின்ற அந்த நந்தவனங்களாற் சூழப்பட்ட திருவேரகமலையி

லுள்ள கொடையாளனாகிய அத்தலைவன்.—அந்த மண மாலை தருவான் - அந்த மணமாலையைத் தருவான்;—நீ அஞ்சல் - நீ பயபபடாதே. எ - று. [தோழியாற்றுவித்தல்.] (ருசு)

உலகு என்பதனை வான என்பதோடு கூட்டப்பட்டது.

மாதனந் தங்க மலைபோல விம்ம மயங்குவள்சும்
மாதனந் தங்க மலைகண்டு நாண வடிவுகொண்ட
மாதனந் தங்க வலைசொல் லியுமினம் வஞ்சகமா
மாதனந் தங்க வளமல்கு மேரகம் வாழ்குகற்கே.

(இ - ள்.) தனம் தங்க வளம் மல்கும் ஏரகம் வாழ் குகற்கு- திரவியங்கள் தங்கும்படியான வளப்பங்கள் நிறைந்த திருவேர கமலையில் வாழுகின்ற முருகக்கடவுளையொத்த தலைவனே!— தன் அந்தம் கமலை கண்டு நாண வடிவு கொண்ட மாது - தனது அழகை மகாலட்சுமிகண்டு நாணும்படியான உருவத்தைக் கொ ண்ட நம் பெண்ணானவள்,—மா தனம் தங்க மலைபோல விம்ம - பருத்த தனங்களானவை பொன்மலையைப்போலப் பூரிக்க,— சும்மா மயங்குவள்-வாளா மயக்கமடைவாள்,—அனந்தம் கலை சொல்லியும் - (அவளுடைய) முடிவில்லாத விதனங்களை யெடு த்துச் சொல்லியும்,—இனம் வஞ்சகம் ஆமா - இன்னமும் இந்த வஞ்சகம் உனக்கு ஆகுமா? எ - று. [பாங்கிச் கொடுஞ்சொற் கூறல்] (ருஎ)

இன்னம் என்பது இனம் என வந்தது இடைக்குறை. குகற்கு எனற நான்காம் வேற்றுமை எட்டாம்வேற்றுமையாக மயங்கிற்று.

குகநக மாவை யடுஞ்சே வகன்முனங் கோவினுக்காங்
குகநக மாநற் குடைகொண் டவன்மரு கன்கொண்டலோங்
குகநக மாளிகை சூழே ரகனைக்கும் பிட்டுவணங்
குகநக மாநெஞ் சமேநீங் கும்பாசக் கொடுங்காவே.

(இ - ள்.) நகம் ஆம் நெஞ்சமே - மலைபோன்ற (கடின) மாகிய மனமே!—குகன் - குகன் என்னுந் திருநாமத்தையுடையவனும்,—அகம் மாவை அடும் சேவகன் - கர்வத்தையுடைய மாமரவடிவாகிய சூரபத்மனைக் கொன்ற வீரத்தன்மையுடையவனும்,—முனம் கோவினுககு உக நகம் மா நல் குடை கொண்டவன் மருகன் - முன்னே பசுக்களுக்குச் சந்தோஷமுண்டாக, கோவர்த்தனகிரியை பெரிய நல்ல குடையாகக்கொண்ட விஷ்ணுமூர்த்தியினுடைய மருகனும்,—கொண்டல் ஓங்கு கனக மாளிகை சூழ் ஏரகனை - மேகமண்டலம்வரையில் உயர்ந்தோங்கிய பொன்மயமாகிய மாளிகைகளாற் சூழப்பட்ட திருவேரகமலையில் எழுந்தருளி யிருக்கின்றவனுமாகிய சுவாமிநாதக்கடவுளை,—கும்பிட்டு வணங்குக - அஞ்சலிசெய்து நமஸ்கரிக்கக் கடவாய்;—பாசக் கொடும் கரவு நீங்கும் - பாசமாகிய கொடிய வஞ்சகம் நீங்கும். எ - று. (௩அ)

முதலடியிலுள்ள ஆங்கு அசை.

கரவாக மஞ்சனங் கொண்டுனைப் பூசிக்குங் கள்வனயிற்
கரவாக மஞ்சன மான்மரு காநின் கழல்பெறல்சக்
கரவாக மஞ்ச நடைமூலை யாம்வள்ளி காந்தசடாக்
கரவாக மஞ்செறி யேரக யானெந்தக் காலத்திலே.

(இ - ள்) அயில் கர - வேலாயுதம்பொருந்திய திருக்கரத்தையுடையவரே!—ஆகம் மஞ்சு அன மால் மருகா - சரீரமானது மேகம்போலப்பொருந்திய விஷ்ணுமூர்த்தியின்மருகரே!—சக்கரவாக அம்ச மூலை நடை ஆம் வள்ளி காந்த - சக்கரவாகப் பக்ஷியையும் அன்னத்தையுமொத்த மூலைகளையும் நடையையுமுடைய வள்ளியம்மைக்கு மணவாளனே!—சடாக்ஷர ஆகமம் செறி ஏரக - சடாக்ஷர ஓசையும் சிவாகம ஓசையும் பொருந்திய திருவேரகமலையிலெழுந்தருளி யிருக்கின்றவரே!—கரவு ஆக

மஞ்சனம் கொண்டு உனைப் பூசிக்கும் கள்வன் - வஞ்சகமாகத் திருமஞ்சனங்கொண்டு தேவரீரைப் பூசிக்கின்ற கள்வனாகிய அடியேன்,—எந்தக் காலத்தில் நின் கழல் பெறல் - எக்காலத்தில் தேவரீரது திருவடிகளை யடைதல். எ - று. (௩௯)

சடாக்ஷரம் ஆகமம் என்பன அறற்றின ஓசைக்கானது ஆகு பெயர்கள்.

காலனஞ் சத்தி முனிந்தா லெனநமைக் காயவருங்
காலனஞ் சத்தி கழும்வேல் விடுப்பன் கமலமலர்க்
காலனஞ் சத்திக் குமேரக மேவிய கந்தன்றண்டைக்
காலனஞ் சத்தி தருஞ்சே யைப்போற்றுங் கனவினுமே.

(இ - ள்.) கமல மலர்க்கால் அனம் சத்திக்கும் ஏரகம் மேவிய கந்தன் - தாமரைமலர்களிடத்தே பொருந்திய கால்களையுடைய அன்னங்கள் ஒலிக்கின்ற திருவேரகத்தில் எழுந்தருளியிருக்கின்ற கந்தசுவாமியும்,—தண்டைக் காலன் - பாதசிலம்பையணிந்த திருவடிகளையுடையவனும்,—நம் சத்தி தரும் சேயை - நமது உமாதேவியார் பெற்றருளிய குமாரருமாகிய முருகக்கடவுளை,—கனவினும் போற்றுங்கள் - சொப்பனத்தினும் மறவாமற்றுதியுங்கள்,—அத்தி கால் அ நஞ்சு முனிந்தால் என - திருப்பாற்கடலினின்றுந் தோன்றிய அந்த ஆலகாலமானது கோபித்து வந்தாற்போல,—நமைக் காய வரும் காலன் அஞ்சத் திகழும் வேல் விடுப்பன் - நம்மைக் கொல்லும்படி வருகின்ற இயமன் பயப்படும்படி விளங்காநின்ற வேலாயுதத்தைச் செலுத்தியருளுவன். எ - று. (௪0)

கனவா கவிக்குலச் சீரூர்ஜெசல் வத்தைக் கருதசுரர்
கனவா கவிக்கும் வடிவேல வள்ளி கணவசிறக
கனவா கவிக்கு வனஞ்சூழ மேரகக் கார்மயில்வா
கனவா கவிக்கருள் கந்தாவென் பாயுல கத்திநெஞ்சே.

(இ - ள்.) நெஞ்சே - மனமே!—உலகத்தில் கனவு ஆக இக்குலம் சீர் ஊர் செல்வத்தைக் கருது அசுரர் கனவாகு அவிக்கும் வடிவேல - இவ்வுலகத்தின்கண்ணே சொப்பனம்போலத (தோன்றி மறையததக்க) இக்குலத்தையும் சிறபபையும் ஊரையும பொருளையும் (பெருஞ்சம்பததாக) நினைக்கின்ற அசுரர்களுடைய பருத்த புஜபலததை அழிககின்ற கூர்மைபொருந்திய வேலாயுததததையுடையவனே!—வள்ளி கணவ - வள்ளியம்மைககு நாயகனே!—சிற் ககன ஆக - ஞானகாசசொரூபியே!—இககு வனம் சூழும் ஏரக - கருபபஞ்சோலைகளாற் சூழபபட்ட திருவேரகமலையிலெழுந்தருளி யிருக்கின்றவனே!—கார் மயில் வாகன - கருநிறம்பொருநதிய மயில்வாகனத்தையுடையவனே!—கநதா - கந்தசுவாமியே!—வா - (அடியேனுக்குமுன்) வந்தருள்,—கவிக்கு அருள் - அடியேன் பாடலுக்குத் திருவருள செய்தருள்,—என்பாய் - என்று துதிபபாயாக. எ - று. (சக)

கத்திக் கத்திக்கு நிகர்விழி யார்நிதங் கண்டுவக்
கத்திக் கத்திக் கிணையாய்நடக கின்றவிற் காமனென்று
கத்திக் கத்திக் குணமில்லா ரைபபாடியென் கண்டனம்பா
கத்திக் கத்திப பியவாரிசெய் யேரகற் காண்மின்களே.

(இ - ள்.) குணம் இல்லாரை - நற்குணமில்லாதவர்களை,—கத்திக்கு அத்திக்கு நிகர் விழியார் நிதம் கண்டு உவக்கும் - வாளுக்குங் கருவிளமலருக்குஞ் சமானமாகிய கண்களையுடைய பெண்கள் நாள்தோறுங் கண்டு விரும்புகின்ற,—அ திக்கு அத்திக்கு இணையாய் நடக்கின்ற வில் காமன் என்று - அந்தத் திக்குயானைக்கு ஒப்பாக நடக்கின்ற வில்லையுடைய மன்மதனே என்று சொல்லி,—கத்திக் கத்திப் பாடி என் கண்டனம் - கதறிக் கதறிப் பாடி என்னபிரயோசனத்தைக் கண்டோம்.—(ஒன்றுமில்லையாதலின்,)—பாகு அத்திக்குத் திப்பிய வாரி செய்

ஏரகன் காண்மின்கள் - கருப்பஞ்சாறுகடலுக்குச் சமானமாய் விளங்கும்படி பெருகியோடுகின்ற வயல்களாற் சூழப்பட்ட திருவேரகமலையிலெழுந்தருளி யிருக்கின்ற சுவாமிநாதக்கடவுளைத் தரிசியுங்கள். எ - று. (௬௨)

களவனை யாவி கவர்ந்தோ னுடலங் கவினுடைமை
களவனை யான்மரு காவே ரகாச களாவுயர்நிட்
களவனை யாயினிச் சென்மங்க ளென்று கழறுமின்கை
களவனை யாதரத் தோடஞ் சலிப்பக் கதிவருமே.

(இ - ள்.) களவனை ஆவி கவர்ந்தோன் - வஞ்சகத்தன்மையுடைய இராவணனது உயிரைக் கவர்ந்தவனும்,—உடலம் கவின் உடைமை களவு அனையான் மருகா - சரீரமானது அழகுபொருந்திய கரிய களாப்பழம்போன்றவனுமாகிய விஷ்ணுமூர்த்தியினுடைய மருகனே!—ஏரகா - திருவேரகமலையிலெழுந்தருளி யிருக்கின்றவனே!—சகளா - சகளவடிவத்தையுடையவனே!—நிட்களா - நிட்களவடிவத்தையுடையவனே!—அனையாய் - தாய்போன்றவனே!—என்று கழறுமின் - என்று சொல்லித் துதியுங்கள்,—கைகள் அவனை ஆதரத்தோடு அஞ்சலிப்ப - கைகளினாலே அச் சண்முகக்கடவுளை அன்போடு அஞ்சலிசெய்ய,—இனிச் சென்மங்கள் கதிவரும் - இனிமேல்வரும் ஜென்மங்கள் நீங்கும். எ - று. (௬௩)

அன்னையான் என்பது, அனையான் என வந்தது இடைக்குறை. சுப்பிரமணியக்கடவுளுக்குச் சகள நிட்கள வடிவமுண்டெனபதை "அருவமு முருவுமாகி" என்னும் கந்தபுராணச்செய்யுளாலுணர்க.

வருந்தா மரையயன் வாசவனார்தொழ வாழ்குவர்யா
வருந்தா மரைகிரி கானக் குறவர்ம கண்மணங்க
வருந்தா மரைநற் றிருவே ரகமரை மறுதிருக்கில்
வருந்தா மரைநொடிப் போதுநெஞ் சேசென்மவாரிக்குள்ளே

(இ - ள்.) நெஞ்சே - மனமே!—யாவரும் - எல்லாரும்,— தா மரை திரிகானக் குறவர் மகள் மனம் கவரும் - தாவுகின்ற மரைகள் சஞ்சரிக்கின்ற காட்டினிடத்துள்ள குறவர்களுடைய மகளாகிய வள்ளிநாயகியினது மனதைக் கவருகின்ற,—தாமரை நல் திரு ஏரகரை - தாமரையாசனத்திலிருக்கின்ற நல்ல மகாலட்சுமி வசிக்கத்தக்க திருவேரகமலையிலெழுந்தருளி யிருக்கின்ற சுவாமிநாதக்கடவுளை,—மறாது இருக்கில் - மறவாதிருப்பார்களாயின்,—சென்ம வாரிக்குள் அரைநொடிப் போதும் வருந்தாம் - பிறவிக்கடலில் வீழ்ந்து அரைக்ஷணப்பொழுதும் வருந்தாமல்,—வரும் தாமர் - வருகின்ற கவுத்துமாலையை யணிந்த விஷ்ணுமூர்த்தியும்,—ஐ அயன் - அழகிய பிரமதேவரும்,— வாசவனார்—தேவேந்திரனும்,—தொழ வாழ்குவர் - வணங்கும்படி வாழ்வார்கள். எ - று. (௪௪)

வாரிக் குவலை வளைத்தே யுருவிலி வந்துவந்து
வாரிக குவலயத் துக்கிணை யாங்கண் மடந்தைதன்மேல்
வாரிக் குவலய மெய்யனைந் தாடமர் வம்பினிச்சொல்
வாரிக் குவலயம் வாழ்த்தே ரகமலை வாழ்கந்தனே.

(இ - ள்.) இக் குவலயம் வாழ்த்து ஏரக மலை வாழ் கந்தனே - இப்பூமியிலுள்ளவர்களால் துதிக்கப்பட்ட திருவேரகமலையில் வாழ்கின்ற கந்தசுவாமியே!—உருவிலி வார் உவலை இக்கு வளைத்து வந்து உவந்து ஆடு அமர் - மன்மதனானவன் நீண்டு தழைத்த கரும்பை வில்லாகவளைத்து எதிர்த்து வந்து சந்தோஷத்தோடு செய்கின்ற யுத்தத்தில்,—வார் இக்கு வலயத்துக்கு இணையாம் கண் மடந்தை தன்மேல் - ஜலத்தை மடக்குகின்ற கடலுக்கு ஒப்பாகிய கண்களையுடைய பெண்ணின் மேல்,—குவலயம் வாரி எய்ய - நீலோற்பலபாணத்தை யெடுத்துப் பிரயோகம்பண்ணுதலால்,—இனி நைந்து வம்பு சொல்

வார் - இனிமேல் வருந்தி பழிமொழிகளைச் சொல்லுவார்கள்.
எ - று. [தோழிகூற்று] (௬௫)

முதலடியிலுள்ள எகாரம் அசை. கந்தனே - என்பதற்கு கட்டு ததறியையொத்த புஜபலத்தையுடைய தலைவனே என்று துறைலக்ஷணததுக்குததக்க பொருளகொள்க.

கநதனந் தந்தம் பெறத்தரித் தான்மரு கன்குழன்மே
கநதனந் தந்த முலைமலை யாம்வள்ளி காந்தற்கன்பு
கந்தனந் தந்தமிழ் சொல்லே ரகந்தொழு கன்னியாமோ
கந்தனந் தந்தன மென்றுநெஞ் சேயுட் கருதுவையே

(இ - ள்.) நெஞ்சே - மனமே!—கன்னியர் மோகம தன அநதம் தனம் என்று உள் கருதுவை - பெண்களுடைய ஆசையே உனக்கு நிச்சயமானசெல்வம் என்று உன்னுள்ளே நினைப்பை. (அந்நினைப்புப்பயனில்லையாதலின்,)—கந்தன் - கநதசுவாமியும,—நந்து அந்தம் பெறத் தரித்தான் மருகன் - சங்கை அழகுபொருந்தத் (திருக்கரத்திற்) றரித்த விஷ்ணுமூர்த்தியின் மருகனும்,—குழல் மேகம் தனம் மலை தந்த முலை ஆம் வள்ளி காந்தற்கு அன்பு உகந்து - கூந்தல் மேகம்போலவும் முலைகள் மலைபோலவும் பற்கள் முல்லையரும்புபோலவும் உடைய வள்ளி நாயகிக்கு மணவாளனுமாகிய முருகக்கடவுளுக்குப் பத்திசெய்து,—அனநதம் தமிழ் சொல் ஏரகம் தொழு - அளவில்லாத தமிழ்ப்பாக்களாற் றுதிக்கப்பட்ட திருவேரகமலையை வணங்கு.

முல்லை என்பது முலையென வந்தது இடைக்குறை.

கருமங் குலங்கல்வி யெல்லா மறந்து கமலங்கணி
கருமங் குலவுநின் ருள்போற்ற லென்று கடலுமரக்
கருமங் குலத்த லுறக்கணை யேவுகண் ணன்மருகா
கருமங் குலமரு மாளிகை யேரகக் காவலனே.

(இ - ள்.) கடலும் அரக்கரும் அங்கு உலத்தல் உறக்கணை ஏவும் கண்ணன் மருகா - சமுத்திரமும் இராக்கதர்களும அவ்விடத்திலழியுமபடி பாணங்களைச் செலுத்திய விஷ்ணுமூர்த்தியின் மருகனே! —கரு மங்குல் அமரும் மாளிகை ஏரகக் காவலனே - கரிய மேகங்கள்பொருந்திய மாளிகைகளையுடைய திருவேரகத்தில் எழுந்தருளியிருக்கும் தலைவனே!—கருமம் குலம் கல்வி எல்லாம் மறந்து - கருமங்களும் வம்சமும் கல்வியுமாகிய இவைகளெல்லாமறந்து,—கமலங்கள் நிகரும் அம் குலவு நின் தாள் போற்றல் என்று - செந்தாமரைமலரையொத்த அழகு பொருந்திய தேவரீரது திருவடிகளைத் துதிப்பது எக்காலம்?

காவல வாமைக் கடன்மூழ்கி மேய்ந்தெழு கார்வருமுன்
காவல வாயிற் கலங்குவ னென்றனள் கன்னிமெய்நீங்
காவல வாமணித் தேர்விரைந் தோடக் கடாவுகைவா
காவல வாபொன்னி சூழே ரகத்தன் கனவரைக்கே.

(இ - ள்.) வலவா - பாகனே!—கன்னி - தலைவியானவள்,—காவல் அவா மைக கடல் மூழ்கி மேய்ந்து எழு காா வருமமுன் - (இந்திரனுடைய) காவலை விரும்பிய மேகங்கள் சமுத்திரத்தில் முழுகி (நீரைக) குடித்து எழும்புகின்ற கார்காலம வருமுன்,—கா - காதலுக்கொள்,—அலவாயின் கலங்குவன் என்றனள் - அவ்வாறு காவாயாயின், துன்பபபடுவேன் என்று சொன்னாள்,—மெய் - இது சததியம,—அவா நீங்கா அலவாம- அவளுடைய ஆசை நீங்கமாட்டாவாம்,(ஆதலின்,)—பொன்னி சூழ் ஏரகததன் கனவரைக்கு - காவேரிநதியாற் சூழபபட்ட திருவேரகமலையி லெழுந்தருளியிருககின்ற சுவாமிநாதக்கடவுளுடைய பெரிய மலையினிடத்தே,—கை வாகா மணித்தோ விரைந்து ஓடக் கடாவு - கைவாகாக அழகிய தேரை விரைந்து ஓடும்படிச் செலுத்துக. எ - று. [தலைவன் பாகனொடுகூறல்.]

அல்லவாயின் என்பது அலவாயின் என்றதும் அல்லவாம் என்பது அலவாம் என்றதும் இடைக்குறை.

கனகங் களிக்கு வெறுப்பா கியதனங் கைத்தனள்கோ
கனகங் களிக்கு வனஞ்சூழ் மேரகன் காயரிமு
கனகங் களிக்கு வலயத தழித்த கதிரயிற்கு
கனகங் களிக்கும் படிசொல்லு வீரெழு கார்க்குலமே.

(இ - ள்) எழு கார்க் குலமே - தோன்றுகின்ற மேகக் கூட்டங்களே!—கோகனகங்கள் இக்கு வனம் சூழும் ஏரகன் - தாமரைத்தடாகங்களாலும் கருப்பஞ்சோலைகளாலுஞ்சூழப்பட்ட திருவேரகமலையி லெழுந்தருளியிருக்கின்றவரும்,—காய் அரிமுகன் அகங்கள் இக்குவலயத்து அழித்த கதிர் அயில் குகன் - கோபத்தையுடைய சிங்கமுகாசுரனது கர்வங்களை இப்பூமியினிடத்து அழித்த ஒளிபொருந்திய வேலாயுதத்தையுடையவருமாகிய சண்முகக்கடவுளையொத்த தலைவனுக்கு,—அகம் களிக்கும படி - மனம் சந்தோஷிக்கும்படி,—கனகங்கள்-(நம்தலைவிக்குப்) பொன்னாற்செய்த ஆபரணங்களும்,—இக்கும் - சருக்கரையும்,—வெறுப்பாகியது - வெறுப்பாகிவிட்டது;—அனம் கைத்தனள் - அன்னத்தையும் வெறுத்துவிட்டாள்,—சொல்லுவீர் - சொல்லுங்கள். எ - று. [முகிலோடுகூறல்] (சக)

கோகனங்கள் என்றது அதனையுடைய தடாகத்துக்கானதும், இக்கு என்பது சருக்கரைக்கானதும் ஆகுபெயர். அன்னமென்பது அனமெனவந்தது இடைக்குறை.

காரணங் காகன் முதலோர்க்கு மற்றிலைக் கந்தனன்றிக்
காரணங் காக வுணவுட லீர்வணி கன்றந்தவக்
காரணங் காகச்செய் யேரக வேலனைக் கைதொழுநீங்
காரணங் காகரு டணஞ்செய் தாலுறுங் கண்வருமே.

(இ - ள்) காக உணவு உடலீர் - காகங்களுக்கு உணவா யுள்ள சரீரத்தையுடைய மனிதர்களே!—வணிகன் தந்த அக்கு ஆரணங்காகச் செய் ஏரக வேலனை - (சீர்காழியில் திருஞான சம்பந்தமூர்த்தியாகத்தோன்றி) சிவநேசச்செட்டியாரால் கொ டுக்கப்பட்ட எலும்பைப் பெண்ணுகச்செய்து திருவேரகமலையி லெழுந்தருளியிருக்கின்ற வேலாயுதத்தையுடைய சுவாமிநாதக கடவுளை,—கை தொழும் - கைகுவித்து வணங்குங்கள்,—கார் அணங்கு ஆகன் முதலோர்க்கும் - மேகம்போன்ற அழகிய சரீ ரத்தையுடைய விஷ்ணுமூர்த்திமுதலிய தேவர்களுக்கும்,—கந் தன் அன்றி மற்று இலை - கந்தசுவாமியையேயன்றி வேறுதெய வமில்லை.—காரணம் - இக்காரணத்தால்,—அணங்கு நீங்கார் ஆகருடணம் செய்தாலும் - நீங்கள் துன்பத்தினின்று நீங்காத வர்களாய் அழைத்தாலும்,—நும் கண் வரும் - உங்களிடத்து வந்து அனுக்கிரகஞ்செயவன்; (ஆதலால்.) எ - று. (௫௦)

கண்ணனை யானனன் வேதன் றுதிகுக னைபபனிரு
கண்ணனை யானந்த வாழ்வே ரகனைப கமலத்தெழிற்
கண்ணனை யானற் றனம்வயி றாம்வள்ளி காந்தனையென்
கண்ணனை யானவ னைமற வேன்பிற வாக்கதிககே.

(இ - ள்) கண்ணன் ஐ ஆனனன் வேதன் துதி குகனை - விஷ்ணுமூர்த்தியும் ஐந்து முகங்களையுடைய சிவபெருமானும பிரமதேவனும் புகழ்கின்ற குகன் என்னும் திருநாமத்தையுடை யவனும்,—பன் இரு கண்ணனை - பன்னிரண்டு திருக்கண்களை யுடையவனும்,—ஆனந்தவாழ்வு ஏரகனை - (தன்னையடைந்த அடியார்களுக்குப) பேரானந்தப் பெருவாழ்வைக் கொடுக்கின்ற திருவேரகமலையிலெழுந்தருளியிருக்கின்றவனும்,—எழில் கம லம் கண் நனை தனம் நல் ஆல் வயிறு ஆம் வள்ளி காந்தனை-அழ கிய தாமரைமலர்போன்ற கண்களையும், அவ்வரும்பு போன்ற

முலைகளையும், நல்ல ஆலிலை போன்ற வயிற்றையும் உடைய வள்ளிநாயகிக்கு நாயகனும்,—என் கண் அனையான் - என்கண் போன்றவனுமாகிய,—அவனை - அச் சுவாமிநாதக்கடவுளை,—பிறவாக்கதிக்கு மறவேன் - இனிப பிறவியெடாமல் மோக்ஷத்தை அடையும் பொருட்டு (அடியேன்) மறவாமல் தியானிப்பேன். எ - று. (௯௧)

பனனிரு என்பது. பனிரு என வந்தது இடைக்குறை.

வாச மனஞ்ச லசவத னக்குற மங்கைவிசு
வாச மனஞ்ச வயலே ரகாமயி லேறியென்முன்
வாச மனஞ்ச வுதைததோன் றன்மைந்த மலைகடொறும்
வாச மனஞ்ச லியாதொழி சென்ம வலைத்திருக்கே.

(இ - ள்.) வாசம் மன் அம் சலச வதனக் குறமங்கை விசுவாச மன் வாசனைபொருந்திய அழகிய தாமரைமலர்போன்ற முகத்தையுடைய குறவர்குலத்திற் பிறந்த வள்ளிநாயகியினிடதது விசுவாசமுடைய தலைவனே!—அம்ச வயல் ஏரகா - அன்னங்கள் வசிகின்ற வயல்களையுடைய திருவேரகமலையிலெழுந்தருளியிருக்கின்றவனே!—சமன் அஞ்ச உதைததோன் தன் மைந்த - இயமனுனவன் பயபபடும்படி உதைத்தருளிய சிவபெருமானது புத்திரனே!—மலைகள் தொறும் வாச - மலைகள்தோறும் வசிபபவனே!—மயில் ஏறி என் முன் வா - மயிலின்மேலெழுந்தருளித் (தமியேன்) முன் வந்தருள்,—மனம் சலியாது சென்ம வலைத் திருககு ஒழி - மனம் சலியாமல் பிறவிவலையாகிய குற்றத்தை யொழித்தருள். எ - று. (௯௨)

திருக்கு மதிமுக வாய்பெற்று நிற்றெறி சித்திலர்பொய்த்
திருக்கு மதியர் துதியாரக் காலன்முன் செய்யவெங்க
திருக்கு மதிகச் சுடர்வேல நாளுந் திருமகள்வீத்
திருக்கு மதிற்றிரு வேரக வென்செய்கு வாரவரே.

(இ - ள்.) செய்ய வெங்கதிருக்கும் அதிகச் சுடர் வேல - செந்நிறம்பொருந்திய சூரியனொளியினும் அதிக ஒளியையுடைய வேலாயுதத்தையுடையவனே!—நாளும் திருமகள் வீத்திருக்கும் மதில் ஏரக - எப்பொழுதும் மகாலட்சுமிவீற்றிருக்கின்ற மதில்களையுடையதிருவேரகமலையிலெழுந்தருளியிருக்கின்றவனே!—மதி முகம் வாய் திருக்குப் பெற்று நின் தெரிசித்திலர் - சந்திரன்போன்ற முகமும் வாயும் வேறுபாட்டையடைந்து தேவரீரைத் தரிசியாதவர்களும்,—பொய்த்து இருக்கும் மதியர் - பொய்ம்மைபொருந்திய அறிவையுடையவர்களும்,—துதியார் - துதியாதவர்களும்,—அவர் - (ஆகிய) அவர்கள்,—அக்காலன் மூன் என் செய்குவார்-அந்த இயமன்(வரும்போது) அவன் முன் என்னசெய்வார்கள். எ - று. (ரு௩)

வீற்றிருக்கும் என்பது எதுகைநோக்கி வீத்திருக்கும் எனறு வந்தது.

வார மருந்தனத் தார்கேட் கிலேரகம் வாழ்த்திக்கவி
வார மருந்தன மில்விர தஞ்செய் துபவளத்து
வார மருந்தன சொல்லாளை யான்பெற்ற வாறிகழு
வார மருந்தனங் கன்போன்ற வன்பின் வனஞ்சென்றதே.

(இ - ள்.) அருந்து அம் அனம் இல் விரதம் செய்து - உண்ணும்படியான சலமும் அன்னமும் இல்லாமல் (உபவாச) விரதத்தை யநுஷ்டித்து,—பவளத்து ஆர மருந்து அன சொல்லாளை -(வாயாகிய) பவளக்கிண்ணததில் நிறைந்த அமிர்தம் போன்ற சொல்லையுடைய இபபெண்ணை,—யான் பெற்ற வாறு - யான் பெற்ற விதத்தையும்,—அமர் உந்து அனங்கன் போன்றவன் பின் வனம் சென்றதும் - (அவள்) யுத்தத்தைச் செய்கின்ற மன்மதனையொத்த தலைவன் பின்னே (தனித்துப) பாலைநிலத்திற் சென்றதையும்,—ஏரகம் வாழ்த்திக் கவிவார் -

திருவேரகமலையைத்துதித்துப் பிரதக்ஷிணம் வருகின்றவர்களாகிய,—வார் அமரும் தனத்தார் கேட்கில் இகழும் - கச்சுபொருந்திய தனங்களையுடைய பெண்கள் கேட்டால் இகழ்வார்கள்; (என்செய்வேன்.) எ - று. [தலைவி சுரஞ்செலக்கண்ட நற்றாயிரங்கல்.] (௯௪)

அன்னம் என்பது அனம் எனவந்தது இடைக்குறை.

வனக மனகன தனத்தா ராசை வழிமயங்கு
வனக மனகம் வருவதெந் நாளசு ரன்மடிய
வனக மனக வொளிர்வா ளெனக்கொண்ட மான்மருகா
வனக மனகவி னேரகம் வாழ்மயில் வாகனனே.

(இ - ள்.) அசுரன் மடிய வல் நகம் மன் நக வொளிர்வாள் எனக் கொண்ட மால் மருகா - இரணியாசுரன் இறக்கும்படி வலிய நகமானது, நிலைபெற்றுவிளங்கும்படி பிரகாசிக்கின்ற வாள்போலக் கொண்ட விஷ்ணுமூர்த்தியினுடைய மருகனே!—அனக மன - ஆணவமில்லாத மனத்தையுடையவனே!—கவின் ஏரகம் வாழ் மயில் வாகனனே - அழகுபொருந்திய திருவேரகமலையில் வாழ்கின்ற மயில்வாகனத்தையுடையவனே!—வல் நகம அன கன தனத்தார் ஆசை வழி மயங்குவன் அகம் - சொக்கட்டாங்காயையும் மலையையும் ஒத்த பருத்த தனங்களையுடைய பெண்களினது ஆசைவழியிற் சென்று மயங்குகின்றவனாகிய அடியேன் மனம்,—அனகம் வருவது எந்நாள் - பாவங்களின்று நீங்குவது எக்காலம். எ - று. (௯௫)

அன்ன என்பது அன என வந்தது இடைக்குறை.

கனந்தங்கந் தந்தம் புயங்கா விடைமெய் கவினளகங்
கனந்தங்கந் தந்தந் திகழாடி யெனவுருக் காட்டவணி
கனந்தங்கந் தந்தந் தனைக்கன்னி யாக்கிய காங்கெயன்கு
கனந்தங்கந் தன்றிரு வேரக னேசுரர் காவலனே.

(இ - ள்.) கனம் கவின் அளகம் - மேகம்போன்ற அழகிய கூந்தலும்,—தங்கம் மெய் - பொன்போன்ற சரீரமும்,—தந்து இடை - நூல்போன்ற இடையும்,—அம்புயம் கால் - தாமரை மலர்போன்ற பாதங்களும்,—அந்தம் தங்கு திகழ் ஆடி கனம் - அழகுபொருந்திவிளங்காநின்ற கண்ணாடிபோன்ற கன்னங்களும்,—என தம் உருவு காட்ட - என்று சொல்லும்படி தம்முடைய வடிவந்தோன்ற,—வணிகன் தந்த நந்து அங்கம் தனை கன்னி ஆக்கிய காங்கெயன் - சிவநேசச்செட்டியாராற் கொடுக்கப்பட்ட இறந்த பெண்ணினுடைய எலும்பைப பெண்ணாக்கிய திருஞானசம்பந்தராக அவதரித்த கங்காபுத்திரனும்,—குகன் - குகன் என்னுந் திருநாமத்தையுடையவனும்,—நம் தம் கந்தன் - நமது கந்தசுவாமியுமாகிய,—திருவேரகனே - திருவேரகமலையி லெழுந்தருளியிருக்கின்ற சுவாமிநாதக்கடவுளே,—சுரர் காவலன் - தேவர்களைக் காக்கவல்லவன். எ - று. (௫௬)

கன்னம் என்பது, கனம் எனவந்தது இடைக்குறை.

காவா சனனந் துடையான் கமல மலரெனுமங்
காவா சனனந் தினுநந் திடாவுனைக் கண்டுவணங்
காவா சனனந் திகழ்வய லேரக கந்தவந்து
காவா சனனந் தவிர்த்தொழிப் பாயென் கவலையையே.

(இ - ள்.) அனம் திகழ் வயல் ஏரக கந்த - அன்னங்கள் விளங்குகின்ற வயல்களாற் சூழப்பட்ட திருவேரகமலையிலெழுந்தருளியிருக்கின்ற கந்தசுவாமியே!—கா வாசன் - கற்பகச்சோலையில் வாசஞ்செய்கின்ற இந்திரனும்,—நந்து உடையான்-சங்கையுடைய விஷ்ணுமூர்த்தியும்,—மங்கா கமல மலர் எனும் ஆசனன் - (ஒளி) குறையாத தாமரைமலராகிய ஆசனத்தையுடைய பிரமதேவனும்,—நந்தினும் நந்திடா உனை - அழியினும் அழியாத தேவரீரை,—கண்டு வணங்கு ஆவாசன் - தரிசித்து

வணங்கும்படியான எண்ணத்தையுடைய அடியேனை,—வந்து காவா - வந்து காத்தருளுக.—என் சனனம் தவிர்த்துக் கவலையை ஒழிபபாய் - அடியேனது பிறவியை நீக்கி மனத்துன்பத்தை ஒழித்தருளுக. எ - று. (கூஎ)

முதலடியிலுள்ள அன் சாரியை. ஆபாசன் என்பது ஆவாசன என எதுகைநோக்கி வந்தது ஆபாசம் - எண்ணம்.

கவலைக் குளமொரு வீடாக்கும் வஞ்சனைக் கன்னியர்மோ
கவலைக் குளகப் படாதருண் மாவலி காய்துயர்சூழ்
கவலைக் குளவடி வங்கொண்ட மான்மரு காநறைதேங்
கவலைக் குளம்புய மாடுறு மேரக தேசிகனே.

(இ - ள்) மாவலி காய் துயர் சூழ்க வலைக் குள வடிவம் கொண்ட மால் மருகா - மாவலிச்சக்கிரவாத்தியைக்கோபித்துத் துன்பததில் முழுகும்படி சீககிரத்தில் வாமனரூபங்கொண்ட விஷ்ணுமூர்த்திக்கு மருகனே!—நறை தேங்க அலைக்குள் அம்புயம் ஆடுறும் எரக தேசிகனே - தேனிறைந்த அலைகளையுடைய தடாகத்துக்குள் தாமரைகள் அசைகின்ற திருவேரகமலையி லெழுந்தருளியிருக்கின்ற குருநாதனே!—கவலைக்கு உளம் ஒரு வீடு ஆக்கும வஞ்சனை - துன்பத்துக்கு மனதை ஒரு வீடாகச்செய்கின்ற வஞ்சகனுகிய அடியேனை,—கன்னியர் மோக வலைக்குள் அகப்படாது அருள் - பெண்களுடைய மோகமாகிய வலைக்குள் சிக்காதிருக்கும்படி அனுக்கிரகஞ்செய்தருள்க. எ-று.

உள்ளம், வலை, குள்ளம் என்பன உளம், வலை, குளம் என இடைக்குறையாகவநதன.

சிகர வளைகட லுக்குங் குயிற்குந் தியங்கியவஞ்
சிகர வளையுந்தரி யாடியி லுஞ்செ யாள்விசுவா
சிகர வளையுண் டவன்முரு மேரகத் தேவர்நந்தே
சிகர வளையின் றுவந்தின்ன மும்வந்து சேர்ந்திலரே.

(இ - ள்.) சிகர வளை கடலுக்கும் குயிற்கும் தியங்கிய வஞ்சி - உயர்வாகிய சங்கையுடைய கடலோசைக்கும், குயிலோசைக்கும் மயங்கிய கொடிபோன்ற நம் பெண்ணானவள்,—கரவளையும் தரியாள் - கைகளில் வளையல்களுந்தரிககாள்;— துயிலும் செயாள் - நித்திரையுஞ் செய்யாள்;—விசுவாசி - விசுவாசமுடையவள்;—கரவு அளை உண்டவன் தொழும் தேவர் ஏரகத்து- திருட்டுத்தனமாக (கோகுலபபெண்களின்வீட்டிலுள்ள)வெண்ணெயையுண்ட விஷ்ணுமூர்த்திவணங்குகின்ற சுவாமிநாதக்கடவுளினது திருவேரகமலையினிடத்துள்ள,—நம் தேசியர் - நமது அழகுபொருந்திய தலைவர்,—அவளை உவந்து இன்று இன்னமும் வந்து சேர்ந்திலரே - அபபெண்ணைவிரும்பி இன்று இன்னமும் வந்து சேர்ந்தாரில்லையே. (என்செய்வேன்) எ - று. [பாங்கி கூற்று] (நிக)

கடல் குயில் என்பன அவற்றின் ஒசைக்கானது ஆகுபெயர். என்செயவேன் என்னும் இரக்கச்சொல் எஞ்சிநிற்கின்றது

இலங்கா திபனை யடுமான் மருக னிமையவர்தம்
இலங்கா திபந்திக ழும்பொழில் சூழ்பொன்னி யேரகத்தில்
இலங்கா திபதந் தொழக்கை யிலம்புகழ் கேட்பதனுக் [கே.
இலங்கா திபமன்ன நெஞ்சேயென் செய்வமின் னல்லலைக்

(இ - ள்.) இபம் அன்ன நெஞ்சே - (மத) யானையையொத்த மனமே!—இலங்காதிபனை அடும் மால் மருகன் - இலங்கைக்கு அரசனாகிய இராவணனைக்கொன்ற விஷ்ணுமூர்த்திக்கு மருகரும்,—இமையவர்தம் இலம் காது இபம் திகழும் பொழில் சூழ் பொன்னி ஏரகத்தில் இலங்கு ஆதி பதம் - (சுவர்க்கலோகத்திலுள்ள) தேவர்களது மாளிகையூற்போய் முட்டுகின்ற மரக்கொம்புகள் விளங்குகின்ற சோலைகளாலும் காவேரிநதியினா

லுஞ் சூழப்பட்ட திருவேரகமலையில் விளங்குகின்ற முதல்வரு மாகிய சுவாமிநாதக்கடவுளுடைய திருவடிகளை,—தொழக் கை இலம் - அஞ்சலிசெய்யக் கைகளிலம்;—புகழ் கேட்பதனுக்குக் காது இலம் - அவர்கீர்த்தியைக் கேட்பதற்குச் செவிகளிலம்;— அல்லலைக்கு என் செய்வம் - இத்துன்பத்திற்கு என்ன செய் வோம். எ - று. (சுO)

நான்காமடியிலுள்ள இன் சாரியை.

அலைய மருப்புல கேத்தே ரகத்துறை யண்ணல்வந்தான்
அலைய மருப்புக் களிற்றனங் காவெதி ராகவந் தாய்
அலைய மருப்புப் பெறுமோ வினிக்குடை யந்தரத்தே
அலைய மருப்புங் கமுந்தியு நீயிங் ககல்குவையே.

(இ - ள்.) ஐ மருப்பு அல் களிற்று அனங்கா - அழகிய தந்தங்கள்பொருந்திய இருளாகிய யானைப்படையையுடைய மன்மதனே!—அலை அமர் உப்பு உலகு எத்து ஏரகத்து உறை அண்ணல் வந்தான் - அலைகள்பொருந்திய கடலாற் சூழபபட்ட உலகத்தாராற் றுதிக்கபபடுகின்ற திருவேரகமலையிலெழுந்தரு ளியிருக்கின்ற தலைவன் வந்துவிட்டான்,—எதிராக வந்தாய் - (நீ இபபொழுது எனக்கு) எதிரியாகவந்தாய்,—அலை அமர் உப்புப பெறுமோ - வருத்துகின்ற (உன்னுடைய) யுத்தமானது உப்பளவேனும் பிரயோசனப்படுமோ?—இனிக் குடை அந்த ரத்தே அலைய - இனி (உன்னுடைய) குடையாகிய சநதிரன் ஆகாயத்தே அலையக்கடவன்,—மருப புங்கமும் தீயும் - வாச னைபொருந்திய புட்பபாணமுங் கருகிப்போகும்,—நீ இங்கு அகல்வை - நீ இவ்விடத்தைவிட்டு நீங்கக்கடவாய். எ - று. [தலைவி மன்மதனைக்கோபித்தல்.] (சுக)

இரண்டாமடியிலுள்ள அ சாரியை.

அகல வியாகம் பலசெய்து மென்கடம் பாரலங்கல்
அகல வியாதனைப போற்கலை கற்றெ னரும்பிறவி
அகல வியாதி வாராம னல்லேரகத் தன்பர்நெஞ்சாம்
அகல வியாவிளக் காநின் கழல்பணி யாதவரே.

(இ - ள்) கடம்பு ஆர் அலங்கல் அகல - கடப்பமலராற் றொடுக்கபபட்ட மாலையையணிந்த மார்பையுடையவனே!— அரும்பிறவி அகல - அருமையாகிய பிறவி நீங்குதற்பொருட்டும்,—வியாதி வராமல் - (மல) நோய் வாராதிருத்தற்பொருட்டும்,—நல் ஏரகத்து அன்பர் நெஞ்சம் ஆம் அகல் - நல்ல திருவேரகமலையின்கணுள்ள அடியார்களது மனமாகிய தகழியினிடத்திலுள்ள,—அவியா விளக்கு ஆம் நின் கழல் பணியாதவர் - அணையாத தீபமாகிய தேவரீரது திருவடிகளை வணங்காதவர்,— அகல அவி பல யாகம் செய்தும் என் - விரிந்த (நெய்முதலிய) அவிகளைச் சொரிந்து பலயாகங்களைசெய்தலினாலும் என்னபலன்,—வியாதனைப் போல் கலை கற்று என் - வியாசமுனிவரைபபோலப்(பல)சாஸ்திரங்களைக்கற்றதினாலும் என்னபலன்.

தவந்தனை வேண்டு கிலேனொரு நாளுந் தனிச்செந்திற்கந்
தவந்தனை யுநினக் குச்செய்கி லேன்பவந் தானெனும்பா
தவந்தனை யெவ்வண்ணம் யான்கடப் பேனற் சதுமறைநா
தவந்தனை போலெனை யாடிரு வேரகத் தற்பரனே.

(இ - ள்) தனிச் செந்தில் கந்த - ஒப்பற்ற திருச்செந்தூரிலெழுந்தருளியிருக்கின்ற கந்தசுவாமியே!—நல் சது மறை நாத - நல்ல நான்குவேதங்களுக்குந் தலைவனே!—திரு ஏரகத் தற்பரனே - திருவேரகமலையி லெழுந்தருளியிருக்கின்ற ஆத்மநாயகனே!—ஒரு நாளும் தவம் தனை வேண்டுகிலேன் - (அடியேன்) ஒருநாளுந் தவஞ்செய்தலை விரும்பினேனில்லை;—நினக்கு வந்தனையும் செய்கிலேன் - தேவரீருக்கு வழிபாடுஞ் செய்

தேனில்லை;—பவம் தான் எனும் பாதவம் தனை எவ்வண்ணம் யான் கடப்பேன் - பிறவியைத் தருகின்ற தான் என்னும் (அகங்காரமாகிய) காட்டை எவ்விதம் அடியேன் கடப்பேன்;— அனைபோல் வந்து எனை ஆள் - (ஆதலின்) தாய்போல்வந்து அடியேனை ஆண்டருளும். எ - று. (௬௩)

அன்னை என்பது அனை என வந்தது இடைக்குறை.

பரவச் சிரப்படை யான்றொழு மேரகப் பண்ணவவன்
பரவச் சிரத்தையில் வாராத தேவ பழிப்பில்சந்தம்
பரவச் சிரதி பதியென்று லோபரைப பாடிநித்தம்
பரவச் சிரங்கை படைத்தேனை யோவென்ன பாதகமே.

(இ - ள்.) பர - மேலானவரே!—வச்சிரப் படையான் தொழும் ஏரகப் பண்ணவ - வச்சிராயுதத்தையுடைய இந்திரன் வணங்குகின்ற திருவேரகமலையி லெழுந்தருளியிருக்கின்ற கடவுளே!—வன்பர் அவச் சிரத்தையில் வாராத தேவ - அன்பில்லாதவர்களது வீண்விசுவாசத்துக்கு வாராத தேவனே!—பழிப்பு இல் சந்தம் பரவு அச்சு இரதி பதி என்று - பழிக்கப்படாத அழகானது விரியப்பெற்ற சரீரத்தையுடைய இரதிதேவிக்கு நாயகனாகிய மன்மதனே என்று,—உலோபரைப பாடி - உலுத்தர்களைப்பாடி,—நித்தம் பரவச் சிரம் கை படைத்தேன் - நாள் தோறும் வணங்கச் சிரசையுங் கைகளையும் பெற்றேன்;— ஐயோ என்ன பாதகம் - ஐயோ! இதென்னபாவம்! எ - று. ()

தகர வரிக்குழ லாய்ச்சியர் தங்கலை தன்னையொளித்
தகர வரிக்கு மருகா வசுரன் சைலம்பிளந்
தகர வரிக்குலஞ் சூழே ரகாதணித் தாள்வெவ்விடந்
தகர வரிக்கு மதியால் வருந்திவ டாகத்தையே.

(இ - ள்.) தகர அரிக குழல் ஆய்ச்சியர் தம் கலை தன்னை ஒளித்த கரவு அரிக்கு மருகா - மயிர்ச்சாந்தையணிந்த வண்டு

கள் மொய்க்கின்ற கூந்தலேயுடைய இடைச்சியர்களது வஸ்தி ரத்தை மறைத்த வஞ்சகத்தையுடைய விஷ்ணுமூர்த்திக்கு மரு கனே!—அசுரன் சைலம் பிளந்த கர - தாரகாசுரனேயும் கிரவு ஞ்ச கிரியையும் (வேலாயுதத்தினுற்பிளந்த) திருக்கரத்தையு டையவனே!—அரிக் குலம் சூழ் ஏரகா - வண்டுக்கூட்டங்கள் சூழ்கின்ற திருவேரகத்தையுடையவனே!—இவள் - இபபெண் ணினுடைய,—வெவ் விடம் தகு அரவு அரிக்கும் மதியால் வருந்து தாகததை தணித்து ஆள் - கொடியவிடம்பொருந்திய (இராகு) என்னும் பாம்பினுல் அரிக்கபபட்ட சந்திரனல் வருந் துகின்ற (காமம்) விடாயை நீக்கி அனுக்கிரகஞ்செய்தருளுக. ()

கத்தான கத்த வனந்தீர்க்கு மான்மரு கன்வள்ளிமோ
கத்தான கத்தன் றியாகந் தரநற் கடிமனேய
கத்தான கத்தொலி மல்கே ரகன்சுரா கைதொழும
கத்தான கத்தன் றிருவடி யேமுத்தி காத்தவர்ககே.

(இ - ள்) கத்து ஆன் அகத் தவனம் தீர்க்கும் மால் மருகன் - கதறுகின்ற பசுவினிடத்துள்ள தாகத்தை நீக்கிய விஷ்ணுமூர்த்தியின் மருகனும,—வள்ளி மோகத்தான் - வள்ளி நாயகியிடததில் விருபபத்தையுடையவனும்,—அகத்தன் -(அடி யார்களது) இருதயத்தில் வசிப்பவனும்,—தியாகம் தர நல் கடி மனே அகத்து ஆனகத்து ஒலி மல்கு ஏரகன், - வேண்டியவற் றைத் தரத்தக்க நல்ல காவலேயுடைய வீடுகளிடத்தில் துந்துபி வாததிய ஒலி நிறைந்த திருவேரகமலேயி லெழுந்தருளியிருக கின்றவனும்,—சுரர் கை தொழும் மகத்தான கத்தன் - தேவர் கள் கைகுவித்து வணங்கத்தக்க மகத்துவமுடைய கர்த்தனுமா கிய சுவாமிநாதக்கடவுளிடத்தே,—காத்தவர்க்கு - காத்துக கொண்டிருந்தவர்களுக்கு,—திருவடியே முத்தி - திருவடியே மோக்ஷம். எ - று. (சுசு)

தவா வரவரை யன்றேவர் வாசவன் சந்திரனு
தவா வரவரை மேவ வசுரர் சமரிடைமுந்
தவா வரவரைப போதி லறுத்தரு டன்னையளித்
தவா வரவரை மன்னே ரகற்குச் சமானமின்றே.

(இ - ள்.) தவர் அ அரவர் அயன் தேவர் வாசவன் சந்தி ரன் ஆதவர் அவர் அவரை மேவ - முனிவர்களும் அந்த சேஷ சயனத்தையுடைய விஷ்ணுமூர்த்தியும், பிரமதேவனும், தேவர் களும், இந்திரனும், சந்திரனும், (பன்னிரண்டு) சூரியர்களும், ஆகிய அவர்கள் அம்முருகக்கடவுளை யடைந்து(பிரார்த்திக்க),— அசுரர் சமரிடை முந்த வரவா அரைபபோதில் அறுத்து - அசு ரர்கள் யுத்தத்தில் முற்பட்டு வரவா அரைக்ஷணபபோதில் அறு த்து,—அருள் தன்னை அளித்தவர் அவர்-(அத்தேவர்களுக்கு)கிரு பைசெய்தவர் அவர்;—(ஆகையால்),—ஏரகற்குச் சமானம் இன்று- திருவேரகமலையிலெழுந்தருளியிருக்குஞ் சுவாமிநாதக்கடவுளுக் குச் சமானமான தெய்வமில்லை. (ஆதலின்)—அ வரை மன் - அத்திருவேரகமலையிற்போய்ப பொருந்தியிருங்கள்.எ-று (சுஎ)

மான வராக மருபபான் மைந்தர் வரிக்குயிலை
மான வராக மொழிபேசும் வள்ளி மனத்துக்கின்ப
மான வராக வினேரக வென்பார்க் குவந்தருள்கோ
மான வராக மணததா ரொழிக்கு மயற்கடலே

(இ - ள்) மான வராக மருப்பு அரன் மைந்தர் - பெரு மைபொருந்திய (விஷ்ணுமூர்த்தியாகிய) பன்றியினது கொம் பையணிந்த சிவபெருமானுடைய குமாரரும்,—வரிக் குயிலை மான அராக மொழி பேசும் வள்ளி மனத்துக்கு இன்ப மான வர் - வரிபொருந்திய குயிலோசையையொத்த இனியசொற்க ளைச் சொல்லுகின்ற வள்ளிநாயகி மனத்துக்கு இன்பமானவ ரும்,—ஆ கவின் ஏரக என்பார்க்கு உவந்து அருள் கோமான் - பசுக்களையுடைய அழகிய திருவேரகமலையை யுடையவரே

என்று துதிப்பவர்களுக்கு மகிழ்ந்து திருவருள்செய்கின்ற தலைவருமாகிய,—அவர் - அச்சுவாமிநாதக்கடவுளினது,—ஆக மணத்தார் மயல் கடல் ஒழிக்கும் - திருமார்பிலணிந்திருக்கின்ற வாசனைபொருந்திய மாலையானது (காம) மயக்கமாகிய கடலை ஒழித்துவிடும். எ - று. [தலைவி கூற்று.] (சுஅ)

கடகர டக்குஞ் சரமங்கை பங்க கதிரயில்வி
கடகர டக்குலம் போற்றமர் சுற்றவக் காலன்செய்நோய்
கடகர டக்குன்று போன்மகத் தோன்றிக் கதித்துமுன் றி
கடகர டக்குந் திருவே ரகாகன காசலனே.

(இ - ள்.) கட கரட குஞ்சர மங்கை பங்க - மதஞ்சொரிகின்ற கதுபபையுடைய ஐராவதம் என்னும் யானையினால் வளர்ககபபட்ட தெய்வயானையம்மையைப் பாகத்திலுடையவரே!—கதிர் அயில் விகட கர - ஒளிபொருந்திய வேலாயுதத்தைத்தரித்த அழகிய திருக்கரத்தையுடையுவரே!—அடு அக் குன்று போல் மகம் தோன்றி கதித்து முன் திகழ் தகர் அடக்கும் திருஏரகா - கொல்லும்படி அந்த மலைபோல(நாரதமுனிவருடைய) யாகத்திற் றோன்றி யெழுந்து முன்னே விளங்கிய ஆட்டுக்கடாவை அடக்கி, திருவேரகமலையில் எழுந்தருளியிருக்கின்றவரே!—கனக அசலனே - பொன்மயமாகிய மலைகள்தோறும் வசிப்பவரே!—டக்கு உலம் போல் தமர் சுற்ற அக்காலன் செய் நோய்கள் தகர் - முரட்டுத்தனத்தையுடைய திரண்ட கல்லையொத்த (புயத்தையுடைய) எமபடாள் சூழும்படி அந்த இயமன்வந்து செய்கின்ற துன்பங்களை நீக்கியருளுக.எ - று. (சுகூ)

இடக்கு என்பது டக்கு என வந்தது முதற்குறை

கனகா சலம்ப விளந்தேமல் பூத்துக்கச் சுக்கடங்காக்
கனகா சலமுலை யாளொனும் வள்ளி கருத்துறைமோ
கனகா சலகலச் செய்யே ரகமுரு காபன்னிரு
கனகா சலனப் பவந்தீர நல்குநின் காலெனக்கே.

(இ - ள்) கன காசு அலம்ப இளம் தேமல் பூத்துக் கச்சுக்கு அடங்கா கனக அசல முலையாள் எனும் வள்ளி கருத்து உறை மோகன் - பருத்த இரத்தினுபரணங்கள் ஒலிக்கின்ற இளமைபொருந்திய தேமல்படரப்பெற்றுக் கச்சுக்குள்ளடங்காத பொன்மயமாகிய தனங்களையுடையவளென்று சொல்லப்பட்ட வள்ளிநாயகியின் மனத்தில் வசிக்கின்ற மோகத்தையுடையவனே!—காசு அல் அகலச் செய் ஏரக முருகா - பொற்பிரகாசத்தினுல் இருட்டை நீங்கச் செய்கின்ற திருவேரகமலையில் எழுந்தருளியிருக்கின்ற இளமைப்பருவத்தை யுடையவனே!—பன்னிரு கனகா சலன - பன்னிரண்டு (புயங்களாகிய) பொன்மலைகளை யுடையவனே!—பவம் தீர நின் கால் எனக்கு நல்கு - பிறவி நீங்கத் தேவரீருடைய திருவடிகளைத் தமியேனுக்குக் கொடுத்தருளுக. எ - று. (எ0)

மூன்றுவது அடியிலுள்ள அசாரியை

காலா யுதங்க லென்னென்று வெங்கூற்றங் கடுகுமுன்னே
காலா யுதமு மயிலு மயிலுங்கண் டாலுய்குவேன்
காலா யுதகமண் விண்ணங்கி யாகிய கந்ததண்டைக்
காலா யுததி யுலகேத்து மேரகங் காண்கையுற்றே.

(இ - ள்.) கால் ஆய் உதகம் மண் விண் அங்கி ஆகிய கந்த - வாயுவும் ஆராயத்தக்க அபபும் பிருதிவும் ஆகாயமும் அக்கினியும் ஆகிய பஞ்சபூத சொரூபராகிய கந்தசுவாமியே!—தண்டைக் காலா - தண்டையை அணிந்த திருவடிகளையுடையவனே!—உததி உலகு ஏத்தும் ஏரகம் காண்கை உற்று - கடலாற்சூழப்பட்ட உலகத்தார்கள் துதிக்கின்ற திருவேரகத்தைத் தரிசிக்கப்பெற்று,—ஆயு தங்கல் என் என்று வெம் கூற்றம் கடுகும் கால் முன்னே - ஆயுள்முடிவு தாமசப்படுதல் என்னகாரணம் என்று கொடிய இயமன் (அடியேனைப்பிடிக்கச்) சமீ

பித்துவருங்காலத்துக்குமுன்னே,—காலாயுதமும் மயிலும் அயிலும் கண்டால உய்கு வேன் - (தேவரீரது) கொடியாகிய சேவலையும் வாகனமாகிய மயிலையும் ஆயுதமாகிய வேலாயுதத்தையுங் கண்டாறப்பிழைப்பேன். எ - று. (எக)

கயவா னனத்தன் கிளை யாய்வள்ளி காந்தமுரு
கயவா னனத்தரி சனமரு காவயிற் கையதெய்வக்
கயவா னனந்த மடையாமற் காத்தருள் கந்தநற்பங்
கயவா னனத்தடஞ் சூழே ரகத்துக் கதிபதியே.

(இ - ள்) கய ஆனனத்தன் தனக்கு இளையாய் - யானைமுகத்தையுடைய விநாயகக்கடவுளுக்குத் தம்பியே!—வள்ளிகாந்த - வள்ளிநாயகிக்கு நாயகனே!—முருகய - இளமைப்பருவத்தையுடையவனே!—வால நல் நத்து அரிதன் மருகா - வெள்ளிய நல்ல சங்கைத்தரித்த விஷ்ணுமூர்த்தியின் மருகனே!—அயில் கைய - வேலாயுதம்பொருந்திய திருக்கரத்தையுடையவனே!—கந்த - கந்தசுவாமியே!—நல பங்கய வான அனந்த தடம் சூழ் ஏரகத்துக்கு அதிபதியே - நல்ல தாமரைமலர்களிடத்துப் பெரிய அன்னங்கள்வசிக்கின்ற தடாகங்களாற் சூழப்பட்ட திருவேரகத்தில் எழுந்தருளியிருக்கின்ற தலைவனே!—தெய்வக் கய வான அனந்தம் அடையாமல் காத்தருள் - தேவர்கள் வசிக்கின்ற மென்மையாகிய சுவர்க்கலோகம் அழிவையடையாமல் காத்தருளுக எ - று (எஉ)

முருகைய என்பது எதுகைநோக்கி முருகய எனப்போலியாக வந்தது. அன்னம் என்பது, அனமென வந்தது இடைக்குறை

கதிகா விரிகங்கை யாடிவந் தாலுண்டு காதல்செல்லுங்
கதிகா விரிமைப் பொழுதும் விடீர்நுங் கபடத்துற்சங்
கதிகா விரிய வினையாவு நீங்கிக் களிப்பவெய்துங்
கதிகா விரிதிரு வேரக வென்றுரு காற்சொலவே.

(இ - ள்.) நும் கபடத் துற் சங்கதி இமைப்பொழுதும் விடீர் - உங்களுடைய வஞ்சகமாகிய துர்விஷயத்தை க்ஷணப் பொழுதும் விடாதவர்களே!—கா வினை யாவும் நீங்கி இரிய காதல் செல்லும் கதி காவிர் - வலிய வினைகளெல்லா நீங்கி முறிந்தோடும்படி ஆசையானது செல்லுகின்ற வேகத்தைத் தடுக்காதவர்களே!—கா விரி திரு ஏரக என்று ஒருகால் சொல- சோலைகள் விரியப்பெற்ற திருவேரகமலையிலெழுந்தருளியிருக்கின்ற சுவாமிநாதக்கடவுளே என்று ஒருமுறை துதிக்க,— காவிரி கங்கை ஆடி வந்தால் கதி உண்டு - கவிரிநதியிலும் கங்காநதியிலும் ஸ்நானஞ்செய்தலினாலுண்டாகும் பலன் உண்டு;— களிபப கதி எய்தும் - (அதுவன்றி) நீங்கள் சந்தோஷிக்கும்படி மோக்ஷமும் கிடைக்கும். எ - று. (எக)

வேதாக மஞ்சுகஞ் சொல்லே ரகவடி வேலவுய்க
வேதாக மஞ்சுமொன் றுமபடைத் தோய்வரம்வெப்பெழும்ப
வேதாக மஞ்கம் படிசாந் தினையபபு வார்கள்விஞ்ச
வேதாக மஞ்சள கத்தார்கைத் தேனிட்ட மேற்பணியே.

(இ - ள்.) சுகம் வேதாகமம் சொல் ஏரக - கிளிகள் வேதாகமங்களை அத்தியயனம் பண்ணுகின்ற திருவேரகமலையிலெழுந்தருளி யிருக்கின்றவரே!—வடி வேல - கூர்மைபொருந்திய வேலாயுதத்தையுடையவரே!—கம் அஞ்சும் ஒன்றும் படைத்தோய் - ஆறு திருமுடியையுடையவரே!—வெப்பு எழும்ப தாகம் அஞ்சும்படி மஞ்சு அளகத்தார் சாந்தினை அப்புவார்கள் - காமவெபபம் எழுந்து அதிகரிக்க, அதனல் காமவிடாய் உண்டாய் பயப்படும்படிச்செய்ய மேகம்போன்ற கூந்தலையுடைய பெண்கள் சந்தனத்தைப் பூசுவார்கள்;—தாகம் விஞ்ச இட்டம் கைத்தேன் - காமவிடாய் அதிகரித்தலினாலே அப்பெண்களின் மேல் வைத்த இஷ்டத்தை வெறுத்துவிட்டேன்;—மேல் -

இனிமேல்,—உய்க வரம் பணி தா - (அடியேன்) பிழைக்கும்படியான வரத்தையும் பணிவிடையையுங் கொடுத்தருளும்.

ஏகாரம் மூன்றும் அசைகள்

பணியக் கரமரர் மாலயன் வந்து பரவிநிதம்
பணியக் கரவுறு சூரவென்ற வேரகப பண்ணவநற்
பணியக் கரவணிந் தோன்பால நின்புகழ் பாடுதற்கே
பணியக் கரமிரு மூனரோயென் னுட்க படமறவே.

(இ - ள்) பண் இயக்கர் அமரர் மால் அயன் வந்து நிதம் பணிய - இராகத்தைபபாடுகின்ற இயககர்களும், தேவாகளும், விஷ்ணுமூர்த்தியும், பிரமதேவரும் வந்து நாடோறுந(தஙகுறைகளைச்சொல்லி)வணங்க,—கரவு உறு சூர் வென்ற எரகப் பணணவ - வஞ்சகத்தன்மைபொருந்திய சூரபதமனைக கொன்ற திருவேரகமலேயி லெழுந்தருளி யிருக்கின்ற தேவனே!— நல் பணி அக்கு அரவு அணிந்தோன் பால - நல்ல ஆபரணமாக எலும்பையும் சர்பபத்தையுந தரித்தருளிய சிவபெருமானது புததிரனே!—அக்கரம் இருமூன்றோய்-சடாக்ஷரசொரூபனே!-நின் புகழ் பாடுதற்கு என்உள் கபடம் அறபபணி - தேவரீரது புகழையெடுத்துத துதித்தற்கும் அடியேனது மனதிலுள்ள வஞ்சகம் நீஙகுதற்கும் கிருபைசெய்தருள்க. எ - று (எரு)

படவர வந்தி மதிபுனை வாரதரு பாலருககாட்
படவர வந்தினஞ் சேரா தருள்வர் பணிமயற்க
படவர வந்திகழ் மாத ரிடைபபடி யாதுநன்றோய்
படவர வந்தியர் ரூழே ரகத்தையன் பாலுளமே.

(இ - ள்.) உளமே - மனமே!—பட அரவு அநதி மதி புனைவார் தரு பாலருக்கு ஆட்படு - படம்பொருந்திய சர்பபத்தையும் மாலைக்காலத்திற் றோன்றுகின்ற சந்திரனையுந் தரித்தருளிய சிவபெருமான் பெற்றருளிய குமாரக்கடவுளுக்கு அடி

மைப்படி;—அவர் அவம் தினம் சேராது அருள்வர் - அக்கடவுள் பாவந் தினந்தோறும் அடையாமல் கிருபைசெய்தருளுவர். (ஆதலின்,)—மயல் கபடம் அரவம திகழ் மாதர் இடைப படியாது - காமமயக்கமும் வஞ்சகமும் ஆரவாரமும் விளங்காநின்ற பெண்களினிடத்துப (புத்தி) அழுந்தாமல்,—நல் நோய் படல்ல (ஜனன மரண) நோய் நீங்க,—வர வந்தியர் சூழ் ஏரகத்து ஐயன் பால் பணி - மேலாகிய மங்கலப்பாடகர்கள் சூழ்ந்திருக்கின்ற திருவேரகமலையிலெழுந்தருளியிருக்கின்ற நமது ஐயனாகிய சுவாமிநாதக்கடவுளிடத்துப் போய் வணங்கு எ - று (எசு)

பாலிக் குமரிய சொல்லென் றவர்கைப் படாதெற்கருள்
பாலிக் குமரி மருகா வயற்கும் பரந்தொளிர்க
பாலிக் குமரிய ஞானஞ்சொல் வோய்தண் பழனங்களின்
பாலிக் குமரியுஞ் சூழே ரகாமலர்ப் பாதத்தனே.

(இ - ள்.) பாலிக்கும் அரி மருகா - இரக்ஷிக்குந் தொழிலைச் செய்கின்ற விஷ்ணுமூர்த்திக்கு மருகனே!—அயற்கும் பரந்து ஒளிர் கபாலிக்கும் அரிய ஞானம் சொல்வோய் - பிரமதேவனுக்கும் விரிந்து விளங்காநின்ற பிரமகபாலத்தைத் தரித்தருளிய சிவபெருமானுக்கும் அருமையாகிய ஞானத்தையுபதேசித்தவனே!—தண் பழனங்களின் பால் இக்கும் அரியும் சூழ் ஏரகா-குளிர்ச்சிபொருந்திய வயல்களினிடத்துள்ள கரும்புகளும் நெற்கதிர்களுஞ் சூழ்கின்ற திருவேரகமலையிலெழுந்தருளியிருக்கின்றவனே!—மலர்ப் பாதத்தனே - செந்தாமரைமலர்போன்ற திருவடிகளையுடையவனே!—பால் இக்கும் அரிய சொல் என்றவர் கைப்படாது எற்கு அருள் - பாலினுந் தேனினும் அருமையாகிய சொல்லையுடையவரென்று சொல்லப்பட்ட பெண்களின் வசப்படாதிருக்கும்படி அடியேனுக்கு அனுக்கிரகஞ் செய்தருளுக. எ - று. (எஎ)

தத்துவந் தானந் தவமோரா கிலங்கதிரச் சத்தியைய
தத்துவந் தானந் திருவே ரகந்தொழச் சார்கிலம்ம
தத்துவந் தானந் தருமா நிகர்நெஞ்ச மேயினிச்சாந்
தத்துவந் தானந் திடாவகை யுன்னலந் தாரணிக்கே.

(இ - ள்) மதத்துவம் தானம் தரு மா நிகர் நெஞ்சமே - கொழுப்பையும் மதஜலத்தையுமுடைய யானையை யொத்த மனமே!—தாரணிக்கு - பூமியினிடத்தே,—தத்துவம் தானம் தவம் ஓராகிலம் - தத்துவங்களையுந் தானங்களையுந் தவங்களையு மறிந்தோமில்லை;—கதிரச் சத்தியை அத்தத்து உவந்தான் அம் திரு ஏரகம் தொழச் சார்கிலம் - ஒளிபொருந்தி ஞானசத்தியாகிய வேலாயுதத்தைத் திருக்கரத்தில் மகிழ்ந்து தரித்தருளிய சுவாமிநாதக்கடவுளினது அழகிய திருவேரகமலையை வணங்கும்படி அடைந்தோமில்லை,—இனிச் சாந்தத்துவம் நந்திடா வகை உன்னலம் - இனிச் சாந்தகுணம் கெடாதிருக்கும்படி நினைத்தோமில்லை எ - று. தான் அசை. (எஅ)

தாரா தனத்துக் கவலையை நாளுந் தவஞ்செயின்பத
தாரா தனத்துக் கருகாக குவையெனைத் தண்கடப்பந்
தாரா தனத்துவர் வாய்வள்ளி பங்க சதுமறைக்கா
தாரா தனத்துய ரேரக சூர சமரத்தனே.

(இ - ள்) தண் கடப்பம் தாரா - குளிர்ச்சிபொருந்திய கடப்பம்பூமாலையைத் தரித்தவனே!—தனத் துவர் வாய் வள்ளி பங்க - தனங்களையும் பவளம்போன்ற வாயையுமுடைய வள்ளி நாயகியைப் பாகத்திலுடையவனே!—சதுமறைக்கு ஆதாரா - நான்கு வேதங்களுக்கும் ஆதாரமானவனே!—தனத்து உயர் ஏரக - செல்வத்தினாலுயர்ந்த திருவேரகமலையையுடையவனே!—சூர சமரத்தனே - சூரபத்மனைக்கொன்ற வலிமையையுடையவனே!—நாளும் அனத்துக் கவலை தாராது - நாள்தோறும் (அடி

யேனுக்கு)அன்னக்கவலையைத் தாராமல்,—எனைத் தவஞ்செய் இன்பத்தார் ஆதனத்துககு அருகு ஆக்குவை - அடியேனைத் தவஞ்செய்தலையே இன்பமாகவுடைய முனிவர்களது பீடத்துக் குச சமீபமாக இருக்கும்படி செய்தருளுக. எ - று. (எக)

அன்னத்துசகு எனபது அனத்துக்கு என வந்தது இடைக்குறை.

சமனம ராடவ ரும்போ துன்றண்டைச் சரணமென்வஞ்
சமனம ராவணி யான்பால வுன்னத் தனிவரந்தா
சமனம ராபதி யென்றோங்கு மேரகந் தான்வளர்வா
சமனம ராமர மட்டோன் மருகநிற் சார்ந்தனனே.

(இ - ள்.) அரா அணியான் பால - சர்ப்பாபரணத்தை யுடைய சிவபெருமானது குமாரனே!—அமராபதி சமன் என்று ஓங்கும் ஏரகம் வளர் வாச - தேவலோகத்துக்குச் சமமென்று சொல்லும்படியாக உயர்ந்திருக்கின்ற திருவேரகமலையிலெழுந் தருளி வசிபபவனே!—மன் அம் மராமரம் அட்டோன் மருக - நிலைபெற்ற அழகிய மராமரத்தை அழித்தருளிய மகாவிஷ்ணு மூர்த்தியின் மருகனே!—நின் சார்ந்தனன் - தேவரீரைச் (சரணக) அடைந்தேன்;—சமன் அமர் ஆட வரும் போது - இயமன் (அடியேனிடத்தில்) யுத்தஞ் செய்யவருங்காலத்தில்,— உன் தண்டைச் சரணம் என் வஞ்ச மனம் உன்ன - தேவரீரது பாதச்சிலம்பையணிந்த திருவடிகளை அடியேனது வஞ்சகம் பொருந்திய மனமானது தியானிக்கும்படி,—தனி வரம் தா - ஒப்பற்ற வரத்தைக் கொடுத்தருளுக. எ - று. (அ0)

தனம்பூசிக் காளன்ன மூண்ணுண் மின்னுட்குத் தணிவிலுள்வி
தனம்பூசிக் காற்றிக் குழன்முடி யாள்வெஞ் சமர்புரிம
தனம்பூசிக் குங்கடி தாய்மெய் யிற்றைக்கத் தளர்ந்துநற்சந்
தனம்பூசிக் காடிரு வேரக நின்னடி தந்தருளே.

(இ - ள்.) திரு ஏரக - திருவேரகமலையிலுள்ள சுவாமிநாதனே!—மின்னாட்கு - மின்னலையொத்த நம் பெண்ணுக்கு,—வெம் சமர் புரி மதன் அம்பு ஊசிக்கும் கடிதாய் மெய்யில் தைக்க - கொடிய யுத்தத்தைச்செய்கின்ற மன்மதனுடைய பாணமானது ஊசியைபபார்க்கினுங் கொடிதாய்ச் சரீரத்தில் தைக்க,—தணிவு இல் உள் விதனம் தளர்ந்து - நீங்குதலில்லாத மனவிசனத்தாற் றளர்ச்சியடைந்து,—தனம் பூசிக்காள் - திரவியத்தைப் பொருட்டாக எண்ணிக் காப்பாற்ருள்;—அன்னம் உண்ணுள் - போசனஞ் செய்யாள்;—குழல் சிக்கு ஆற்றிப பூ முடியாள் - கூந்தலின்சிக்கையறுத்துப் பூக்களையுமுடியாள்;—நல் சந்தனம் பூசிக்காள் - நல்ல சந்தனத்தையும் பூசிக்கொள்ள மாட்டாள்;(ஆதலின்,)—நின் அடி தந்து அருள் - தேவரீரது திருவடியைக் கொடுத்து இரக்ஷித்தருளும் எ-று [தோழிகூற்று]

தந்தந் தனம்பந்து முல்லை வதனஞ் சலசமிடை
தந்தந் தனந்தனி மெய்யாகும் வள்ளி தலைவநின்ப
தந்தந் தனந்தங் கவியுனக் கேசொலத் தண்ணளிகள்
தந்தந் தனந்த மெனும்பொழி லேரக தாதவமே.

(இ - ள்.) தந்தம் முல்லை - பற்கள் முல்லையரும்புபோலவும்,—தனம் பந்து - முலைகள் பந்துபோலவும்,—வதனம் சலசம் - முகம் தாமரைமலர்போலவும்,—இடை தந்து - இடை நூல்போலவும்,—தனி மெய் அம் தனம் - ஒப்பற்ற சரீரம் அழகிய பொன்போலவும்,—ஆகும் வள்ளி தலைவ - ஆகின்ற வள்ளிநாயகிக்குத்தலைவனே,—தண் அளிகள் தந்தம் தனந்தம் எனும் பொழில் ஏரக - குளிர்ச்சிபொருந்திய வண்டுகள் தந்தம் தனந்தம் என்று பாடுகின்ற சோலைகளாற் சூழபபட்ட திருவேரகமலையிலெழுந்தருளியிருக்கிற சுவாமிநாதக்கடவுளே!—நின் பதம் தந்து - தேவரீரது திருவடிகளை (அடியேனுக்குக்) கொ

டுத்து,—அம் அனந்தம் கவி உனக்கே சொல - அழகிய அள வில்லாத கவிகளைத் தேவரீருக்கே பாட,—தவம் தா - கல்வி யைக்கொடுத்தருளுக. எ - று (அஉ)

தவம் என்பது புண்ணியத்தோற்றம் நான்கனுளொன்று அதா வது கல்வி.

தவனந் தருங்கணை வேளெய்தி னன்வருஞ் சந்திரனா
தவனந் தருங்குயி லோசையென் றேங்கித் தளர்ந்துசிறந்
தவனந் தருண முலையா ளருந்தில டண்மலர்நந்
தவனந் தருமிக வோங்கே ரகமவளர் சண்முகனே.

(இ - ள்) தண் மலர் நந்தவனம் தரு மிக ஓங்கு ஏரகம வளர் சண்முகனே - குளர்ச்சிபொருந்திய பூக்களையுடைய நந்த னவனங்களும், விருக்ஷங்களும் மிக ஓங்கிவளருகின்ற திருவே ரகமலையிலெழுந்தருளியிருக்கின்ற ஆறு திருமுகங்களையுடைய வனே!—தருண முலையாள் - பக்குவகாலமாகிய மங்கைப்பரு வத்தையுடைய நம பெண்ணானவள்,—வேள் எய்தினன் - மன் மதன்வந்துவிட்டான்,—கணை தவனம் தரும் - அவனுடைய பாணங்கள் காமவிடாவைத்தரும்;—சந்திரன் ஆதவன் - சந்தி ரன் சூரியனாகவும்,—அரும் குயில் ஓசை நந்து வரும என்று ஏங்கித் தளர்ந்து - அருமையாகிய குயிலோசை கேட்டாகவும வரும் என்று ஏக்கமுற்று மனத்தளர்ச்சியடைந்து,—சிறந்த வனம் அருந்திலள் - நல்ல ஜலமுங்குடித்திலள் எ - று.
[தோழி கூற்று] (அந)

முகமனந் தங்கஞ்ச மென்றேறுமவள்ளிதன் மோகமுனனை
முகமனந் தங்கையிற் கொண்டோ னமரர் மொழியவா
முகமனந் தங்கு சினங்காட்டு சூரன்றன் மொய்மணிவிம்
முகமனந் தந்துகள் செய்யே ரகபொன் முடிக்கந்தனே.

(இ - ள்) முகம் அனந்தம் கஞ்சம் என்று ஓதும் வள்ளி தன் மோக - முகமானது பொன்மயமாகிய தாமரைமலர் என்று சொல்லும்படியான வள்ளிநாயகியினிடத்தில் ஆசையுடையவனே!—நான்முக மன் நந்து அம் கையில் கொண்டோன் அமரர் மொழிய - நான்கு முகங்களையுடைய பிரமதேவனும் சங்கை அழகிய கையிற்றரித்த விஷ்ணுமூர்த்தியும தேவர்களும் தங்குறைகளைச்சொல்ல,—மனம் தங்கு சினம் காட்டு சூரன் தன் வரம் உக - மனதிற்பொருந்திய கோபத்தை வெளிப்படுத்துகின்ற சூரபத்மனுடைய வரமானது கெட,—விமமு மொய் மணிகம அனந்தம் துகள் செய் ஏரக - பருத்த நெருங்கிய இரத்தினங்கள் பதிக்கப்பட்ட முடியை அணிந்த சிரசு அளவில்லாத துண்டமாகும்படி செய்தருளிய திருவேரகமலையிலெழுந்தருளியிருக்கின்றவனே!—பொன் முடி கந்தனே - பொன்னாற்செய்த முடியையணிந்த கந்தசுவாமியே! என்று,—முன் - (மனமே) தியானி. எ - று. (அச)

மணி என்றது - மணிமுடிக்கானது ஆகுபெயர்.

கந்தனந் தாதிய வாளேந்து மானமரு கன்குழன்மே
கந்தனந் தாதில குங்கஞ்ச மாம்வள்ளி காந்தன்விளங்
கந்தனந் தாதிவ் வுலகரு ளேரகக் காங்கெயனங்
கந்தனந் தாதி படித்தார்க் கிலைச்சங் கடவினையே.

(இ - ள்) கந்து நந்து வாள் ஆதிய ஏந்தும் மால் மருகன் - துவாரமபொருந்திய சங்கு வாள் முதலிய ஆயுதங்களைத்தரித்த விஷ்ணுமூர்த்தியின் மருகனும்,—குழல் மேகம் தனம் தாது இலகும் கஞ்சம் ஆம் வள்ளி காந்தன் - கூந்தல் மேகம்போலவும் முலைகள் மகரந்தம் விளங்குகின்ற தாமரையரும்புபோலவும் ஆகின்ற வள்ளிநாயகிக்கு நாயகனும்,—அந்தம் நந்தாது விளங்கு இவ்வுலகு அருள் ஏரகக் காங்கெயன் - அழகுகெடாமல் விளங்

காநின்ற இவ்வுலகத்தைச் சிருஷ்டித்தருளிய திருவேரகமலையி லெழுந்தருளியிருக்கின்ற கங்காபுத்திரனுமாகிய,—நம் கந்தன் அந்தாதி படித்தார்க்கு - நமது கந்தசுவாமியின்மேற் செய்யப் பட்ட திருவந்தாதியைப் படித்தோர்களுக்கு,—சங்கட வினை இல்லை - வருத்தத்தைத்தரத்தக்க இருவினைகளும் உண்டா காவாம். எ - று. (அரு)

முதலடியிலுள்ள அம் சாரியை.

கடக்கா ரியானை யளறுற் றெனநிதிக் காதல்வினை [ல்சங்
கடக்கா ரியாவும் பொய்யாக்கண் டிம்மக்கள் கருத்தென்கொ
கடக்கா ரியாமனை யாதிய துன்பங் களைந்துயந்திடார்
கடக்கா ரியாக முழங்கே ரகாவுயர் காசினிக்கே.

(இ - ள்) தக்கார் யாகம் முழங்கு ஏரகா - மேலோர்களா கிய பிராமணர்கள் செய்கின்ற யாகவொலி முழங்குகின்ற திரு வேரகமலையிலெழுந்தருளியிருக்கின்ற சுவாமிநாதக்கடவுளே!- உயர் காசினிக்கு - உயர்வாகிய பூமியினிடத்தில்,—கடக் கார் யானை அளறு உற்று என நிதிக் காதல் வினை கடக்கார் - மதம் பொருந்திய கரிய யானையானது சேற்று நிலத்தை யடைந்தாற் போலச் செல்வத்தில் வைக்கப்பட்ட ஆசையாகிய வினையைக் கடக்காதவர்களாகிய,—இம்மக்கள் - இம்மனிதர்கள்,—யாவும் பொய்யாக் கண்டு - (உலகத்தின்கணுள்ள) சகலவஸ்துக்களும் அழியுந்தன்மையுடையன வென்பதை யறிந்திருந்தும்,—சங்க டக் காரியாம் மனை ஆதிய துன்பங்களைந்து உய்ந்திடார் - வருத் தத்தைத் தரத்தக்கவளாகிய மனையாள் முதலிய துன்பங் களை நீக்கிப் பிழைக்கமாட்டார்கள்;—கருத்து என் கொல் - இவர்கள் எண்ணம் யாதோ?-(அறியேன்.) எ - று. (அசு)

காசிக்கு மதிக்க வேதேடு வீர்நெஞ் சகநெருங்கக்
காசிக்கு மதிமுக மொழி யார்துயர் காட்டுமுன்னே
காசிக்கு மதிக மகிமை யேரக கந்தவந்து
காசிக்கு மதியை யென்கீர் துணைகொலுங் கைத்தனமே.

(இ - ள்.) இக் கு மதிக்கக் காசு தேடுவீர் - இப்பூமியிலுள் ளவர்கள் மதிக்கும்படி திரவியத்தைத் தேடுகின்றவர்களே!— அக் காசு நெருங்கு நெஞ்சகம் - அந்த இரத்தினாபரணங்கள் விளங்குகின்ற மார்பையும்,—மதி முகம் - சந்திரன்போன்ற முகத்தையும்,—இக்கு மொழியார் - கருப்பஞ்சாறுபோன்ற மது ரித்த சொல்லையுமுடைய பெண்களாலுண்டாகும்,—துயர் காட்டு முன்னே - துன்பத்தைக் காண்பித்தற்கு முன்னே,— காசிகும் அதிக மகிமை ஏரக - காசிக்ஷேத்திரத்தைப்பார்க்கி னும் மிக்க மகிமைபொருந்திய திருவேரகமலையிலெழுந்தருளி யிருக்கின்றவனே!—கந்த - கந்தசுவாமியே!—வந்து கா என் கீர் - வந்து காத்தருளும் என்று பிரார்த்திக்கமாட்டீர்கள்,—உம் சிக்கு மதி கைத்தனம துணைகொல் - உங்களுடைய குற்றம் பொருந்திய அறிவும் கையிலுள்ள செல்வமும் துணையாகுமோ?

ஏகாரம் தேற்றம். ஐ-சாரியை.

தனத்திருக் கும்பொழு தாவிபின் னேநும் தமருமண்ணும்
தனத்திருக் கும்ப மடவாரு மெய்துவ ரோசயிலா
தனத்திருக் கும்பர னேரக மேத்துஞ் சலந்தருவி
தனத்திருக் கும்பவ முந்தீரு மெய்யிது சத்தியமே.

(இ - ள்.) தனத்து இருக்கும் பொழுது - செல்வத்தோ டிருக்குங் காலத்தில்,—ஆவி பின்னே - உயிர்போங்காலத்து அதன்பின்னே,—நும் தமரும் மண்ணும் இரு கும்ப தனத்து மடவாரும் எய்துவரோ - உங்களுடைய சுற்றத்தார்களும் மண்

ணும் இரண்டாகிய குடம்போன்ற தனங்களையுடைய மனைவி யர்களும் கூடவருவார்களோ?—(வரமாட்டார்களாதலின்,)—சயில ஆதனத்து இருக்கும் பரன் ஏரகம் ஏத்தும் - மலைகளை இருப்பி டமாகக்கொண்டெழுந்தருளியிருக்கின்ற சுவாமிநாதக்கடவுளு டைய திருவேரகமலையைத் துதியுங்கள்,—சலம் விதனம் தரும் திருக்கும் பவமும் தீரும் - துன்பமும் விசனமுந் தருகின்ற வஞ்சகமும் பிறவியு நீங்கும்;—இது மெய் சத்தியம் - இது உண்மை யென்பது சத்தியம் எ - று (அஅ)

சத்திக் கராவை யகம்போற்று மேரக தந்திபற்றுஞ்
சத்திக் கராவை யடர்த்தோன் மருக சமர்செயவா
சத்திக் கராவை மலரம்பு கொண்டுவந் தார்மதியஞ்
சத்திக் கராவை யிடையாட்கு வேறின்று தாவரமே.

(இ - ள்) சத்திக் கரா - வேலாயுதத்தைத்தரித்த திருக்க ரத்தையுடையவனே!—வையகம் போற்றும் ஏரக - பூவுலகத்தாரால் துதிக்கப்படுகின்ற திருவேரகமலையில் எழுந்தருளி யிருப்பவனே!—தந்தி பற்றும் சத்திக்கராவை அடர்த்தோன் மருக - கஜேந்திரன் என்னும் யானையைப் பிடித்த வல்லமை பொருந்திய கராசுரன் என்னும் முதலையைக்கொன்ற விஷ்ணு மூர்த்தியின் மருகனே!—சமர்செய வாசத்து இக்கு ஆர் ஐ மலர் அம்பு கொண்டு வந்தார் - யுத்தஞ்செய்ய வாசனையையு டைய கருப்புவில்லினிடத்தேபொருந்திய ஐந்து புஷ்பபாணங் களைக்கொண்டு மன்மதனார் வந்திருக்கின்றார்,—அரா ஐ இடை யாட்கு - பாம்பின்படத்தை ஒத்த அழகிய நிதம்பத்தையுடைய இப்பெண்ணுக்கு,—மதி அஞ்ச - அறிவானது கலங்க,—திக்கு வேறு இன்று - யாதொரு ஆதரவும் இல்லை,—வரம் தா - வரத் தைக்கொடுத்தருள். எ - று. (அகூ)

இடையென்பது நிதம்பத்துக்கானது ஆகுபெயர்.

தாதா ரகல வுடலமபொய் யென்றுண்மை தான்பெறவே
தாதா ரகல் வடிவேல வாசெழுந் தாமரைபபா
தாதா ரகபபொரு ளேயரு ளேநின் சரணங்கரு
தாதா ரகம்புகு தாவே ரகாநற் சிவாசலனே

(இ - ள்) தார் அகல - மலர்மாலையைத் தரித்த மார்பை யுடையவனே!—வடி வேலவா - கூர்மைபொருந்திய வேலாயுதத்தை யுடையவனே!—செழும் தாமரைப பாதா - செந்தாமரைமலர்போன்ற திருவடிகளையுடையவனே!—தாரகப பொருளே - பிரணவப பொருளாயுள்ளவனே!—அருளே - கிருபாமூர்த்தியே!—நின் சரணம கருதாதார் அகம புகுதா ஏரகா - தேவரீரது திருவடிகளை நினையாதவர்களுடைய மனத்தினிடத்துச செல்லாது திருவேரகமலையிலெழுநதருளி யிருககின்றவனே!—நல சிவா சலனே-நல்ல சிவசைலத்தில வசிபபவனே!-தாது ஆர் அகல உடலம - சபத தாதுககளோடு பொருநதிய பெரிய சரீரம,—பொயய என்று உணமை பெற தா - நிலையில்லாததென்று அறியும உணமையறிவை யடையும்படி கிருபை செய்தருளும எ - று. (௬௦)

தான சாரியை, ஏ-அசை.

சலங்கண் டகனெனுங காலன்கொண் டெய்துஞ் சமயத்திற்
சலங்கண டகஙகுழைந் தேசுற்றத் தார்க டனித்தனியே[சஞ்
சலங்கண் டகநின் றிரங்குந துயரொழிப பாரகள்சலஞ்
சலங்கண் டகவர விந்தமல் கேரகஞ் சார்குவரே.

(இ - ள்) சலஞ்சலம் சங் தகு அ அரவிநதம் மல்கு ஏரகம் சார்குவர் - சஙகுகளும், தேன்பொருநதிய அந்த தாமரைமலர்களும் நிறைந்திருககின்ற திருவேரகமலையை யடைபவர்கள்;—சலம் கண்டகன் எனும் காலன் கொண்டு எய்தும் சமய

த்தில் - துன்பத்தைத்தருகின்ற துஷ்டனாகிய இயமன் (உயிரைக்) கவர்ந்துகொண்டு செல்லுங்காலத்தில்,—சுற்றத்தார்கள் - (மனைவி மக்கள் முதலிய) சுற்றத் தார்கள்,—சஞ்சலம் கண்டு - (இயமனாலுண்டாகும்) துன்பத்தைக்கண்டு,—அகம் குழைந்து - மனம் நைந்து,—தனித் தனியே சலம் கண்களில் நிறைய நின்று இரங்கும் துயர் ஒழிபவார்கள் - தனித்தனியே ஜலம் கண்களில் நிறைய நின்று ஒழுகுகின்ற துயரத்தை நீக்கிக்கொள்வார்கள். எ - று. (௬௧)

இரண்டாமடியிலுள்ள ஏகாரம் அசை.

குவலைய வாவி திகழே ரகாமணிக் கோவையின்வா
குவலைய வாவி புழலுமென் னெஞ்சன்பு கொள்வதென்றோ
குவலைய வாவி தனந்தீர்க் குமான்மரு காகுற்றமோங்
குவலைய வாவி ரவும்பிறப் பாங்கங் குலகலவே.

(இ - ள்) குவலைய வாவி திகழ் ஏரகா - நீலோற்பலங்களையுடைய தடாகங்கள் விளங்காநின்ற திருவேரகமலையில் எழுந்தருளியிருக்கின்றவனே!—மணிக் கோவை வாகு வலய - இரத்தினமாலைகள் விளங்குகின்ற வாகுவலயதசையுடையவனே!—குவலைய ஆ விசனம் தீர்க்கும் மால் மருகா - பூமியினிடத்துள்ள பசுக்களினது விசனத்தைத் தீர்த்தருளிய விஷ்ணுமூர்த்தியின் மருகனே!—குற்றம ஓங்கு வலை அவா விரவும பிறப்பு ஆம் கங்குல் அகல - குற்றங்கள் மிகுந்த வலைபோன்ற ஆசையினாலுண்டாகின்ற பிறவியாகிய இருள் நீங்க,—வாவி உழலும் என் நெஞ்சு அன்பது கொள்வது என்றோ - (அங்கு மிங்குந்) தாவி அலைகின்ற அடியேன் மனம் (தேவரீரிடத்து) அன்பு வைப்பது எந்நாளோ? எ - று. (௬௨)

முதலடியிலுள்ள இன் சாரியை.

கலங்கா மனம்பு மூலைவிழி யாமங் கையர்மயலைக்
கலங்கா மனம்புயன் போற்றிடு மேரகன் கால்கடொழு
கலஙகா மனம்புன் னெறியடை யாம் லெனக்கருதோங்
கலங்கா மனம்புகி லேமென் றியாங்கதி கண்டிடலே.

(இ - ள்) மனம் - மனமானது,—புல் நெறி அடையாமல் - கீழ்மார்க்கத்தை அடையாமல்,—அம் கா மன் அம்புயன் போற்றிடும் ஏரகன் கால்கள் தொழுகலம - அழகிய கற்பகச் சோலைக் கரசனாகிய இந்திரனும், தாமரையாசனனாகிய பிரம தேவனுந் துதிக்கின்ற திருவேரகமலையி லெழுந்தருளியிருக்கின்ற சுவாமிநாதக் கடவுளினது திருவடிகளை வணங்கினோமில்லை;—கல் காமன் அம்பு மூலை விழியாம் மங்கையர் மயலைக கல் எனக் கருதோம் - மலையையும் மன்மதனுடைய பாணமாகிய நீலோற்பலமலரையும் போன்ற மூலைகளையுங் கண்களையுமுடைய பெண்களின்மேல் வைக்கபபட்ட மயக்கத்தைக் களைந்துவிடு என்று நினைக்கமாட்டோம்;-கலஙகாமல் நம்புகிலோம்- கலக்கமடையாமல் (நாம்) நம்பினோமில்லை.—யாம் கதி கண்டிடல் என்று - (இங்ஙனமாயின்,) நாம் மோக்ஷத்தை அடைதல் எந்நாள்? எ - று. (கூரு)

முதலடியிலுள்ள அம் சாரியை.

கண்ட காத்த மலர்நோக் கசுரக் கயவரெனுங்
கண்ட காத்த பனன்முன் னிருளெனக் காசினியின்
கண்ட காத்திரு வேர காமுரு காகடம்பார்
கண்ட காத்தயில் வைத்தோ யருள்வினைக் கட்டறவே

(இ - ள்.) கண் தகு அரத்த மலர் நோக்கு அசுரக் கயவர் எனுங் கண்டகர் - கண்கள் தகுதிபொருந்திய செவ்வரத்தமலா போலச் சிவந்து பார்க்கின்ற அசுரர்களாகிய. கீழ்மக்கள் என்று

சொல்லபபட்ட பாதகர்களே,—அத் தபனன் முன் இருள் எனக் காசினியின் கண் தகர் திரு ஏரகா-அச்சூரியன்முன்னே கண்ட இருள்போலப பூமியின்கண்ணே அழித்தருளிய திரு வேரக நாதனே!—முருகா - இளமைபபருவத்தை யுடையவ னே!—கடம்பு ஆர் கண்ட - கடபபமாலைபொருந்திய திருக கண்டத்தையுடையவனே!—கரத்து அயில வைததோய் - திரு க்கரததில வேலாயுதத்தை வைத்தருள்கின்றவனே!—வினைக கட்டு அற அருள் - அடியேனைப பந்தித்திருககின்ற இருவினை க்கட்டு நீஙக கிருபை செய்தருளுக எ - று (கூச)

மூனறுமடியிலுளள அசரம் சாரியை

கட்டா மரைநொடிப போதுநில லாதுசெல் காதலையிக்
கட்டா மரைபபடுங காலன்கை யிபபெருங் காயம்பற்றிக
கட்டா மரையென வாணுளை வீணிற் கழிததுககலலோங்
கட்டா மரைநல்ல வயலே ரகன்புகழ்க கல்வியையே

(இ - ள்) கைபபற்றிக் கட்டு ஆ மரை என - கையினுற் பிடித்துக கட்டுகினற பசுவையும் மானையும்போல,—கட்டு அரை நொடிபபோதும் நில்லாது செல் காது அலை - சடைப பட்டு அரைநொடிபபோதும் நில்லாமலும் போகாமலும் அலை கின்றதும,—காலன் இக்கட்டு அரைபபடும் இப பெருஙகாயம்- இயமனால் துன்பத்திற்கிடந்து அரைபடுகின்றதுமாகிய, இப பெரியசரீரததினது,—வாழ்நாளை வீணில் கழித்து - வாழ்நாளை வீணாகக் கழித்து,—கள் தாமரை நல்ல வயல் ஏரகன் - தேன்பொருந்திய தாமரைமலர்களையுடைய நல்ல வயல்களாற் சூழபபட்ட திருவேரகமலையில் எழுந்தருளியிருககின்ற சுவாமி நாதககடவுளினது,—புகழ் கல்வியைக் கல்லோம் - கீர்த்தியைச் சொல்லுகின்ற கல்வியைக் கற்றேமில்லை, எ - று. (கூரு)

ஆம் இரண்டும் சாரியை.

கல்லார வாவி திகழே ரகன்மணிக் காறொழுது
கல்லார வாவினை வீடெய்த வேகதி காட்டுமெய்ந்நூல்
கல்லார வாவி நிலையல வென்று கருதினெஞ்சாங்
கல்லார வாவி மலாவென் றுரைத்திலர் கண்கசிந்தே.

(இ - ள்.) கல் ஆர் அவா வினை வீடு எய்த கதி காட்டும மெய்ந்நூல் கல்லாா - மலைபோலப பொருந்திய ஆசைகளும வினைகளும் அழிவு அடைய மோக்ஷத்தைக் கொடுக்கினற மெய்ந்நூலைக் கல்லாதவர்கள்,—ஆவி நிலை அல என்று கருதி - உயிரானது நிலையுடையன அல்ல என்று நினைத்து,—கல்லார வாவி திகழ் ஏரகன் மணிக்கால் தொழுது - நீலோற் பலமலர்களையுடைய தடாகங்கள் விளங்குகின்ற திருவேரகமலை யிலெழுந்தருளியிருக்கின்ற சுவாமிநாதக்கடவுளுடைய அழகிய திருவடிகளை வணங்கி,—விமலா நெஞ்சு ஆம் கல் ஆர வா என்று கண் கசிந்து உரைத்திலர் - மலமுத்தரே மனமாகிய கல் லினிடத்தே பொருந்த வந்தருளுக என்று கண்கள்கசிந்து(ஆன நதபாஷ்பஞ் சொரிய) பிரார்த்தித்திலர் எ - று. (கூகூ)

இரண்டாமடியிலுள்ள ஏகாரம் தேறறம், மூனறாமடியிலுளள அகரம் சாரியை.

சிந்து வணக்கணன் சேய்கணை பாயத் தியங்கிக்கண்ணீர்
சிந்து வணக்க னுதல்விழி போற்றுயர் செய்யமதி
சிந்து வணக்கவி பாடாளென் றேகண்டு சென்றுளங்க
சிந்து வணக்கத் துடனே ரகற்குரை செய்மின்களே.

(இ - ள்.) சிந்து வணக் கணன் சேய் கணை பாயத் தியங கிக் கண்ணீர் சிந்துவள் - (உனது தலைவியானவள்) கடல்போ ன்ற நிறத்தையுடைய விஷ்ணுமூர்த்தியின் புத்திரனாகிய மன்ம

தனுடைய பாணங்கள் தைக்க மயங்கிக் கண்ணீர்விடுகின்ற னள்;—மதி நக்கன் நுதல் விழி போல் துயர் செய்ய - சந்திர னனவன் சிவபெருமானது நெற்றிக் கண்போல் துன்பத்தைச் செய்ய,—சிந்து வணக் கவி உளம் கசிந்து பாடாள் என்று - நொண்டிச்சிந்தையும் வண்ணப்பாட்டையும் மனங்கசிந்து பாட மாட்டாள் என்று,—ஏரகற்குச் சென்று கண்டு வணக்கத்து டன் உரைசெயுமின்கள் - (தோழிகளே) திருவேரகமலைக ளுள்ள எனது தலைவனைபபோய்ப் பார்த்து (என்விஷயத்தை) வணக்கத்தோடு சொல்லுங்கள் எ - று. [தலைவி தோழிக்குக் கூறல்.] (கஎ)

வண்ணம கணணன என்பன வணம கணன என வநதவை இடை க்குறை. மூன்றுமடியிலுள்ள ஏகாரம் தேற்றம்.

களங்கண் டனமலை வேல்வளை யாஙகுழல் கார்வசனங
களங்கண் டனமட வார்மால் படிந்து கலநதவருட்
களங்கண் டனமினி நெஞ்சேசும் மாவொழி யாக்கருவாங்
களங்கண் டனந்திரு வேரகஞ் சேர்நதுய்வை கைதொழுதே

(இ - ள்.) நெஞ்சே - மனமே!—களம் வளை கண் வேல் தனம் மலை குழல் கார் வசனங்கள் அம் கண்டு அன - கழுத்துச சங்கும், கண்கள் வேலும், முலைகள் மலையும், கூந்தல்மேகமும், சொற்கள் அழகிய கற்கண்டும் போன்ற,—மடவார் மால் படி ந்து - பெண்களது ஆசையிலழுந்தி,—கலந்து அவர் உள் களம் கண்டனம் - (அப்பெண்களோடு) சேர்ந்து அவர்கள் மனவஞ்ச கத்தை யறிந்தோம்;—இனிச் சும்மா ஒழியாக் கருவாம் களம் கண்டனம் - இனி வீணுகக்கழிகின்ற பிறப்பாகிய இடத்தைக்

கண்டோம்.(ஆதலின்),—திருவேரகம் சேர்ந்து கைதொழுது உய்வை - திருவேரகமலையையடைந்து கைகுவித்து வணங்கி உய்வாயாக எ - று. (கஅ)

கள்ளம் என்பது களம் என வந்தது இடைக்குறை

கைத்த வருக்க முனையம்பு சாயக் களத்திடைபப
கைத்த வருக்க வசுரருஞ் சூருங் கலங்குறத்து
கைத்த வருக்க னிகர்வேல வேரக காதறனைக்
கைத்த வருக்கன்ப னாவதென் றாறிரு கட்பரனே

(இ - ள்.) கை தவர் உக்க முனை அம்பு சாயக களத்திடைப பகைத்த - கையினிடத்துள்ள வில்லழியவும், கூர்மை பொருந்திய அம்பு முறியவும் யுத்தகளத்திடைப பகைத்த,— வருக்க அசுரரும் சூரும் கலஙகுறத துகைத்த அருககன் நிகர வேல - கூட்டமாகிய அசுரர்களுஞ் சூரபத்மனும் கலங்குமபடி வருத்திய சூரியனையொத்த வேலாயுதத்தையுடையவனே!— ஏரக - திருவேரகமலையிலெழுந்தருளி யிருககின்றவனே!— ஆறிரு கண் பரனே - பன்னிரண்டு திருக்கண்களையுடைய மேலானவனே!—காதல் தனைக் கைத்தவருக்கு - ஆசையை யொழித்தவருக்கு,—அன்பன் ஆவது என்று - அன்புடையவனாய்க் கிருபை செய்வது எந்நாள்? எ - று. (கக)

பரங்கிரி யார்திரு வேரக வேலர் பரவுறும்
பரங்கிரி யாமற் கொடுஞ்சூரை வென்ற பரமசொரூ
பரங்கிரி யார்மண் ணளந்தான் மருகர்நம் பால்வந்திருப
பரங்கிரி யாமுதற் சித்தியு மீவர்பைம் பூதலத்தே.

(இ - ள்.) பரங்கிரியார் - திருப்பரங்குன்றத்தி லெழுந்தருளியிருக்கின்றவரும்,—திருவேரக வேலர் - திருவேரகமலையி

லெழுந்தருளியிருக்கின்ற வேலாயுதத்தை யுடையவரும்,— பரவு உறும் உம்பர் இரியாமல் அங்கு கொடும் சூரை வென்ற பரம சொரூபர் - துதிக்கின்ற தேவர்கள் தோற்றோடாமல் அப பொழுதே கொடுமை பொருந்திய சூரபத்மனைச் செயித்த மேலான திருவுருவத்தையுடையவரும்,—அம் கிரியார் - அழ கிய மலைகடோறும் வசிக்கின்றவரும்,—மண் அளந்தான் மரு கர் - உலகங்களையளந்த விஷ்ணுமூர்த்தியின் மருகருமாகிய சுவாமிநாதக்கடவுள்,—நம் பால் வந்து இருப்பர் - நம்மிடத்தே வந்து எழுந்தருளியிருபபர்;—பைம் பூதலத்தே அம் கிரியாம் முதல் சித்தியும் ஈவர் - பசிய பூமியினிடத்தே அணிமா கரிமா முதலிய சித்திகளையுங் கொடுத்தருளுவர். எ - று. (௧00)

திருவேரகத்தந்தாதியுரை

முற்றுப்பெற்றது.

மங்கலவாழ்த்து.

பார்வாழி யேரக வேலவன் வாழி பகர்கடப்பந்
தார்வாழி சேவற் கொடிவாழி வேண்மயின் வாழிதக்கோர்
சீர்வாழி யந்தணர் வேதங்கள் வாழி செழுங்குடியி
னோர்வாழி சைவ நெறியோர்கள் வாழி யிசைபெறவே.

(இ - ள்.) பார் வாழி - உலகங்கள் வாழக்கடவன,—ஏரக வேலவன் வாழி - திருவேரகமலையிலெழுந்தருளி யிருக்கின்ற வேலாயுதக்கடவுள் வாழக்கடவர்,—பகர் கடப்பம் தார் வாழி - சொல்லப்பட்ட அக்கடவுள் அணிந்திருக்கின்ற கடப்பம்பூ மாலை வாழக்கடவது,—சேவல் கொடி வாழி - அவருடைய

கோழிக் கொடி வாழக்கடவது,—வேல் வாழி - அவருடைய ஆயுதமாகிய வேல் வாழக்கடவது,—மயில் வாழி - அவர் வாகனமாகிய மயில் வாழக்கடவது;—தக்கோர் சீர் வாழி - தகுதி பொருந்திய பெரியோர்களது கீர்த்திகள் வாழக்கடவன,—அந்தணர் வாழி - பிராமணர்கள் வாழக்கடவர்கள்,—வேதங்கள் வாழி - வேதங்கள் வாழக்கடவன,—செழும் குடியின் ஏர் வாழி - செழுமைபொருந்திய வேளாண்குடியினர்களது பயிர்த்தொழில் வாழக்கடவது;—சைவநெறியோர்கள் இசை பெற வாழி - சிவமார்க்கத்தை யநுஷ்டிக்கின்ற சைவர்கள் புகழுண்டாக வாழக்கடவர்கள். எ - று.

* ஏர் என்றது ஏரினுலுண்டாகும் பயிர்த்தொழிலுக்கானது ஆகு பெயர்.

உ

திதுணை.

திருச்சிற்றம்பலம்.

சிவபெருமான்றனித்திருவந்தாதி.

விஷ்ணம்பேட்டை அய்யாசாஸ்திரியள் புத்திரரும்,
மஞ்சக்குப்பம் இஞ்சினீர்பீசு சூபிரண்டாண்டுமாகிய
அ. வி. கிருஷ்ணசாமி அய்யராலியற்றப்பட்டது.

இது,

பறங்கிப்பேட்டை திருவருண்ஞானப்பிரகாச,
திருச்சிற்றம்பல முடையாரடிமை,

ம-௱-௱-ஸ்ரீ அ. முத்துத்தாண்டவராய பிள்ளையவர்களாலும்,
கும்பகோணம் பொற்றாமரை ஸ்கூல்மாஜிபிரதம உபாத்தியாயருமாய்,

இப்போது கும்பகோணம் தாலூகா பரிசோதனை
உபாத்தியாயருமான,

ம-௱-௱-ஸ்ரீ ஐ. சாமிநாத முதலியாரவர்களாலும்
பார்வையிடப்பட்டு

கூடலூர் "தேசாபிமானி" அக்ஷரசாலையிற்
பதிப்பிக்கப்பட்டது.

விஜயவருஷம் ஆவணிமீ,

இதன் விலை அணா 1-3.

உ

சிவமயம்

சாத்துக்கவிகள்.

இந்த பறங்கிப்பேட்டையிலிருக்கும் திருவருள்ஞானப்பிரகாச
திருச்சிற்றம்பல முடையாரடிமை மகா-ா-ஸ்ரீ அ. முத்து
த்தாண்டவராய பிள்ளையவர்களாலியற்றப்பட்ட

நேரிசைவெண்பா.

சங்கத் துறைமேய சவகத்துறையாடன்
சங்கத துறைமாலை சாற்றினால்—சங்கத்
துறையான கிருட்டிணமாற் றாயன் றுரியுந்
துறைபடான கிருட்டிணமாற் றென்று

வைதூர் வித்துவான் மகா-ா-ஸ்ரீ.
ஸ்ரீ நாராயணசாமி பிள்ளையவர்களியற்றிய

கட்டளைக்கலித்துறை

அருட்டினகத்தேனகங்கொண்ட ஞானவமைகியொடு
விருட்டின நீத்துச்சிவ பெருமானனி யேயாறுகொளத
தெருட்டின னந்தாதி யென்றா முகருட்டேன்மலியக்
கிருட்டினசாமி மெய்க்கேண்மையுறைபுகலளித்தவனே.

ஷை யூ: மகா-ா-ஸ்ரீ சி. விநாயகம்பிள்ளை அவர்களியற்றிய
எண்சீர்க்கழி நெடிலடியாசிரிய விருத்தம்.

[illegible]ாண்ட வன்பருளச் செறிவதாகித் திகழ்கின்ற வெவ்வுயிர்க்குந்
[illegible]லைநல்கும்
[illegible]ட சம்புவெனும் பெருமான் றேட்டுப்பேசு புகழ்
[illegible]பாவந்தாதியெனனூர்

தார்கொண்ட பாமாலை யன்பின் வேய்ந்தான்றகு விஷ்ணம்பேட்
டை வளரய்யாவய்யர்க்

சேர்கொண்ட பிரமகுலத்தழைக்கவந்த வெழிற் கிருஷ்ணசாமி
யெனு மிசைவல்லோனே.

நேரிசை வெண்பா.

கிருட்டினசா மிப்பெயரோன் கீர்த்திப்பா மாலைக்
கிருட்டினசார் வில்லா திசைததாள — மருட்டினமாற்
காட்டாக் கடவுட் கருணையாற கொண்டபுகழ்க
கேட்டாக் கடவுட் ளா.

இஃது

யாழ்ப்பாணம், காரைநகர் இரகண விளக்க நூலா
சிரியரும் சைவப்பிரசாரகருமாகிய மகா-ா-ஸ்ரீ
ஐ. வியாகிரபாதபிள்ளையவர்களியற்றியது.

எண்சீர்க்கழி நெடிலடி யாசிரியவிருத்தம்.

சீருருஞ் சென்னியர் கோன்றேயமே யத்திகழ் விஷ்ணம்பேட்டை
யையாவையர் சேயோன்

காருரு மிந்திரநற்பதமே கொள்வோன் கருதுமாரியர்களுக்கோர்
கணேணயானென

பாருருஞ் சிவகாமநூற் பரவை மூழ்கிப்பண்ணூர்ந்த நால்வேதம்
பயிற்று நாவான்

ஏருறுங் கிருட்டின மாலிளவற் கோமானெம் பெருமானந்நிதிப்
பதிகமீந்தான.

நெஞ்சொடு கிளத்தல்

ஓட்டினு னின்றுன்ப மொன்றிற்கும் நீயஞ்சேல்
வாட்டினு னின்பாச வாரிதியை — நாட்டிப்
பவபெருமா னேற்றுப் பாடிப் பணிவாய்
சிவபெருமான் போற்றுநற் சீர்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

சிவபெருமான்றனித்திருவந்தாதி

விநாயகர் வணக்கம்.

1. நித்தனெனு நின்மலன்மே னேயத்தா னீமநமே
சுத்தவெண் பாமாலை சூட்டுதற்கு — நித்தமுமே
நாலு முகத்தோனு நாரணனுந் தாம் வணங்கும்
நாலுமுகத் தோன்பாதம் நாடு.

2. வெல்விடைமேற் றோன்றும் விமலன்மே னீமநமே
நல்கிடுவெண் பாமாலை நாட்டுதற்கு — நல்கிடுமே
யஞ்சக் கரத்தானு மந்தணனுந் தாம்போற்றும்
பஞ்சக் கரத்தான் பதம்.

நூல்

1. சீர்கொண்ட வெம்பெருமான் றேவிமலர்க் கண்களிக்கப்
பேர்கொண்ட சிற்சபையிற் பேரின்பங் — கார்கொண்ட
கண்ணன்முதற் றேவரெலாங் காண நடம்புரியுங்
கண்ணுதலற் கண்டன் கழல்.

2. சழற்பணி யாதோர் கடுநரகிற் சேர்வார்
கழற்பணி யாதோர் கருது — கழற்பணியா *
ரஞ்சக் கரத்தா னமைத்தா ரழலேற்று
னஞ்சக் கரத்தா னறிந்து.

3. அறியாயோ வார்தவத்தோ ரஞ்ஞானத் தாலே
யறியாயோ வார்தவத்தோரணி — யறியாயோ
மாதங்கம் போர்த்தான் மதியாம லேவியெறி
மாதங்கம் போர்த்தான் மகிழ்ந்து.

---

* தாருகாவனவிருடிகள்.

4. மாதங்கம் பெற்றான் மகவங்கங் காய்ந்தானே
மாதங்கம் பெற்றான் மகிழ்ந்தேநீ — மாதங்கங்
கொண்டான் கரதியுங் கொண்டான் றுடியுங்கைக்
கொண்டான கொளுவாய்க் குறித்து.

5. குறையேது மில்லைபிசாசி கூற்றுவனுங் கூடா
னிறை யாருக் கில்லைய மரேகன — மறையேதுந்
தேடரிய தெய்வமே தென்மதுரை மன்றினிலே
யாடரிய வாட்டா னறி.

6. அர்தொலைப்பா ரென்றெண்ணி யஞ்சாதே நின்பிறப்பை
நீர்கொண்ட வேணியனே நீக்குவான் — பாரிற
பிறந்திறக்குந் தெய்வப் பெரியோரைப் பேறாய்
மறந்திறக்கும் மாலைபே மற.

7. மாண்டு பிறந்துழலு மாநோயை மாய்த்தற்கு
வேண்டு மருந்தானகு வேண்டினால் — வேண்டி
நரிக்குப் பொதிசோறு நாளுநீ கட்டும்
நரிக்குப் பரிகொடுத்தான் றாடு.

8. தானே யுலகுடையோன் றன்னூட்டம் பல்லுயிர்க்குந்
தானே யனைவர்க்குந் தந்தைதாய் — தானே
பரமனைநீ யென்றும் பணிந்தும் பரவி
கரமனைநீ கண்ணீர் கலுழ்ந்து.

9. கருமேக வண்ணற்குங் கஞ்சனுக்கு மெட்டா
வுருமேக நாதனைநீ யுள்ளில் — வருநாம
மோர்நாம மீர்நாம முன்றுமை நன்றுமஞ்
சேர்நாமச் சீர்த்தி செலுத்து.

10. செப்பரிய நின்மலனைத் தேவர் கடங்கோனை
யொப்பரிய மாமணியை யுள்வாழ்வை — யப்ப
வருவாகி நின்ற வதிப னுனக்கு
ருவாகிக் காப்பா னுளம்.

11. உள்ளத்தி னீங்காத வுத்தமனை வானாறு
வெள்ளத்தி னீங்காத வேதவித்தைக் — கள்ளத்திற்
காணாக் கருப்பொருளைக் காப்பொருளைச் செம்பொருளைப்
பேணார்க்கு முண்டோநற் பேறு.

12. பேரா யிரமுடைய பெம்மானை யம்மானை
யாரா வமுதை யரவானை — யாராய்க
கருணா லயத்தின் கழல்பணியா தோர்தாம்
மருளா லயத்தின்மாய் வார்.

13. மாய்சதானே மாமன் மதியாத வன்மத்தான்
மாய்த்தானே மாமன் மதித்தேத்துங் — காய்தரானே
பூத்தானை வாய்த்தானை போத்தானை போர்த்தானே
மாற்றானை மாய்த்தான் மறந்து.

14. மறந்தவனை யன்றி வழுத்துமோ வுன்னாவு
மறந்தவனை யன்றுமக மாய்த்தோன் — சிறந்த
பகலவன் கண்ணைப் பறித்தான் வெகுண்டு
மிகலில னெண்பறிப்பா னேற்று.

15. எண்ணாஞ்சொற் றீர ரினியனா வின்புற்றான்
மண்ணொடுவிண் கீண்டு வளர்ந்தானே - பெண்ணை
யிடத்தான இடைத்தா னிடர்த்தா னிடத்தா
நடத்தா னடத்தா னவில்.

16. வில்லடிக்குங் கல்லடிக்கும் வீடளிக்கும் வித்தகனுன்
சொல்லடிக்குஞ் சோராச் சுகமளிக்கும் - வில்லடிக்குத்
தாங்கினர்தம் புண்ணாறுந் தாரணியிற் சொல்லடிக்குத்
தாங்கினருந் தாங்குவரோ தான்.

17. தாதாவுஞ் சங்கரனே சார்ந்திரப் போனும்நீ
தாதாநீ தாவென்றே சாற்றினாற் - றாதாவும்
மாலவனுந் தேறா மனையளிப்பான் வாழ்வளிப்பான்
மேலவனைப் போற்றாய் விரைந்து.

18. விரைந்துமுடி கல்லின்மேன் மெய்த்தொண்டர் மோத
விரைந்துதிருக் கைகொண்டு மெய்யன் - கரைந்துயர்
வான் சேர்த்தான் மாக்கருணை வாரிதியின் செங்கமல
மான் சேர்த்தா னேத்துமடி வாழ்த்து.

19. மான்சேர்த்தான் மால்சேர்த்தான் மாதேவ னென்பாயோ
மான்சேர்த்தான் மால்சேர்த்தான் மாதேவன் - வான்சேர
குருகுய்யச் செய்தானே கூடற் பெருமானை
கருவுய்யச் செய்வானே கைதது.

20. கைம்மா வுரியேற்றான் காமனையுந் தான்வென்றான்
கைம்மா கரையேற்றான் காணாத - வம்மா
னருந்தவஞ் செய்தே யனங்கனையும் பெற்றா
னிருந்தவரா சேற்ற மியம்பு.

21 இருந்தவர்க்குங் காணரிய வெம்மான் பரவை
யிருந்தடத்திற் றூது மியன்றா - னிருந்தவனைப்
போற்றப்பல் பாவுண்டு புண்ணியனும் நீசானைத்
தோற்றவருள் வந்தருள்வான் சொல்.

22. சொற்கலை தேர்ந்தோருட் டோன்று மணிச்சுடரே
விற்கலை யம்புலியும் வேண்டினனே - சொற்கலையாப்
பாட்டிற் பதம்பரப்பி பல்பொருட்சே ருண்டியுண
டாட்டிற் பதம் பரப்பு மாறு.

23. ஆறு தலைக்கணிந்தா னாறுதலைக் கொண்டேநீ
வேறு தலைவனைநீ வேண்டாதே - யாறுதலை
பெற்றோனுஞ் சம்பந்தன் பிஞ்ஞகன்றன் முண்டகத்தாளை
பெற்றோனுஞ் சம்பந்தன் பேர்.

24. பேராப் பெரும்பிழையைப் பேதைநீ செய்தாலும்
பேராப் பெரும்புகழாக் கொள்வானே - பேராத
தந்தைகொலை செய்த தாயன்மா பாதகந்தீர்த்
துந்தைவினை கொள்வா னுவந்து.

25. உவக்குநீ முப்பாச மோட்டுவோ யுன்ற
னவந்துணி யைம்பாச மாற்றீச் - சிவந்துணி
செஞ்சடையான் பாதத்தைச் சேவித்து வந்தன்கண்
பஞ்சடையா முன்னே பகர்.

26. பஞ்சாக் கரத்தின் பதார்த்தம் பவவிரும்பைப்
பஞ்சாக் கரமெனப் பற்றறுத்தோ - ரெஞ்சாத
அஞ்சறுக்கும் பத்தறுக்கு மாறறுக்கும் புத்தறுக்கும்
நஞ்சறுக்கும் பேயறுக்கும் நாட்டு.

27. நஞ்சர்க்கும் பேயர்க்கும் நல்லபதம் நல்கிடுவான்
நஞ்சற்கும் வானளிக்கும் நம்பனுமே - கஞ்சி
யொருமாவின் கீழிருந் தோங்கிவளர் தேவின்
மருமா மலர்த்தாள் வணங்கு.

28. மருமா மலர்த்தாள் வணங்குமபி ராமி
மருமா மலர்த்தாண் மனதிற் - றருமா
வொருமா வுரித்தா யொருமா வுரித்தா
யொருமா வுரித்தா யுவ.

29 வகாரக் கருவிகொடு வாறுதி தந்த
சிகாரத் தொருமுதலைச் செப்ப - மகார
ககார மல மறுமாம் நல்லா யுரைத்தேன்
யகார நிலைநின்றே னின்று.

30. இன்றுப் பெரும்பிணிச் சூட்சிக் கிரையாயே
பொன்றுப் புலனு லுளமடங்கி - மனனுச்
சுணங்கனைப்போ னின்றேற்குச் சூக்குமமும் தந்தா
னணங்கனையாள் பாகத் தரசு.

31. பாகத் தரசு பதிநிலையும் பார்முதலாஞ்
சோகந் தவிர்க்குந் துணைநிலையு - மாகக்
கதையான் கதியுங் கடைப்படுமே சங்கக்
கதையான் கழறடைக் கண்.

32. கண்ணுளா பண்ணுளா காந்தா நடனஞ்ச
முலைனுளா வுணமை புரையாளா - மனனுளா
வேயவினையை வனந்தே யுளம்வெதுப்பா யென்றுசொலித்
தீவினையை யிப்புவியிற் சிந்து.

33. சிந்தைதனிற் றோன்றுஞ் சிதாகாச சின்மயத்தைப்
பந்தமற நீமநமே பற்றுவையேல் - முந்தை
வினையெல்லாம் வெந்தோட வேரோடும் வீழ்த்
தனையொப்பான் றாட்சரணந் தால்

34 சரணஞ் சரணமெனச் சந்ததமுஞ் சான்றோர்
மரணம பொருந்துரு வணணங - சரணம்
பொறிமுதலாக தத்துவஙகள் பொன்னடியைப் போற்ற
வறிவிப்பான் றண்ணருளினுல்.

35. அருளினு லையன்று ளான்றோ ரறிவார்
தெருளினு லனறிசிய தேரு - மருளான
மயாவதும் வலாரிமுதற் றேவரெலாம வந்தே
யியங்கு நடராசனை யேத்து.

36. ஏதுவுமே யான்மாக்க ளிஷ்டசித்தி யாவெல்லாங்
கோத்தலினுற் கிட்டியதோர் கொள்கைபோன் - மாத்துய
தங்கச் சிலையான சரணமுன வெணணத்திற் [ர்ந்த
சங்கை யறவேயுந் தான்.

37. தானதுவாய்த் தங்குந் தனிப்பரனைச் சங்கரனை
வானவெளி யியப்பு மண்வாழ்வை - மோனகுரு
வானவரை யக்கருதன் மானைப்பினை புண்ணியபி
மானமுட னேமநனே வாழ்த்து.

38. வாழ்த்துதற்கு வாயிருக்க மாயவாழ்க்கை யைவிட்டுப்
பாழ்த்துவர் மானபிலனைப் பற்றுமற் - வாழ்த்த
பிறப்பறுக்கப் பிஞ்ஞகன்றன் பேர்ப்பீஜ விஞ்ஞைச
சிறப்பதனைச் சிந்தந்தே தேடு.

9. தேடினார்த் தெய்வ வாதன் றிசைமுகனும்
பாடினா ருன்னாசிவ பத்தியா - னாடியே
செங்காட்டுத் தொண்டர்சேய்ச் சீராளன் றான்றின்ற
வங்காட்டி லாடியையீ யன்று.

10. ஆடிக் குதித்தே அறவே தவிர்த்துப்பின்
றேடித் தனதுபதஞ் சேறவார் - ஓடித்
தலையாற் கயிலைபோய்ச் சார்ந்தா ரவர்தங்
குலையாப் பதத்தைநீ கூடு.

11. கூடுவிட்டுக் கூடடைந்த கோடாத கொள்கைசேர்
நாடுவிட்ட நற்சித்தர் ஞாயம்போற் - சேடுவிட்ட
வெச்சினுகர் குக்கல்போ லேமாந்தில் லாமலே
நசினார்க் கின்பனையே நாடு.

12. நாடுமுயர் நாதனையே நாளு நயந்தக்காற்
தேடுமுயர் சேவடிகள் சேருமே - பாடுமுயர்
பத்தா நிதமுமே பல்லாண்டு பாலித்த
நித்தர் தமைநீயு நேடு.

13. நித்தா நிமலா நிரஞ்சனா நின்மலா
வத்தா வமலா வரஹரா - சித்தா
வனந்தா வழலாடி யைம்முகவோ வென்றே
வணந்த நடராசரை யணை.

14. சனகரை மூப்புமே தாண்டி வருமுன்
வரைபரை நாதரை வாழ்த்து - கரைதரை
ஆழியான் கண்மிழலை யாச்சித்துச் சங்கையு
மாழியு மண்ணினா னல்.

15. ஆலமது வுண்ட வதிசயங் கேட்டிலையோ
ஞால மதுவுண்ட நாரணனுங் - கோலமதி
கொள்ளுங்கங் காளாவென் கொற்றவர கூவெனவே
வெள்ளிப் புரண்டனன்காண் வேந்து.

46. காண்பாயே கண்ணுதலை மெய்க்கருத்தி னானோக்கி
மாண்பாய்நீ நெஞ்சே வழுத்துதியால் - வான்பாய்
பரிமிசைச் சேரன் பரமன் பதிசேர்
பரிசினை நீயுமே பற்று.

47. பற்றற்றார் தம்மோடு பையவே நேசித்துஞ்
சுற்றத்தார் தம்மைநீ சூழாதே - துற்றத்தார்
புற்றத்தார் தம்மைப் பொருந்தியே போற்றினா
லற்றைத்தான் வேமே யகம்.

48. அகம்பிர மாஸ்மியென் றாரியன் சொன்ன
சுகப்பிரம ரிஷீஇ சூட்சம் - ஜகம்பர்
உகார்த்தமு மூன்றிய வூழ்வினைகள் வீயும்
இகாந்தன்னி னீமனமே யெண்.

49. எண்ணும் பிறப்பெல்லா மெத்தனையோ வுண்டென்றே
யெண்ணும் பெரியோ ரியம்பவுமே - துன்றுமல
வாணவத்தை வேரோடு மையமற வீழ்த்தினாற்
காணவத்தை கைத்திடுங்காண் காப்பு.

50. காப்பெயிலை மூன்றுடையார் காயும் புராந்தகன்றன்
சேப்பயிணாட் செம்மலரைச் சேவிப்பீ - மாப்பயிலு
மாதவனும் பாயலுடன் மன்றினிலே வந்தணைந்தான்
நாதவன்பாய் நற்பதத்தை நாட்டு.

51. நாட்டுமுயர் நாதன்றன் நற்பதத்தை நீமனமே
யீட்டுமுயர் பத்தியினா லேத்திவாய் - நாட்டமுயர்
ஆட்டமுய ரம்பலவ ரன்றுபாணற் காளாகிக்
காட்டமுயர் நாட்டதனிற் காண்.

52. காட்டிற் புலியே கருணையாற் பாலூட்டும்
நாட்டிற் புலிக்குட்டி நல்தும்பால் - பாட்டிலுயர்
பத்தர்க்காட் செய்யும் பரமன் றிருப்பதமே
சித்தத்தாற் செப்பவருஞ் சீர்.

53. சீர்மலியு மாறன் சிவலோகங் காணவருட்
பேர்மலியும் பெம்மானைப் பேணுதியேற் - கார்மலியுந்
தொல்பிறவித் துன்பத்தாற் றோன்றுமிடை யூறெல்லாம்
புல்பனிபோற் போமென்னப் போற்று.

54. போவார் வருவார் புரளுவார் வீழ்ந்தழுவார்
தேவாவென் பாரெங்குஞ் சித்தர்கள் - பாவார்
பரமன்கோ லங்கண்டு பாற்கடல் வந்த
சிரமணிந்தோன் சிற்சபையைத் தேடு.

55. சிற்பரமாய்ச் சின்மயமாய்த் தேவர்தங் கோனாய்ப்பொன்
விற்பரமா வென்றேநீ வேண்டுவையேல் - தற்பரமா
மானந்தம் பெற்றே யளவில்லா வின்பிரம
வானந்தங் காணு மறி.

56. தம்மனே பாவத்தாற் சந்ததமும் போற்றினோர்
தம்மனோர் பாவத்தைத் தான்றள்ளும் - பெம்மனே
மன்றுசேர் கூடலின் மாபாத கந்தீர்செங்
கன்றுசேர் சுந்தரன்றான் காண்.

57. சுந்தரஞ்சேர் சுந்தரனார் சூட்சமுடன் கூறுங்கான்
மந்தரஞ்சேர் வாரிதியில் வாசுகிதன் - னஞ்சதனை
தந்தரஞ்சேர் சுந்தரனார் தன்கையா லீந்தகடு
கந்தரஞ்சேர் சுந்தரனே கல்.

58. கல்லாலின் கீழமருங் காட்சிக் குருநாதன்
வல்லாரின் னல்வர்க்கும் வாக்களிக்கும் - கல்லாலே
லீசுபதச் சக்கியற்கும் வில்வீசு பற்குணற்குந்
தேசுபதந் தந்ததேவன் றேர்.

59. தேர்மனத்தா ருட்கோயிற் செங்கதிர்போற் றோன்றுமந்த
வார்தனத்தாட் பாகனு மாதேவன் - பாரிடத்துப்
பிட்டுக்கு மண்சுமந்த பின்னுகனே யென்றுநும்
பிட்டுப் பதம்பெறவே பேசு.

60. பேசுபுகழ்க்காரிகையும் பின்றோர்க்க மன்றும்
ஆசிலெழி லம்பிகைதன் னன்பனையே - வாசகமாம்
மாணிக்கச் செந்தேனை மாந்தப் பரியிவர்ந்தோன்
காணிற்கச் சிற்றையாராங் கள்.

61. கள்சொரியுங் கஞ்சனுமே கண்சொரியுங் கண்ணனுமப்
புள்ளன்ன மேனமாய்ப் போயும்பார் - தள்ளணியு
மம்புலியுங் கொண்டதலை யந்தகனைச் சாய்த்தபத
மம்புலியீ சன்னறியா ராழ்ந்து.

62. அம்புலியும் பாம்புமோ ராட்டுக்கா லுக்காகக்
கம்பொலியும் வேணியனைக் காதலித்துப் - பொம்மொலியு
வெண்சங்கத் தானுடனே விண்ணோர் பணிந்துதொழு
மெண்சங்கத் தானே யியம்பு.

63. சங்கபது மாநிதியைத் தாங்குங் குபேரன்றன்
றங்கசித் தாநிதித் தோழனைநீ - யங்கயத்தின்
சாபந்தீ ரம்மதுரைத் தககன்றன் மாமருகன்
பாபந்தீர் தன்மதுரை பார்.

64. பார்முழுதும் பெற்றெடுத்த பார்வதியுங் காஞ்சியிலோர்
கார்பயிலு மாமரத்தின் காலின்கீழ் - சீர்பயிலும்
நம்பெருமான் றன்னையே நோன்பிருந்தும் பூசித்தே
யெம்பெருமா னென்று ளியைந்து.

65. ஐந்தா மிலிங்கமே யாகாச லிங்கமதா
முய்ந்தா மிலமே யுரைக்கக்கேள் - பைந்தாரோன்
மால்சுமக்கும் வாரணத்தான் வாழ்த்து நடராசன்னூர்
மால்சுமக்குங் காரணத்தால் வாழ்த்து.

66. காரணங்கள் காணுமுன் கட்டங்கள் கைவிடுமே
யாரணங்கள் காணுமுன் றண்டவனே - யாரணனு
நாரணனுந் தேடிய வெஞ்ஞான்றுங் கிடைப்பரிய
காரணனை யன்பி ன்கருது.

67 கருத்துடையா ரன்றிக் கனகசபை யெண்ணா
கருத்துடையா ரென்றே கருது - விருப்புடைய
தம்முள்ளே சார்வதா தான்வசிக்கும் தம்பிரா
னம்முள்ளே சார்வதா வாற்று.

68. சார்பெருகுஞ் செங்கரும்பைச் சாந்துகல் லானைக்கும்
நார்பெருக நட்கடவு ணல்கினனாற் - பார்பெருகு
மார்பெருகுந் திமபறகு மம்பெருகுங் கொடைதலை
யூர்பெருகு முதமனே யோது.

69. ஓதுபுகழப்ப ருவாக்கடலிற் றள்ளுண்டு
மோது, சிவாயநமா வென்றுமே - யோதியே
யாழ்கடலைத் தாண்டியே ழாழ்கடலுந் தாண்டினரே
யூழ்கெடவத் தாண்டவனை ஓது. (கா

70. தாண்டவஞ்சேர் தாண்டவன்றன் றூண்மலரைத்தாங்கின
மாண்டவஞ்சேர் மாயையின் மாழ்கிலரே மாண்டவஞ்சே
மார்க்கண்ட னென்றுமொரு மாபதவி பெற்றவிதங்
கார்க்கண்டன் பூசித்தக்கால்.

71. கார்க்கண்டஞ் சேர்கண்டன் கண்ணுதலைக் கண்ணுற்றாற்
காரக்கண்டக் காரிருளுங் கைவிடுமே - கார்கண்ட
தொல்லுலகிற் காளத்தித் தோன்றலுமே காட்சிதரும்
வில்லுலவுங் கண்ணப்ப வேட்கு.

72. வில்லுலவுங் கண்ணப்பன் மேனாள் விசயனுமா
யல்லுலவு மம்பிகைதன் னண்ணலுடன் - புல்லுலவுஞ்
செங்காட்டிற் போர்புரிந்தான் தேவியும்வெரிக்காணச்
செங்காட்டிற் சேர்ந்தான்பாற் சேர்ந்து.

73. சேவேறிப் பத்தர்முனஞ் சேவையையுந் தந்துமறை
மாவேறி மாறனையும் வாழ்வித்தான் - றூவேறி
காவேரி யாற்றிற் கனகசபை யானென்ற
பூவேரி யாற்றூன் புகல்.

74. புகலுமறை போற்றும் பொதுவி னடஞ்செய்
புகலுமறை யோரிற் புனிதன் - சகமகிழத
தானு மொருத்தனே சார்ந்துவகி தம்பிரான்
மானும் பொறுததான் மகிழ்ந்து.

75. மகிழ்ந்துதில் லைவாழு மாமணியை யுள்ள
மகிழ்ந்துமே நீயும் வழுத்திப் - புகழ்ந்துபுலி
பெண்ணாசை பொன்னாசை பேணுதிரியாம
லெண்ணாசை யார்கோ னிறைஞ்சு,

76. இறையா நடனமிடு மீசன் றிருத்தா
ளிறையாம் பொழுதுமே யேத்திப் - கறையா
நமன்றம ரோர்பொழுது நாடவே நாடார்
நயன்றமர் நாதனைநீ நாடு.

77. காவிருக்க நாதன்றன் னாமம் பலவிருக்கப்
பாவிருக்கப் பாம்பணியோன் பாடிலையாற் - சாவிருக்க
சந்ததமும் பொய்யாமுன் சாருடம்பைச் சண்டனுமே
வந்தத்முஞ் செய்யாமுன் வாழ்த்து.

78. முன்னுவாய் நீயு முடிந்தபிறப் பெத்தனையோ
வின்னும் வருபிறப் பெத்தனையோ - துனணிப்
பிறப்பிலிதன் பாதம் பிறப்பறுக்கு மல்லாற
றிறப்புலித னிச்சுரனைசசேர்.

79. சேரார் பிறப்புநோய் தீரார் திரிபுரத்துச்
சேரார் பொடியாக்குந் தேவனைக் - காரார்
மயலார்ந் தோர் காணாத மாமலையான் செல்விக்
கயலாடன் பாகத்தான் கல்.

80. கலத்திற் படைத்தகறி காணா மகவாய்க்
கலத்தி லிரந்தோன் கருதி - நலத்தின்
வரச்செய்யும் வள்ளலுமே மான்மழுவு மேற்று
வரச்செயும் நேர்ந்தானே வந்து-

81. வரத்தையன் பர்க்கருளும் வாழ்நடன பாதன்
றரத்தையுன் சித்தமிசைச் சாற்றிற் - சிரத்தை
தரும்பர மானந்தருஞ் சாலோக நாலுந்
தரும்பரமா னந்தந் தரும்.

82. பரனென்னும் பண்ணவனைப் பாங்காய்ப் பணிந்தால்
வரனென்னும் வாழ்பதவி வாய்க்கும் - வரனென்றுஞ்
சொல்லு மடியாரைத தோத்திரமே செய்தியமன்
செல்லும் பகடோடுந் தேர்ந்து.

83. தேவி யுளமகிழச் சிற்சபையிற் காளியுடன்
ருவி யுளமகிழத் தாண்டவஞ்செய் - யோவி
லருளேயாக கையாக்கொள ளாணடவனற் பாத
மருளேயாக் கைவிடுமே மற்று.

84. மற்றொன்றும் வேண்டாமே வாழ்த்தினேன் முத்திநலஞ்
சிற்றம பலத்தான்றன சீராட - லுற்றருளும்
வந்தருளும் பத்தருளம் வாழந்தருளுந் தாயனையான்
றாதருளுந் தாட்கமலத் தாள்.

85. அருட்டிரளை யானந்த வாழ்க்கடலை யல்லா
விருட்டிரளைத் தாண்டவழி யேலா - தெருட்டிரளைப்
பெற்றாரே போற்றுமந்த பிததனெனும் பெம்மானை
மற்றாரே போறற வலர்.

86. வல்லிருளா மஞ்ஞான மாற்றும் வகையுரைக்கின்
வல்லருளா மின்றொளியின் வாளிறேல் - வல்லிருளை
வீசடியா வீழ்த்தி விளங்கும் நடராசன்
றேசடியைச சென்னிமிசைச் சேர்.

87. தேவர்க்கரியதிருத் தில்லைத் தேவன்றன்
பாவர்க்கரிய பரம்பத - மூவர்
பரவைபுகழ்ந்தேத்தும் பரம்பர மானேன்
பரவைபுகழ்ந் தேத்தும் பதம்.

88. வையத்தா வானத்தார் மற்றெவருங் காணாரே
ஐயத்தா ராகி யமர்ந்தானைச் - செய்யத்தார்
பூண்டானை யென்பரவம் பூண்டானை யன்பருளப்
பூண்டானை யுள்ளும் பொருள்.

89. பொய்யா முளத்தார்க்குட் போந்து விளங்காமல்
மெய்யா முளத்தார்க்கு மேவன்பன் - செய்யாப்
பழியஞ்சி யென்னும்பேர் பண்டேற்றா னான்றன்
பழியஞ்சி யென்னானைப் பற்று.

90 அஞ்சன வண்ணத்தா னனுதினமு மஞ்சலிசெய்
தஞ்சனமை யென்று மதிப்பனையே - யஞ்சனஞ்சேர்
சீபாடிச் சோர்ந்துமெய்ச் சேடனுடனா னஞ்சியுளான்
சீர்நாடிச் சிற்சபையைச் சேர்நாது.

91. நதிப்பா யவன்புகழைச் சொல்வாயெஞ் ஞான்றும்
மதிப்பாய் மலாததாணை மறவாய் - சதிக்கே
நடமாடுந் துச்சனரை நாடாமன் மன்றி ன
னடமாடு நாதனைநீ நயபு.

92. நம்பிநேரைக் கைவிடான்சாண் ணாவலூரின் னம்பியுமே
தம்பிரான் றோழனெனச் சாற்றுமதை - நம்பியேதான்
வெள்ளஞ் சடையணியும் வெணபிறையோன் றாட்கமல
முள்ளஞ் சடையநீ யோது.

93. ஓதாத வன்புகழை யோதத் துணிந்தெழுந்தாய்
கோதாரு நினபுன்மை கொண்டருளுவான - தாதாரும்
பூத்தாரும் பைத்தாரும் புற்றாரும் பெம்மானின்
பாத்தாருங் கொள்வான் பரிந்து.

94. பரியை நரியாக்கிப் பாண்டியன்றன் வாழ்வாம்
வரியைச் சரியாக்கி வந்தோனை - கிரியைநற் (ணின்
பொன்னில்லாப் போற்றலரைப் பொன்றுவிக்கும் புண்ணிய
புன்னில்லாக்கை கெடுப்பான் போற்று.

95. கைதருமே காலன்றன் காலன்றன் காற்பதமே
கைதருமே கைதவங்கள் கைவிடுமோ - கைதருமே
குன்றாப்பேரின்பங் கொடுக்குமென் கொற்றவா
குன்றாமன் றாவெனவே கூறு.

96. குன்றைக் குடையாகக் கொண்டானுங் காணாத
கொன்றைத் தொடையாகக் கொண்டானே - நின்றுறும்
நின்றீ யெழுத்தையு நீரெழுத்தா யாக்கும்பார்
நின்றீ ரெழுத்தே நிலை.

97. நில்லாத யாக்கை நிலையாது நின்மலன்பேர்
கல்லாது துன்பங் கலையாது - செல்லாதே
யள்ளா குறையா வறையா பிறவாதே
யுள்ளா வுறைவா யுரை.

98. உரையாத செம்பொன்னை யொண்சாணை யிட்டுக்
கரையாத மாணிக்கக் கல்லை - புரையாருந்
தில்லை யமர்ந்தானைச் சேவித்தா னின்னெஞ்சக்
கல்லைக் கரைப்பான் கருது.

99. பாம்பும் புலியும் பணியாகக் கொண்டானே
பாம்பும் புலியும் பணிய மன்றான் - பாம்பி
னடுநெஞ் சமிதா வயின்றா னந்தாதித்
தொடுவிஞ்சை சூட்டுவான் சூட்டு.

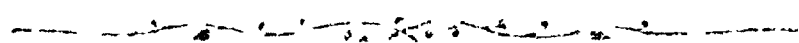
100 சூட்டினாற் சூடனோ சுத்தபரி பூரணனே
நாட்டினா னாடானோ நாதனுமே - பாட்டினா
னூட்டினான் காட்டினா னோட்டினா னாட்டினான்
வேட்டினான் கூட்டினான் வீடு.

101. வீடும் பெறுவாய் விமலன் றிருச்சரணைப்
பாடும் பெறுவாய் பரசிவமாம் - நீடுங்
கருத்தனுமே காட்டினான் காட்சியுங் காண்பாய்க்
கருத்தனுமே யோட்டினானே காண்.

102. காட்சிக் கருத்துரையாங் கண்டன் றமிழ்மாலை
பாட்சிக் கிருஷ்ணசாமி யந்தாதி - சூட்சிக
களிவார் மலர்வேய் கணுநற் பெருமான்
றொளிவார் சிவபதநற் சீர்.

(முற்றும்.)

திருச்சிற்றம்பலம்.

உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

திருவுறந்தைப்
பதிற்றுப்பத்தந்தாதி.

இஃது

உறையூர் வித்வான்

சி. வாஞ்சைலிங்க வைத்தியநாதசெட்டியா

ரவர்களால்

இயற்றப்பட்டு,

திருத்தவத்துறை மிராசுதாரர்

ம-ா-ா-ஸ்ரீ

தம்பாச்சியாபிள்ளை குமாரர்

கனகசபைப்பிள்ளை யவர்களால்

சென்னை:

மதராஸ் ரிப்பன் அச்சுக்கூடத்திற்

பதிப்பிக்கப்பட்டது.

சார்வரி௵ ஆவணிமீ. 1900

உ

கணபதி துணை.

சிறப்புப்பாயிரம்.

சென்னை அஷ்டாவதானம்

பூவை. கலியாணசுந்தரமுதலியாரவர்கள்

இயற்றியது.

நறையூர்பூந் தடமையிந ஞாயகரினு நணிகளுறு நளினி சூழ்ந்த
வுறையூரநற் பெருமார்குப் பதிற்றுப்பத் தந்தாதி யுசித மேவு
முறையூர்புத் தமுதனைய சுவைமலியு ஞ்செஞ்சொற்கண் முயபகச செ
ற்றான், பொறையூர்நம வாஞ்சைலியக வைத்தியநா தப்புலவன் புகழ்
[மிக் கோனே.

இப்பிரபந்தஞ் செய்தவர மாணாக்கரு ளொருவராகிய

கீழப்பழூரில் வசிக்கும் தவத்துறை

சா. அப்பாவு பிள்ளையவர்களாற்

செய்யப்பட்டது.

மாமேவு முலகினிற் சென்னிநா டிதுவென
வயங்குநற் சென்னி நாட்டின்
மாதலம தாமுறந் தைப்பதியின் மாலூர
மரநிழலில் வாழ்பதி யினற்
றாமேவு மம்போ ருகச்சரண மீதிற்
றுலங்கவே பப்பத் ததாந்
தகளிலந் தாதிகண் டான்கண்டு பயமெனச
சொல்லிப் புகழ்ந்து போற்றத்
தேமேவு மாலையணி மால்சிதம் பரவேள்செய்
தியநல் வரபுத் திரன
தியாகரா ஜப்பெயர்கொள் புலவனன் மாணவன்
சித்தாந்த வேதாந்த நூல்
பாயேவு பஞ்சல ட்சணவிலக் கியவுததி
பருகிமழை பொழிபு மேகம்
பக்தர்புகழ் வாஞ்சைலிய கம்வைத் தியநாத
பாவலவ னென்குர வனே.

திருப்பரங்குன்றம்
அ. நாராயணசரணரவர்களாற்
செய்யப்பட்டது.

சீர்பூத்த செம்பியனுக் குறைவிடமா நகரிறைக்குச் சிதையா வன்பி, னேர்பூத்த பதிற்றுப்பத் தந்தாதி யெனும்பெயரு மிலங்க நாட்டிப், பேர்பூத்த சொற்சுவையும் பொருட்சுவையு மொருங்கமைத்துப் பிறங்கச் செய்தான், பார்பூத்த வணிகருலச் சிதம்பரவேள் செய்தவத்தின் பயனாற் றோன்றி.

தொகைநூலும் வகைநூலும் விரிநூலு முழுதுணர்ந்து துகடீரன்பின், றகைசான்ற வுளமுடையார் குழுவகலாத் தன்மையினு றமிழ்நூ லாய்ந்து, வுகைவிடையா னடிமறவாத் தியாகரா ஜப்புலவ னுதவப் பெற்ற, வகையமைந்த கல்வியினன் வாஞ்சைவைத் தியநாத வண்மையோனே.

இப்பிரபந்தஞ் செய்தார்பாற் கல்விபயின்றவராகிய
உறையூர்
செ. சாமிநாதபிள்ளையவர்களாற்
செய்யப்பட்டது.

மாமேவு திருவுறந்தை யாலூரத் தடியமரும் வரதன் றருளிற்
றூமேவு பதிற்றுப்பத் தந்தாதி யெனுஞ்சொற்றூர் துதித்த ணிந்தா
ளுமேவு பலகலையு நன்குணர வுணர்த்தியெனை யாளு நாதன்
பூமேவு வாஞ்சைவைத் தியநாத னெனும்பெயர்கொள் புலமை யோனே.

ஷை யூர் வெஸ்லியன் மிஷியோன்
ஐஸ்கூல் தமிழ்ப்பண்டிதர்
சுப்பிரமணிய பிள்ளையவர்களாற்
செய்யப்பட்டது.

உலகுபுக ழுறந்தைநக ருயர்வில்வ வனநிழலி லொளிர்வெண்டிங்க, ளிலகுபரஞ் சுடர்ப்பரம னிணையடிக்குப் பொருத்தமுற வினியதிஞ்சொற், பலகலைக ளுடனுய்ந்து பதிற்றுப்பத் தந்தாதி பகர்ந்தான் மேலோர், நலமிகுத்த சிதம்பரவே ளீன்றவைத் தியநாத நாவலோனே.

திருச்சிற்றம்பலம்.

திருவுறந்தைப்
பதிற்றுப்பத்தந்தாதி.

காப்பு.

சீரா ருறநதைப் பதிவாழுந் திகழை வண்ணன் மலரடிக்குப்
பாரார் பதிற்றுப் பத்தென்று பகரந் தாதி பாடுறவே
யேரார் சித்தி புத்திகளை யிமையோர் போற்ற மணந்தருளுங்
காரார் கரிமா முகத்தவனைக் கருதி வாழ்த்தி வணங்கிடுவாம்.

சமயாசாரியர்.

காழி வந்த கவுணியப் பிள்ளையை
யாழி நீந்திய வப்பனு ரூரனை
வாழி செம்மணி வாசக வள்ளலைப்
பாழி வெந்துயர் போக்கப் பணிகுவாம்.

நூல்.

திருவார் கமலச் சேவடியுந் தேனார் கொன்றைச் சடைமுடியு, மருவார்கார்த்தி மதியிடமும் வரதா பயமு மழுமானுங், கருதார் புரங்க ளொருமூன்றுங் கனிபுன் னகையா லெரித்தருளு, மொருமா தேவ காட்டியொன்று முரையா தொழிதல் முறையேயோ. (க)

முறையே யில்லாக் கடைநாயேன் முன்னே யடிமை யுனக்கானே, னிறையே யெனக்காண் டவனீயே யிதுவோ வனாதி வழக்காகுங், குறையா தொன்று மில்லாக்குக் குடமா நகரி லுறைவோனே, கறையார் கண்டத் தெண்டோளா காக்கக் கடமை நினக்காமே. (உ)

ஆமே தனக்கோ ரிடமாக்கொண் டமர்வோ னயனிந் திரன் விண்ணோர், தாமே முதலென் றுணையுணராத் தற்போ தத்தான் மாண்டார்க, ளாமே புரியும் பகடேர்ந்து நமன்றன் வரினு னென்செய்வேன், பாமே வுறுங்கூ விளவனத்தெம் பதியே கதியை யருள்வாயே. (௩)

அருள்வாய் காந்தி மதியொடுசென் றடியார்க் குறுதுன் பினையகற்றி, மருள்வாய் மனப்பா தகனுனக்கு வழங்கே ன ருணீ யென்பாயே, லிருள்வாய் வன்றி யுருவெடுத்த விரும்பா தகனை முன்பாண்டாய், தெருள்வா யுதங்க முனிபோற்றுந் தேவே யதனை மறந்தாயோ. (௪)

மறந்தா யுறந்தைப் பதிவாழு மாதே வன்றன் மலரடி யைத், திறந்தான் சிறிது மில்லாப்புன் னெஞ்சே தீமை யக ன்றினிமே, னிறந்தா னுதங்க முனிக்கைந்து நிகழக் காட்டி யாண்டருளுஞ், சிறந்தார் போற்றும் வில்வவனத் தேவைத் தியானித் துய்வாயே. (௫)

உய்வாய் பொழுது நினையன்றி யுண்டோ மற்றோர் தெ ய்வமென, மெய்வாய் மறையா கமங்களெலா மெய்வே றின் றென் றுணர்த்தியவான், மொய்வாய் மானூ ரத்தடிவாழ் முத ல்வா முக்கண் வானவனே, யைவாய் செல்லு மவாவினையற் றவர்கள்போற்று மைவண்ணா. (௬)

வண்ணா விரண்டா யிரமுடையான் வாழ்த்தி வணங்கு மாமணியே, கண்ணா யிரந்தா னுடையானுங் கம்மூன் றானு நா ன்கானு, மண்ணா வப்பா வையாவென் றலறிக் கதறிக் காணா நின், றண்ணார் கமலத் தாட்டுணையென் றலையிற் சூட்டி யாண் டருளே. (௭)

அருளே பொழியுங் காந்திமதி யம்மை யிடமு மறவிடையு, மருளே தீர்முப் பானைந்தான் வயங்கு மவத்தை தனிற்காட்

டிப், பொருளே யமைமுக் கிச்சரம்வாழ் பொன்னே மணியே யருள்வாயே, யிருளேய் மனத்தேன் றனக்கருள லேலா தெ ன்பா ரிலைமன்னே. (அ)

இல்லும் வில்லுங் கல்லானை யிமையோ ரேத்தும் பெரு மானை, யல்லும் பகலு மானானை யயன்மால் காண்டற் கரியா னைச், சொல்லும் பொருளு மானானைச் சோமுன் றெரித்த நகையானைக், கொல்லுங் கரியை வெல்லுங்குக் குடமா நகரிற் கண்டேனே. (கூ)

கண்டா ரெல்லா மிவனாரென் றென்றே கருதி யதிசயி ப்பப், பண்டே செய்த வினையாவும் பறந்தே விடைகொண் டேயகலத், தண்டா யுதனுங் கண்டோடத் தமியேன் றலையி லடிசூட்டிக், கொண்டான் றனக்கே யாளாக்கிக் கோழிப் பதி யி லுறைவானே. (கO)

வேறு.

வானமே முதலா வைம்பெரும் பூதம் வயங்கரி மதியிய மான, னைமூர்த் தமுமா யயனரி முதலா வமைந்திடு மொன் பது மாகி, வானவா சிகளும் வசுந்தரை யோரும் வணங்கவா ரணப்பதி யமரு, ஞானநா யகனே யெனைப்பொருட் படுத்தி நயந்தருள் செய்வதெந் நாளோ. (கக)

நாளெலா மவமே கழித்தன னினது நாண்மல ரடியிணை மறந்தே, கோளெலா மெனக்கே சொந்தமா வுடையேன் கொடுஞ்சமன் வரினெவன் செய்வேன், வேளெலாப் படையு மிழந்துவெந் தொழிய வெந்தழற் கண்ணினைத் திறந்தோய், தூளெலாம் பொழிபூங் கூவிள வனத்துச் சோதியே யாதிநா யகனே. (கஉ)

நாயக னமர ரிந்திரன் பிரம னாரணன் முதலியர் தமக்குத், தூயவ னுறந்தைப் பதியினி லமர்ந்தோன் றனையடிப் புகழி

னை வழுத்தி, யாயமா திரத்தா ரெடுத்தெடுத் தேத்த வருள் பெறு மதுரநா வலர்கள், மாயமா கியமா லிந்திரன் வாழ்வை மனத்திடை மதிப்பது மிலையே. (கங)

மதியவிர் கங்கைச் சடைப்பெருங் கருணை வள்ளலே தெள்ளிய வமுதே, நுதியவிர் வாட்கை நாரணன் முதலோர் நுகரும்வான் செல்வமு மண்ணிற், பதியவிர் வாழ்க்கை மணிமுடியரசர் படைத்திடுஞ் செல்வமும் வேண்டேன், பொதியவிர்நதலர்பூஞ் சோலைசூ ழுறந்தைப் புண்ணியா விண்ணவர்க் கிறையே. (கச)

விண்ணவர்க் கிறைவன் வேண்டவெண் கரியும் விரைமலர்க் கற்பகத் தாரு, மண்ணிய வுச்சைச் சிரவமு முதலா வயங்கிய பொருளெலாந் தனது, தண்ணிய வருளாற் றந்தருளெனது சாமியாங் குமரனை யீன்ற, வண்ணலே யுறந்தைப் பதியினி லமரு மையனே காத்தருளெனையே. (கரு)

காத்தருள் புரியுங் கடனுனக் கென்றே களித்திருக் கின்றனன் வறிதே, யாத்தமா மறையா கமங்களிற் சொல்லு மருநெறி தன்னையே கைவிட், டேத்தையா முடலை யோம்பியே தினமு முண்டுதின் றுடுத்தியே யருள்வாய், வாய்த்தசீ ருறந்தைப் பதியினி லமரும் வள்ளலே தெள்ளிய வமுதே. (கசு)

தெள்ளிய வமுத லிங்கமென் றொருபேர் திருக்கட லூரினிற் பெற்றாய், நள்ளிய பனவச் சிறுவனை யாண்டே நயந்துனைப் பாடினே னருள்வாய், வள்ளிய வறிஞர் போற்றுறு முதங்க மறையவ னாகிய முனிவற், கொள்ளிய சித்த சுத்தியையளித்த வுறந்தைவா ழைவண்ண மணியே. (கஎ)

ஐவண்ண மணியே பழமறைக் கொழுந்தே யலையெறி யமுதவா ரிதியே, கைவண்ணத் தவனுங் கமலவே தியனுங்

காணரு நின்றிரு வடிவை, யுய்வண்ண வடியேன் புன்றலை சூட்டி யுறுதுயர் போக்குநா ளுளதோ, மெய்வண்ணப் பெரு மா மறைபயி லுறந்தை மேவிய சோதிநா யகனே. (கஅ)

சோதியே யெனைநீ சோதனை புரியேல் சோதிக்கத் தொடங்கிடு வாயே, லாதியே யுனக்கே யபயமென் றடியே னச்சினை விடத்தொடங் கிடுவேன், காதிசே யாய கௌசிகன் றனக்குக் கடுஞ்சின வசிட்டன்றுன் பொழித்த, நீதியே செல்வ நிறைதிரு வுறந்தை நிமலனே யமலவாழ் வருளே. (கக)

அமலவாழ் வாநின் னடியினிற் சேர்த்தே யஞ்சலென் றடியனை யருள்வாய், கமலநான் முகனுங் கருடகே தனனுங் கனவினுங் காண்டரு மணியே, விமலமா முனிவர் சித்தர்கள் போற்ற வில்வமூ லத்தினி லமரும், பமரமார் கூந்தற் பனிமொழித் துவாவாய்ப் பருவத வல்லிகா தலனே. (உ0)

வேறு.

காத லாகிக் கசிந்து கசிந்துநின்
சீத வாரிசச் சேவடி போற்றவே
போதன் காலன் புரிதுய ரற்றவே
யோத நீர்சூ ழுறந்தையெம் மண்ணலே. (உக)

உறந்தை மேவிய வுத்தம னேயுனை
மறந்து தீய வினையின் வலியினாற்
பிறந் திறந்து பெரிதிளைத் தேனருள்
பறந்து போகப் பழவினை யாவுமே. (உஉ)

யாவு மாகியு மல்லன வாயுமுத்
தேவு மாகியுந் தேவர்க ளியாவர்க்குங்
கோவு மாகியுங் கோழி நகருறை
பாவ நாச வருள்பஞ்ச வண்ணனே. (உ௩)

வண்ண வாரண மாநகர் மேவிய
வண்ண லேயுன் னடியிணை யன்றியோர்
பண்ண வர்கள் பதவியும் வேண்டிடே
னுண்மை யுண்மையீ துண்மை யெனைவிடேல். (உச)

என்னை யென்னையீ தென்னுடை மாதவம்
முன்னை நன்னெறி யாது முயன்றிலேன்
பொன்னை யன்னநின் ருள்போற்ற வைத்தனை
யன்னை யன்ன வமர்கோழி யண்ணலே. (உரு)

அண்ண லேயுன் னருமைத் திருவடி
யெண்ணி லேனிதற் கென்ன புரிகுவேன்
புண்ணி னேன்செய் புரைபொறுத் தாடியால்
விண்ணி னீள்வில்வ கானத்து வள்ளலே. (உசு)

வள்ள லேயுன் னடியை வழுத்தவென்
னுள்ள மென்றன் வசத்துற்ற தில்லையா
லெள்ள லையவோ வேழையென் செய்குவேன்
கொள்ளை யின்ப நிறைகோழி யப்பனே. (உஎ)

அப்ப னென்னுடை யன்னை குருதெய்வந்
துப்ப னென்னுயிர் துமதி யானவன்
தப்பொன் றில்லாத் தனுக்கே தனன்புக
ழொப்பொன் றில்லா வுறந்தைவா ழத்தனே. (உஅ)

அத்த னேயுறை யூரி லமர்ந்தரு
ணத்த னேவிடை யூர்க்கொண்ட நாதனே
பித்த னேன்செய் பிழையைப் பொறுத்திடிற்
சுத்த வன்பர்கள் சொல்லுவ ரேதமே. (உகூ)

ஏதி லானிவ னென்றெனைக் கைவிட
னீதி யோவரு ணின்மலை மேவுறு

பாதி யேகுறைப் பான்மதி சூடிய
வாதி யேயுறை யூருறை யையனே. (௯0)

வேறு.

ஐயனே நினதற் புதத்திருக் கோயி லடியனேன் புகவருள் புரிவாய், வையக முழுதுஞ் சையென வெறுக்க வரம்பிகந் திரந்துழல் பவரும், வெய்யவா பாசக் கருக்குழி பலவும் வெருவுய ருறப்புகு வோருங், கையரு மென்றும் புகுதரா வுறந்தைக் கடிநக ரமர்பெருந் தேவே. (௯௧)

தேவொரு மூன்று மாகிமுத் தொழிலுஞ் செய்தொரு தொழிலுமில் லாதோய், நாவர சருள்சேர் ஞானசம் பந்தர் நம்பிமுன் னோர்களை யாண்ட, மாவர சரோரு கமலர்நேரடியின் மதித்தெனைச் சேர்த்தருள் புரிவாய், கூவர சாங்குக் குடக்திருப் பதியிற் கூவிள வனத்துறை பவனே. (௯௨)

உறைபுரை யெனது புரமொரு மூன்று மொண்கதிர பனியெனப் போக்கி, மறைமுழு துணர்மா தவச்சன காதி மாமுனி வரர்க்கினி தளித்த, நிறைசிவா நந்தத் திருவடியிருத்தி நித்திய ஞக்கியாண் டருள்வாய், பொறைநிகர் சிறையோரைந்துசூ ழுறந்தைப் புண்ணியா நண்ணரும் பொருளே. ()

பொருளிலே யுலக மிருத்தலா லதனைப் புரிந்திது வரையெவர் பாலு, மருவினை னலன்மேன் மருவவு மாட்டேன் மதித்தெனைக் காத்தருள் புரிவா, யருளெலாந் திரண்டோ ரற்புத வடிவா யமர்ந்தொளிர் தருபர சிவமே, திருவெலா மொருங்கே தருதிரு வுறந்தைத் திருத்தளி யமர்பெரும் பதியே.

பதிபசு பாச வியலொரு மூன்றும் பகுத்தறி வுறுத்தியபின்னர், நதிபதி யமர்கா ரணன்முத லோர்க ணனவினுங் கனவினு மறியாத், துதிபெறு நினது திருவடி சேர்த்துத் தூய்

மைப னுக்கியாண் டருள்வாய், பொதி யவிர்ந் தலர்பூம் பொ
ய்கைசூ ழுறந்தைப் பொற்றளி யமர்ந்ததே சிகனே. (௩௫)

தேசிக மூர்த்த மாகிவந் தடியேன் றீவினை போக்கியாண்
டருள்வாய், காசிபன் மனைவி கத்துரு வினதை கனுழ்ன்கார்க்
கோடனை யளித்த, மாசிலா மணியே மன்றத்தி லின்ப மாந
டம் புரிகின்ற பதியே, பேசிட முடியாப் பெருந்திரு வுறந்
தைப் பெருந்தளி யமர்ந்தருள் பவனே. (௩௬)

பவமெனுங் கடலிற் கிடந்துழல் கின்ற பாவியேன் படுந்
துயர் போக்கிச, சவமென வுலக நவின்றிடா வணநின் றூண்
மலர் சேர்த்தருள் புரிவா, யவநெறி போக்கித் தவநெறி செ
லுத்தி யடைந்தவர் தமக்கினி தருளுஞ்,சிவநெறி யுடையோர்
சூழ்தரு முறந்தைத் திருத்தளி யமர்ந்தசின் மயனே. (௩௭)

சின்மய மாய தில்லையம் பலத்திற் றிருநெடு மான்முழ
வறையத், தென்முக நோக்கிக் கன்மகள் களிக்கத் திருநடம
புரியுநின் னடியைக், கன்மனத் தடியேன் கண்டுகண் களிக்
கக் காட்டியாண் டருளுநா ளுளதோ, பொன்னெடுஞ் சிகரி
பொலிதிரு வுறந்தைப் பொற்றளி யமர்ந்தருள் பரனே.(௩௮)

பரமொரு தானென் றுணையிகழ்ந் தெதிர்ந்த பங்கய
னொருசிர மிழந்தான்,சிரமொரு மூன்று கொண்டுளா னெதிர
ந்து திருக்கழு முளுக்கிரை யானன், புரமொரு மூன்றுமெரி
த்தபுன் னகையாய் போற்றுறு மெற்கருள் புரிவா,புரமொரு
மூன்றோ டிரண்டுசூ ழுறந்தை யுத்தம தத்துவப் பொருளே.

தத்துவ முப்பத் தாறையுங் கடந்து தனிப்பர மாம்பெரு
வெளியிற், சுத்தமெய்ஞ் ஞாந நந்தமாய் விளங்குஞ் சோதி
யே யாதிநா யகனே, செத்தவ மானு னென்றிடா துலகர் சே
வடி சேர்த்தருள் புரிவாய், புத்தமு தாய பொன்னிசூ ழுறந்
தைப் புரியுறை விமலசங் கரனே. (௪0)

வேறு.

சங்கரனென் றொருதிருப்பே ருனக்கே யெய்க்குஞ்
சதுமுகனு ரணன்முதல்மற் றமர ரியார்க்கும்
பங்கமிகு துயர்முழுது மொழித்தா நந்த
பரசிவபோ கந்தனையே கொடுத்த லாலே
கொங்குவிரி சந்தகின்மா மரங்கள் சாடிக்
குணகடலி னகடுகிழித் தேகும் பொன்னித்
துங்கமிகு நதிவலஞ்சூ ழுறந்தை வாழுஞ்
சுடரொளியே யடர்வினைதீர்த் தெனையாள் வாயே. (சக)

வாய்ந்தமணிப் பொதுநடஞ்செய் வள்ளா லுன்றன்
மலரடியை யனுதினமும் வழுத்தா தந்தோ
தேய்ந்தமதி நிகர்நுதலார் மயலிற் சிக்கித்
தீவினையே மிகப்புரியுஞ் சிறியேன் றன்னை
யாய்ந்தகலை கற்றுணர்நின் னடியார் கூட்ட
மணுகியவ ரடிப்பணியே செய்வித் தாள்வாய்
மாய்ந்தகரி சுடையமறை யவர்க ளோது
மறையொலியே நிறைபுறையூர் வாழுங் கோவே. (சஉ)

கோவடுவேல் வீரவா தித்த னோர்காற்
கொள்ளைமதம் பொழியொருஞ் சரமா வேறி
மாவடுவின் வகிரனைய கண்ணு ரெல்லா
மயங்கமணி மறுகுலாப் போந்த போது
பூவடிகண் டகக்காற்குக் குடமொன் றந்தப்
பொங்கடியைப் பொருதலைத்துன் கருணை தன்னைத்
தூவடுமென் னவனுணர வுணர்த்தச் சேவ
றுன்னுமொரு தென்னுறந்தை வாழுந் தேவே. (சங)

ஏரேறும் பெருமானே யிறையே யென்ற
னின்னுயிரே யின்னுயிர்க்கோர் துணையே நாயேன்

வாரேறு முலைமடவா ரல்கு லென்னு
மாளாத பாழ்ங்குழிவீழ்ந் தாழா வண்ணஞ்
சீரேறு நினதுதிரு வடியைப் போற்றுந்
திடஞான மருளிமட நீக்கி யாள்வாய்
தேரேறு முடிமன்னர் மூவர் போற்றுஞ்
செழுஞ்சுடரே திருவுறந்தை யமருந் தேவே. (சச)

வேயாருந் தோளியொரு பாகங் கொண்ட
வேதியனே மேதினியிற் பொருளில் லானைத்
தாயாரு நீயாரென் றேசா நிற்பார்
தமியேனவ் வறுமையினால் வருந்தா வண்ணஞ்
சேயாரு நினது திருவடியிற் சேர்த்துச்
செனனமர ணத்துயரம் போக்கி யாள்வாய்
காயாருங் கேளித்தண் டலைசூழ் கோழிக்
கண்ணுதலே வண்ணமைந்து கொண்டாண் டோனே.(சரு)

நேரியர்கோ னெஞ்சமெனுங் கஞ்ச நீங்கா
நித்தபரி பூரணமாஞ் சுத்தத் தாளு
மாரியர்கோன் முனமொருகைக் கூர்வாள் கொண்டே
யறிகுறிவைத் தகன்றிடுநின் முடியும் பொல்லாக்
காரியமே மிகப்புரியும் வஞ்ச நாயேன்
கண்குளிரக் கண்டுதெரி சிப்ப தென்றோ
சீரியர்கள் போற்றுதிரு வுறந்தை மேய
சிற்பரனே யுற்பவநோ யொழித்தாள் வோனே. (சசா)

ஆளுடைய பிள்ளைமணப் பந்தர்வருந் தினுக்கன்
றடைந்துதவி லேனுச்சா புரமதுமுந் தியதாற்
கோளுடைய கூற்றனுயிர் குடித்தநினை யடைந்தாற்
கொடுமரணத் துயர்நீங்கு மெனக்கருதி யடியேன்
வேளுடைய புரமெரிசெய் வித்தகநின் றுணையே

விரும்பியடைந் தேனினது விருப்பமறிந் திலனே
வாளுடையந் தரத்தமரும் வானவர்க ளனைவரும்
வந்துவணங் குறுமுறந்தை மந்திரமா மணியே. (சஎ)

மணிக்குழையோ டமர்செய்மத ரரிக்க ணார்தம்
வஞ்சமயக் கினிற்றஞ்ச மின்றிமிக வீழ்ந்து
கணிக்கரும்வெந் துயர்கொண்மனத் தினைவிரைந்து மீட்டுன்
கழல்கருதப் புரிந்துபழ வினையகற்றி யருள்வாய்
குணிக்கருமோர் பொருளேநற் குணப்பெருமா மலையே
கோதில்குணங் குறிகள்கடந் தோதுறுநன் னெறியை
யெணிக்கருமா லயனரியெந் நாளு மேற்று
மெந்தையே திருவுறந்தை யிலங்குமொளி விளக்கே. (சஅ)

விளக்கொளியை மழுக்குமொளி மணிப்பூண் கொங்கை
மெல்லியர்கா மக்கலவி விரும்பியவ ரல்குற்
களக்கதனில் வீழ்ந்துமெலிந் தழலுமடி யேனைக்
களைகணு நினதுதிரு வடிமலர்சேர்த் தருள்வா
யளக்கமுடி யாதபெருஞ் செல்வந் தன்னு
ளளகையம ராபதியு மடையவகங் கூரந்
துளக்கமறப் பெருகுதிரு வுறந்தை மேய
சுந்தரனே செந்துவர்வா யந்தரிநா யகனே. (சகூ)

நாயகனே நாயகன்மா ரறுபான் மூவர்
நண்ணுநின தடிமலர்சேர்த் தென்னையினி தருள்வாய்
சாயகமைந் துடையமத வேளை யீன்ற
தண்டுளவ வண்டமர்வெண் டிரைப்பா லாழி
நேயமுட னினதுதிரு நடனங் காணு
நியமமே பூண்டபுலி முனிவ னீன்ற
சேயதனுக் களித்ததிரு வுறந்தை மேய
செல்வமே யெல்லையிலாக் கருணைத் தேனே.

வேறு.

தேவர்க டேவன் றென்னுறந் தைக்கோன்
மூவர்கள் போற்று முன்னவ னென்பார்
நாவலூர் நமபி நவின்றிட வேவல்
சேவடி கன்றச் சென்றது மென்னே. (ருக)

என்னக மேவி யெனக்கருள் புரியும்
பொன்னவிர் சடிலப் புண்ணிய னெங்கோன்
றன்மக னூர்தி தன்னை விரும்பும்
பன்னக மேனி பரித்தமை யென்னே. (ரு௨)

மையமர் கண்டன் மன்னுறந் தைக்கோன்
செய்யமர் சோற்றுத் துறைச்சிவ னென்பார்
கொய்தயன் மண்டை கொண்டுக ரத்தில்
வைகலு மையம் வாங்கிய தென்னே. (ருங)

தென்கயி லாய மெனுஞ்சிர கிரியைத்
தன்குண திசையிற் றழுவுறந் தைக்கோன்
மன்பதை தோறு மன்னிய மர்ந்தும்
மன்பதை யுணரா மாயம தென்னே. (ருச)

மாயவ னாதிய வானவர் போற்றுந்
தூயவ னெங்கள் தொல்லுறந் தைக்கோன்
நேயமு டன்றிரு நீறுடல் பூசிப்
பேயொடு மாடிய பெற்றிய தென்னே. (ருரு)

பெற்ற முவந்தினி தேறிய பெம்மான்
நற்றவர் புகழுறந் தைப்பதி நாதன்
கற்றவர் போற்றுங் கௌரியோர் பாதி
பற்றிட வைத்தருள் பான்மையு மென்னே. (ருசு)

பான்மதி சூடும் பரனுறந் தைக்கோன்
மான்முதல் போற்று மன்னவ னென்பார்
தேன்மலி கொன்றைச் செஞ்சடை யோர்பால்
வான்மலி கங்கை வைத்தமை யென்னே. (ருஎ)

தமைநினை பவர்வினை சாடுறந் தைக்கோ
னிமையவ ரிறைதொழு மிறையவ னென்பார்
தமநிற நிருதன் றலையொரு பத்து
மிமையினிற் போக்கெரு தேறிய தென்னே. (ருஅ)

ஏற்றெருடு சூற்படை யேந்துறந் தைக்கோன்
பேற்றை யளிப்பவர் பேணினர்க் கென்பார்
கூற்றை யுதைத்தருள் கோகன கததா
ளேற்றிபு மெற்கரு ளாமையி தென்னே. (ருகூ)

நேரலர் முப்புர நீறுப டும்படி
மூரல் புரிந்தருண் முன்னவ னென்பா
ராரல ருத்திய பாலமு துண்டவன்
முரக மோதத் தாழ்ந்தது மென்னே. (கூ0)

வேறு.

என்னக நினக்குத் தந்தே னின்னரு ளெனக்குத் தந்தாய்
பன்மல ருனக்குத் தந்தேன் பரகதி யெனக்குத் தந்தாய்
இன்னமுந் துதிநிற் கீந்தே னிணைமல ரடியெற் கீந்தா
யுன்னத முனிவர் போற்று முறந்தையி லிருக்குங் கோவே.

கோவினைப் புரக்க முன்னங் கோவினை யெடுத்த கோவுங்
கோவினை யகழ்ந்துங் காணுக் கோகன கத்தாட் போதைக்
கோவினை யிழந்த நாயேன் கொடுந்தலை சூட்டி யாண்டான்
கோவினைப் பாலங் கொண்ட கோழிமா நகரத் தானே. (கூஉ)

தாமொரு பதியே மற்றைச் சதுமுக ளாதி யோர்க
ளேனமர் பசுக்க ளேயென் றுணர்தர வுலக ரியாருந்
தேனமர் துளவத் தோனுந் திசைமுகத் தவனுந் தேட
வானள வுயர்ந்து நின்றான் வாரணப் பதியு ளானே (கூடு)

பதிக்கெலாஞ் சிறந்த தாய பதியெனு முறந்தை தன்னிற்
றிதிக்குமா லயன்முன் னான தேவர்கள் போற்ற நாளுங்
கதிக்கொரு வித்தாங் காந்தி மதியெனுங் கௌரி யோடென்
விதிக்குமோர் முடிவுண் டாக மேவினை விமல வாழ்வே (கூசு)

விமலமா முனிவர் சித்தர் மேதகு பெரியோ ரெல்லா
மமலமா நினது செந்தா மரைமல ரடியைப் போற்றிக்
கமலநான் முகனுங் காணக் கதியினை யடைய நாயேன் [வே.
சமலமாந் தனுவை யோம்பித் தளர்கின்றே னுறந்தை வாழ்

வாழ்வினை விரும்பி நாயேன் மண்ணிடைப் பலவா றாகப்
பாழ்வயிற் றினையோம் பற்குப் பட்டது போதும் போதுங்
கேழ்தனை யன்றி யில்லாக் கிளரடி மலரிற் சேர்த்தே
யூழ்வினை யகற்றி யாள்வா யுறந்தையி லிருக்குந் தேவே. ()

தேவகி மைந்தன் சென்னி சேவடி சூட்டி யாண்ட
மூவகி லங்கள் போற்று முனிதனை யாண்ட வெந்தாய்
பாவகி தன்னை யீன்ற பஞ்சவண் ணேசா நின்பொற் [வே.
சேவடி சேர்த்தாட் கொள்வாய் திருவுறந் தையில்வாழ் கோ

கோதுறு பிறவி யென்னுங் கொடுங்கடற் படிந்து நாளும்
பேதுறு கின்ற நாயேன் பெருந்துய ரகற்றி நின்பொற்
றூதுறு வாரி சப்பூந் தாளிணை சேர்த்தாட் கொள்வா
யோதுறு வளங்க ளெல்லா முறையுறை யூர்வாழ் வோனே.

நேற்றுளா ரின்று மாண்டு நீறுபட் டழியக் கண்டும்
போற்றிலே னுறந்தை யுன்றன் பொற்றளி யடைந்து நாயேன்

கீற்று வெண் மதியமோடு கிளரு மந்தாகி னிப்பே
ராற்றையுந் தரித்த வேணி யையவென் றுய்யு நாளே. (சுகூ)

நாளெவன் செய்யு நின்னை நாடொறும் வழுத்து மென்னைக், கோளெவன் செய்யும் பொல்லாக் கொடுந்தொழிற் கூற்றென் செய்யும், வாளுடை யசுரர்ச் சாடும் வச்சிர பாணி போற்றுந், தாளுடை மலருய் யானஞ் சூழ்திரு வுறந்தைத் தேவே. (எ0)

வேறு.

வேதா தாழும் வாரண மூதூர் வித்தகனே
தாதா தாவென் றுலகிற் றமியேன் றளராமற்
போதார் நின்றன் பொன்னடி யுகள முடிசூட்டி
நாதா நம்பா வென்று நவிற்றப் புரிவாயே. (எக)

வாயே யுறந்தைப் பதியை வண்ணன் மலரடியும்
வேயே புரையு மென்றோட் காந்தி மதியடியு
மாயே யகன்றின் படையத் தினமும் வாழ்த்துவைமே
னீயே நல்லா யென்று நிகழ்த்தி யுய்வேனே. (எஉ)

உய்வா யுறந்தை மாநக ருறையு மைவண்ணன்
செய்வாய்ந தொளிருஞ் செங்கம லச்சே வடியிணையை
மைவாய்ந் தொளிர்கண் மங்கையர் மையல் வீழாமற்
பொய்வாய்ந் தொளிர்புன் மடமிகு நெஞ்சே போற்றுதியே.

போற்று மடியார் பொன்னுல கடையப் புரிந்தருளு
நீற்றொளி மேனிய னேயுறந் தைப்பதி நின்மலனே
தாற்றொடு சுளிமா மதகரி யைக்கொல் சக்கிரியா
மேற்றினி லிமவான் மகளுடன் வந்தற் கின்றருளே. (எச)

இன்றருள் செயினின் மகவுட னிமய மாதினையும்
நன்றினி தேத்திப் புகழுவ னுறநதை நகர்வாழும
பொன்றுத லில்லாப் புண்ணிய நின்றனை யும்புகழ்வேன்
குன்றினை யில்லா விண்டுவை வண்டாக் கொண்டோனே. ()

கொண்டலை யூர்ந்தொரு கோவினை யாளுங் கோமானு
மண்டாக ளுக்கன் றமுதை யளித்தவ னுடையனுங்
கண்டு வணங்குறந் தைப்பதி மேவிய காமாரி
புண்டரி கத்திரு வடிமலர் புகவருள் செய்வாயே. (எசு)

செய்வாய்ந தொளிருறந் தைப்பதி மேவிய தெள்ளமுதே
பைவா ளரவப் பணியணி பஞ்ச வர்னேசா
பொய்வா யுலகப் பற்றினை விட்டுன் பொன்னடியாம்
மெய்வாய் வீடடை யப்புரி வாய்வெள் விடையோனே. (எஎ)

விடையார் மதிலுறந் தைப்பதி மேவிய விண்ணவனே
யடையார் புரமூன் றெரியச் சிரித்த வாண்டகையே
கடையா ரினுங்கடை யேன்றனைக் காத்தருள் புரிவாயே
சடையார் கொன்றைத் தொடையாய் சம்போ சங்கரனே. ()

சங்கர னேசிவ சாமபச தாசிவ வென்றுனையே
பொங்குறு துயர்முழு தும்மக லப்புக ழச்செய்வா
யெங்குறை முழுதுந் தீர்த்தருள் காந்தி மதியென்றாய்
பங்குட னுறந்தைப் பதியமர் பஞ்ச வர்னேசா. (எகூ)

ஈசா வுறநதைப் பதியை வண்ண வின்னமுதே
மாசாா நெஞ்ச முடையார் காணு மாதேவா
தேசார் நினது திருவடி மலரிற் சிறியேனை
யேசா வண்ணஞ் சேர்த்தருள் புரிவா யிறையோனே. (அ0)

வேறு.

இறைகொளுறந் தைப்பதியி லென்னையினி தாண்டான்
மறைபுகழுங் காந்திமதி மங்கைமண வாளன்
பிறைகொளெயிற் றந்தகபின் னிகழ்வதுண ராமன்
மிறைகொளுரு வங்கொடேனை மேவியெவன் செய்வாய். ( )

செய்யபது மத்துறையுந் தேவையிவண் கூவிப்
பையவிவன் றன்னையினி மேற்படைப்பை யாயிற்
கொய்திடுவ னின்னுமொரு தலையையெனக் கூறு
யுய்வையடி யார்க்கருளு முறந்தைநக ரானே. (அஉ)

நகரமக ரங்களென நவிலுமலம் போக்கி
யகரமென நின்றவெனை யருள்வகரஞ் சேர்த்துச்
சிகரமதாய்ச் செய்ததிரு வுறந்தைநகர் மேய
வுகரமதை யுள்ளபடி யுணர்வர்பெரி யோரே. (அ௩)

பெரியபொரு ளெவைக்குமொரு பெரியபொரு ளாயுந்
தெரிவரிய சிற்றணுவிற் சிற்றணுவ தாயு
மரியபர கதியையடி யார்க்கருள்வ தாயு
முரியவொரு பொருளையுறந் தைப்பதிக்கண் டேனே. (அச)

கண்டுதெரி சித்தவடி யேனையமன் கண்டு
கண்டுமொழி பேசியக லக்கடைக்கண் கண்டு
தொண்டுபுரி வார்களுடன் றொண்டுபுரி யென்று
விண்டுபுகன் றானுறந்தை வியனகரி னின்று. (அரு)

இன்றுதிருக் காந்திமதி யம்மையுட னென்னைத்
தொன்றுவினை விண்டகலத் தொண்டுபுரி யென்றான்

பொன்றுதலி லாததிருப் பொன்னிநதி சூழுந்
தன்றுணையி லாதவுறந் தைத்தளியில் வாழ்வோன். (அசு)

வாழ்வினைமெய் யென்றுமதி மாழ்குமடி யேனைக்
கேழ்கிளர்செந் தாமரைமென் கேடிலடி சேர்த்ததான்
பாழ்கலியெ ழாதுபயன் படுகழனி சூழ்ந்து
தாழ்வையடை யாததனி நகருறந்தை யண்ணல். (அஎ)

அண்ணலுனை யன்றியகி லங்களிலை யென்றே
வண்ணமறை சொல்லியது வாய்மையென வின்றே
பண்ணவர்கள் போற்றுறந்தைப் பதியதனிற் கண்டே
னெண்ணமுடி யாததுய ரின்றகன்ற நானே. (அஅ)

நானெனவு மெனதெனவு நவிலுவதி லென்ன
வானதுமற் றென்றுமிலை யாதலினு லன்றே
மோனமுடன் ஞானசன காதிமுனி வோர்கள்
வானவர்போற் றுறந்தைநகர் வள்ளலுனைக் கண்டார். (அகூ)

ஆர்மருவு சடையுடையம் புலியதளோ டாட
வார்மருவு கொங்கைமலை மாதுகளிப் பெய்தச்
சீர்மருவு தில்லைமணி மன்றினட மாடு
மேர்மருவு கழலிணைசேர்த் தாளுறந்தை யீசா. (கூ0)

வேறு.

ஈசனே யுறந்தை வாழு மிறைவனே போற்றி நாயேன்
பாசவே ரறுத்தாட் கொண்ட பஞ்சவர் ணேச போற்றி
மாசிலா மணியே மன்றின் மாநடம் புரிவாய் போற்றி
யாசக லடியா ருள்ளத் தமருமை வண்ண போற்றி. (கூக)

வண்ணமா மறையோன் முன்னு வானவர்க் கரசே போற்றி
வண்ணவா ரணங்கை யேந்து மாதவன் போல்வ ருந்தா
வண்ணமா வுறந்தை தன்னில் வந்தடி காட்டி யாண்ட
வண்ணமோ ரைந்துங் கொண்ட வள்ளலே போற்றி போற்றி

போற்றிமெய் யடியார் சூழ்ந்து புகழ்திரு வுறந்தை வாழ்வே
யாற்றொடு கொன்றை தும்பை யணிந்தவை வண்ண போற்றி
மாற்றறி யாத செம்பொன் மலையினைக் குழைத்தாய்போற்றி
நீற்றொளி பழுத்த மேனி நின்மலா போற்றி போற்றி.(கூங)

நின்மலா போற்றி மன்றி னிருத்தனே போற்றி நாயே
ன், புன்மல மறுத்தாட் கொண்ட புண்ணியக் கொழுந்தே
போற்றி, வன்மனத் தவர்கள் காணு மாநக ருறந்தை வாழு
ஞ், சொன்மனக் கெட்ட வொண்ணுச் சோதியே போற்றி
போற்றி. (கூச)

சோதியா தெனையாட் கொண்ட சுயம்பிர காச போற்றி
யாதியேபு றந்தை வில்வ வனத்தமர்ந் தருள்வாய் போற்றி
பாதியோர் பெண்ணை வைத்த பஞ்சவர் னேச போற்றி
சாதிநான் மறைகள் போற்றுந் தத்துவப் பொருளே போற்றி

தத்துவ ரூபஞ் சுத்தி தரிசன முதலாக் கூறும்
பத்தினு ளிறுதி யாய பரசிவ போகந் துய்க்கச்
சத்தறி வின்ப மான தந்தையே செய்வாய் போற்றி
முத்தர்போற் றுறந்தை மூக்கிச் சரத்தமர் முதல்வா போற்றி

முதல்வனே யுறந்தை வாழு முக்கண்வா னவனே போற்றி
கதமில்மா முனிவர் போற்றுங் காசிபன் பன்னி தன்னைப்

புதல்வன்கார்க் கோட னோடு புரிந்தினி தளித்தாய் போற்றி
மதகரி முகனை யீன்ற வள்ளலே போற்றி போற்றி. (கூள)

வள்ளலே யுறநதை வில்வ மாநிழ லமர்நதாய் போற்றி
தெள்ளிய வறிஞர் போற்றுஞ் சிவபுரத் தரசே போற்றி
கள்ளுலா மலர்ப்பூஞ் சோலைக் காவிரி நாடன் போற்று
மள்ளிலைச் சூல மேநது மண்ணலே போற்றி போறறி.(கூஅ)

அண்ணலே யுறநதை வாழு மப்பனே போற்றி நாயேன்
கண்ணிணை களிக்கக் காட்சி கொடுத்தருள் கடவுள் போற்றி
தண்ணறுக் கொழிக்குஞ் செய்ய தாமரைமுகத்தாய் போற்றி
பண்ணவர் வணங்கி வாழ்த்தும் பஞ்சவர் னேச போற்றி. ()

பஞ்சவர் னேச போற்றி பகர்வில்வா ரணிய போற்றி
மஞ்சவிர் கூந்தற் காந்தி மதிமண வாள போற்றி
நஞ்சமர் கண்டத் தெண்டோ ணற்பரம் பொருளே நின்றன்
செஞ்சர ணங்க ளான திருவளர் கமலம் போற்றி. (க00)

ஆகச்செய்யுள் - க0க.

திருவுறந்தைப் பதிற்றுப்பத்தந்தாதி

முற்றிற்று.

ஸ்ரீ பஞ்சவர்னேசர் திருவடிவாழ்க.

திருச்சிற்றம்பலம்.

உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

திருவுறந்தைப்
பதிற்றுப்பத்தந்தாதி.

இஃது

உறையூர் வித்வான்

ஸ்ரீ: வாஞ்சைலிங்க வைத்தியநாதசெட்டியா

ரவர்களால்

இயற்றப்பட்டு,

திருத்தவத்துறை மிராசுதாரர்

ம-ள-ள-ஸ்ரீ

தம்பாச்சியாபிள்ளை குமாரர்

கனகசபைப்பிள்ளை யவர்களால்

சென்னை:

மதராஸ் ரிப்பன் அச்சுக்கூடத்திற்

பதிப்பிக்கப்பட்டது.

சார்வரிஹூ ஆவணிமீ. 1900

உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

திருவுறந்தைப்
பதிற்றுப்பத்தந்தாதி.

இஃது

உறையூர் வித்வான்

சி. வாஞ்சைலிங்க வைத்தியநாதசெட்டியா

ரவர்களால்

இயற்றப்பட்டு,

திருத்தவத்துறை மிராசுதாரர்

ம-௱-௱-ஸ்ரீ

தம்பாச்சியாபிள்ளை குமாரர்

கனகசபைப்பிள்ளை யவர்களால்

சென்னை:

மதராஸ் ரிப்பன் அச்சுக்கூடத்திற்

பதிப்பிக்கப்பட்டது.

சார்வரிஸு ஆவணிமீ.

GIF

O-11A#07/13/09

DO;1

உ

கணபதிதுணை.

சிறப்புப்பாயிரம்.

சென்னை அஷ்டாவதானம்

பூவை. கலியாணசுந்தரமுதலியாரவர்கள்

இயற்றியது.

நறையூர்பூந் துடவையிரு ஞாங்கரினு நணிகளுறு நளினி சூழ்ந்த
வுறையூரநற் பெருமாற்குப் பதிற்றுப்பத் தந்தாதி யுசித மேவு
முறையூர்புத் தமுதனைய சுவைமலியுஞ் செஞ்சொற்கண் முயங்கச் செ
ற்றான், பொறையூர்நம் வாஞ்சைலிங்க வைத்தியநா தப்புலவன் புகழ்
[மிக் கோனே.

இப்பிரபந்தஞ் செய்தவர் மாணாக்கரு ளொருவராகிய

கீழப்பழூரில் வசிக்கும் தவத்துறை

சு. அப்பாவு பிள்ளையவர்களாற்

செய்யப்பட்டது.

மாமேவு முலகினிற் சென்னிநா டிதுவென
வயங்குநற் சென்னி நாட்டின்
மாதலம தாமுறந் தைப்பதியின் மாலூர
மரநிழலில் வாழ்பதி யினற்
றாமேவு மம்போ ருகச்ச ண மீதிற்
றுலங்கவே பப்பத் ததாந்
துகளிலந் தாதிகண் டான்கண்டு பயமெனச்
சொல்லிப் புகழ்ந்து போற்றத்
தேமேவு மாலையணி மால்சிதம் பரவேள்செய்
திவ்யநல் வரபுத் திரன்
தியாகரா ஜப்பெயர்கொள் புலவனன் மாணவன்
சித்தாந்த வேதாந்த நூல்
பாமேவு பஞ்சல ட்சணவிலக் கியவுததி
பருகிமழை பொழியு மேகம்
பக்தர்புகழ் வாஞ்சைலிங் கம்வைத் தியநாத
பாவலவ னென்குர வனே.

திருப்பரங்குன்றம்

அ. நாராயணசரணரவர்களாற்

செய்யப்பட்டது.

சீர்பூத்த செம்பியனுக் குறைவிடமா நகரிறைக்குச் சிறையா வனபி, னேர்பூத்த பதிற்றுப்பத் தந்தாதி யெனும்பெயரு மிலங்க நாட்டிப, பேர்பூத்த சொற்சுவையும் பொருட்சுவையு மொருங்கமைத்துப் பிறங்கச் செய்தான், பார்பூத்த வணிசகுலச் சிதம்பரவேள் செய்தவத்தின பயனுற் றோன்றி.

தொகைநூலும் வகைநூலும் விரிநூலு முழுதுணர்ந்து தூய்மை ரன பின், றகைசான்ற வுளமுடையார் குழுவகலாத தன்மையினுன றமிழ் நூ லாய்ந்து, வுகைவிடையா னடிமறவாத் தியாகராஜப்புலவ னுதவப பெற்ற, வகையமைந்த கல்வியினன் வாஞ்சைவைத் தியநாத வண்மையோனே.

இப்பிரபந்தஞ் செய்தார்பாற் கல்விபயின்றவராகிய

உறையூர்

செ. சாமிநாதபிள்ளையவர்களாற்

செய்யப்பட்டது.

பாமேவு திருவுறந்தை யாலூரத் தடியமரும் வரதன் றுளிற்
றூமேவு பதிற்றுப்பத் தந்தாதி யெனுஞ்சொற்றூர் துதித்த ணிந்தா
ஞமேவு பலகலையு நன்குணர வுணர்த்திவினை யாளு நாதன் [னே.
பூமேவு வாஞ்சைவைத் தியநாத னெனும்பெயர்கொள் புலமை யோ

ஷை யூர் வெஸிலின் மிஷியோன்

ஐஸ்கூல் தமிழ்ப்பண்டிதர்

சுப்பிரமணிய பிள்ளையவர்களாற்

செய்யப்பட்டது.

உலகுபுக ழுறந்தைநக ருயர்வில்வ வனநிழலி லொளிர்வெண் டிங்க, ளிலகுபரஞ் சுடர்ப்பரம னிணையடிக்குப் பொருத்தமுற வினிய தீஞ்சொற், பலகலைக ளுடனுய்ந்து பதிற்றுப்பத் தந்தாதி பகர்ந்தான் மேலோர், நலமிகுத்த சிதம்பரவே ளீன்றவைத் தியநாத நாவ லோனே.

திருச்சிற்றம்பலம்.

திருவுறந்தைப்
பதிற்றுப்பத்தந்தாதி.

காப்பு.

சீரா ருறந்தைப் பதிவாழுந் திகழை வண்ணன் மலரடிக்குப்
பாரார பதிற்றுப் பத்தென்று பகரந் தாதி பாடுறவே
பேரார் சித்தி புத்திகளை யிமையோர் போற்ற மணந்தருளுங்
காரார் கரிமா முகத்தவனைக் கருதி வாழ்த்தி வணங்கிடுவாம்.

சமயாசாரியர்.

காழி வந்த கவுணியப் பிள்ளையை
யாழி நீந்திய வப்பனு ரூரனை
வாழி செம்மணி வாசக வள்ளலைப்
பாழி வெந்துயர் போக்கப் பணிகுவாம்.

நூல்.

திருவார் கமலச் சேவடியுந் தேனர் கொன்றைச சடைமுடியு, மருவார்காந்தி மதியிடமும வரதா பயமு மழுமானுங், கருதாா புரங்க ளொருமூன்றுங் கனிபுன் னகையா லெரித்தருளு, மொருமா தேவ காட்டியொன்று முரையா தொழிதல் முறையேயோ. (க)

முறையே யில்லாக் கடைநாயேன் முன்னே யடிமை யுனக்கானே, னிறையே யெனக்காண் டவனீயே யிதுவோ வனுதி வழக்காகுங், குறையா தொன்று மில்லாக்குக் குடமா நகரி லுறைவோனே, கறையார் கண்டத் தெணடோளா காக்கக் கடமை நினக்காமே. (உ)

ஆமே தனக்கோ ரிடமாக்கொண் டமர்வோ னயனிந் திரன் விண்ணோர், தாமே முதலென் றுணையுணராத் தற்போ தத்தான் மாண்டார்க, ளாமே புரியும் பகபேர்ந்து நமன்றன் வரினு னென்செயவேன், பாமே வுறுங்கூ விளவனத்தெம பதியே கதியை யருள்வாயே. (௩)

அருள்வாய் காந்தி மதியொடுசென் றடியார்க் குறுதுன் பினையகற்றி, மருள்வாய் மனப்பா தகனுனக்கு வழங்கே னருணீ யென்பாயே, லிருள்வாய் வன்றி யுருவெடுத்த விரும்பா தகனே முன்பாண்டாய், தெருள்வா யுதங்க முனிபோற்றுந தேவே யதனை மறந்தாயோ. (௪)

மறந்தா யுறந்தைப் பதிவாழு மாதே வன்றன் மலரடி யைத், திறநதான் சிறிது மில்லாப்புன் னெஞ்சே தீமை யக ன்றினிமே, னிறந்தா னுதங்க முனிக்கைந்து நிகழக் காட்டி யாண்டருளுஞ், சிறந்தாா போற்றும் வில்வவனத் தேவைத் தியானித துய்வாயே. (௫)

உய்வாய் பொழுது நினையன்றி யுண்டோ மற்றோர் தெ ய்வமென, மெய்வாய் மறையா கமங்களெலா மெய்வே றின் றென் றுணர்த்தியவான், மொய்வாய் மாலூ ரத்தடிவாழ் முத ல்வா முக்கண் வானவனே, மைவாய் செல்லு மவாவினையற் றவர்கள்போற்று மைவண்ணா. (௬)

வண்ணா விரண்டா யிரமுடையான் வாழ்த்தி வணங்கு மாமணியே, கண்ணா யிரந்தா னுடையானுங் கழ்பூன் றுனு நா ன்கானு, மண்ணா வப்பா வையாவென் றலறிக் கதறிக் காணா நின், றண்ணார் கமலத் தாட்டுணையென் றலையிற் சூட்டி யாண் டருளே. (௭)

அருளே பொழியுங் காந்திமதி யம்மை யிடமு மறவிடையு, மருளே தீர்முப் பானேந்தான் வயங்கு மவத்தை தனிற்காட்

டிப், பொருளே யமைமூக் கீச்சரம்வாழ் பொன்னே மணியே யருள்வாயே, யிருளேய் மனத்தேன் றனக்கருள லேலா தெ ன்பா ரிலைமன்னே. (அ)

இல்லும் வில்லுங் கல்லானை யிமையோ ரேத்தும் பெரு மானை, யல்லும் பக லு மானானை யயன்மால் காண்டற் கரியா னைச், சொல்லும் பொருளு மானானைச் சோமூன் றெரித்த நகையானைக், கொல்லுங் கரியை வெல்லுங்குக் குடமா நகரிற் கண்டேனே. (கூ)

கண்டா ரெல்லா மிவனாரென் றென்றே கருதி யதிசயி ப்பப், பண்டே செய்த வினையாவும் பறந்தே விடைகொண் டேயகலத், தண்டா யுதனுங் கண்டோடத் தமியேன் றலையி லடிசூட்டிக், கொண்டான் றனக்கே யாளாக்கிக் கோழிப் பதி யி னுறைவானே. (க0)

வேறு.

வானமே முதலா வைம்பெரும் பூதம் வயங்கரி மதியிய மான, னமூர்த் தமுமா யயனரி முதலா வமைந்திடு மொன் பது மாகி, வானவா சிகளும் வசுநதரை யோரும் வணங்கவா ரணப்பதி யமரு, ஞானநா யகனே யெனைப்பொருட் படுத்தி நயந்தருள் செய்வதெந் நாளோ. (கக)

நாளெலா மவமே கழித்தன னினது நாண்மல ரடியிணை மறந்தே, கோளெலா மெனக்கே சொந்தமா வுடையேன் கொடுஞ்சமன் வரினெவன் செய்வேன், வேளெலாப் படையு மிழந்துவெந் தொழிய வெந்தழற் கண்ணினைத் திறந்தோய், தூளெலாம் பொழிபூங் கூவிள வனத்துச் சோதியே யாதிநா யகனே. (கஉ)

நாயக னமர ரிந்திரன் பிரம னாரணன் முதலியர் தமக்குத், தூயவ னுறந்தைப் பதியினி லமர்ந்தோன் றுணையடிப் புகழி

னை வழுத்தி, யாயமா திரத்தாரெடுத்தெடுத் தேத்த வருள்பெறு மதுரநா வலர்கள், மாயமா கியமா லிந்திரன் வாழ்வை மனத்திடை மதிப்பது மிலையே. (கங)

மதியவிர் கங்கைச் சடைப்பெருங் கருணை வள்ளலே தெள்ளிய வமுதே, நுதியவிர் வாட்கை நாரணன் முதலோர் நுகரும்வான் செல்வமு மண்ணிற், பதியவிர் வாழ்க்கை மணிமுடியரசர் படைத்திடுஞ் செல்வமும் வேண்டேன், பொதியவிர்ந் தலர்பூஞ் சோலைசூ ழுறந்தைப் புண்ணியா விண்ணவர்க் கிறையே. (கச)

விண்ணவர்க் கிறைவன் வேண்டவெண் கரியும் விரைமலர்க் கற்பகத் தாரு, மண்ணிய வுச்சைச் சிரவமு முதலா வயங்கிய பொருளெலாந் தனது, தண்ணிய வருளாற் றநதருளெனது சாமியாங் குமரனை யீன்ற, வண்ணலே யுறந்தைப பதியினி லமரு மையனே காத்தரு ளெனையே. (கரு)

காத்தருள் புரியுங் கடனுனக் கென்றே களித்திருக் கின்றனன் வறிதே, யாத்தமா மறையா கமங்களிற் சொல்லு மருநெறி தன்னையே கைவிட், டேத்தையா முடலை யோம்பியே தினமு முண்டுநின் றுடுத்தியே யருள்வாய், வாய்த்தசீ ரூறந்தைப் பதியினி லமரும் வள்ளலே தெள்ளிய வமுதே. (கசா)

தெள்ளிய வமுத லிங்கமென் றொருபேர் திருக்கட வூரினிற் பெற்றுய், நள்ளிய பனவச் சிறுவனை யாண்டே நயநதுணைப் பாடினே னருள்வாய், வள்ளிய வறிஞர் போற்றுறு முதங்க மறையவ னாகிய முனிவற், கொள்ளிய சித்த சுத்தியை யளித்த வுறந்தைவா மைவண்ண மணியே. (கஎ)

ஐவண்ண மணியே பழமறைக் கொழுநதே யலையெறி யமுதவா ரிதியே, கைவண்ணத் தவனுங் கமலவே தியனுங்

காணரு நின்றிரு வடியை, யுப்வண்ண வடியேன் புன்றலை சூட்டி யுறுதுயர் போக்குநா ளுளதோ, மெய்வண்ணப் பெரு மா மறைபயி லுறந்தை மேவிய சோதிநா யகனே. (கஅ)

சோதியே யெனைநீ சோதனை புரியேல் சோதிக்கத் தொடங்கிடு வாயே, லாதியே யுனக்கே யபயமென் றடியே னச்சினை விடத்தொடங் கிடுவேன், காதிசே யாய கௌசிகன் றனக்குக் கடுஞ்சின வசிட்டன்றுன் பொழித்த, நீதியே செல்வ நிறைதிரு வுறந்தை நிமலனே யமலவாழ் வருளே. (கக)

அமலவாழ் வாநின் னடியினிற் சேர்த்தே யஞ்சலென் றடியனை யருள்வாய், கமலநான் முகனுங் கருடகே தனனுங் கனவினுங் காண்டரு மணியே, விமலமா முனிவா சித்தர்கள் போற்ற வில்வமூ லத்தினி லமரும், பமரமார் கூந்தற் பனிமொழித் துவாவாய்ப் பருவத வல்லிகா தலனே. (உ0)

வேறு.

காத லாகிக் கசிந்து கசிந்துநின்
சீத வாரிசச் சேவடி போற்றவே
போதன் காலன் புரிதுய ரற்றவே
யோத நீர்சூ ழுறந்தையெம் மண்ணலே. (உக)

உறந்தை மேவிய வுத்தம னேயுனை
மறந்து தீய வினையின் வலியினாற்
பிறந் திறந்து பெரிதிளைத் தேனருள்
பறந்து போகப் பழவினை யாவுமே. (உஉ.)

யாவு மாகியு மல்லன வாயுமுத்
தேவு மாகியுந் தேவர்க ளியாவர்க்குங்
கோவு மாகியுங் கோழி நகருறை
பாவ நாச வருள்பஞ்ச வண்ணனே. (உ௩)

திருவுறந்தைப் பதிற்றுப்பத்தந்தாதி.

வண்ண வாரண மாநகர் மேவிய
வண்ண லேயுன் னடியிணை யன்றியோர்
பண்ண வர்கள் பதவியும் வேண்டிடே
னுண்மை யுண்மையீ துண்மை யெனைவிடேல், (உச)

என்னை யென்னையீ தென்னுடை மாதவம்
முன்னை நன்னெறி யாது முயன்றிலேன்
பொன்னை யன்னநின் னருள்போற்ற வைத்தனை
யன்னை யன்ன வமர்கோழி யண்ணலே. (உரு)

அண்ண லேயுன் னருமைத் திருவடி
யெண்ணி லேனிதற் கென்ன புரிகுவேன்
புண்ணி னேன்செய் புரைபொறுத் தாடியால்
விண்ணி னீள்வில்வ கானத்து வள்ளலே. (உசா)

வள்ள லேயுன் னடியை வழுத்தவென்
னுள்ள மென்றன் வசத்துற்ற தில்லையா
லெள்ள லையவோ வேழையென் செய்குவேன்
கொள்ளை யின்ப நிறைகோழி யப்பனே. (உஎ)

அப்ப னென்னுடை யன்னை குருதெய்வந்
துப்ப னென்னுயிர் தூமதி யானவன்
தப்பொன் றில்லாத் தனுக்கே தனன்புக
ழொப்பொன் றில்லா வுறந்தைவா ழத்தனே. (உஅ)

அத்த னேயுறை யூரி லமர்ந்தரு
ளத்த னேவிடை யாக்கொண்ட நாதனே
பித்த னேன்செய் பிழையைப் பொறுத்திடிற்
சுத்த வன்பர்கள் சொல்லுவ ரேதமே. (உகூ)

ஏதி லானிவ னென்றெனைக் கைவிட
னீதி யோவரு ணின்மலை மேவுறு

பாதி யேகுறைப் பான்மதி சூடிய
வாதி யேயுறை யூருறை யையனே. (கூ0)

வேறு.

ஐயனே நினதற் புதத்திருக் கோயி லடியனேன் புகவ ருள் புரிவாய், வையக முழுதுஞ சையென வெறுக்க வரமபி கந் திரந்துழல் பவரும், வெய்யவா பாசக் கருக்குழி பலவும வெந்துய ருறப்புகு வோருங், கையரு மென்றும் புகுதரா வுறந்தைக் கடிநக ரமர்பெருந் தேவே. (கூக)

தேவொரு மூன்று மாகிமுத் தொழிலுஞ் செய்தொரு தொழிலுமில் லாதோய், நாவர சருள்சேர் ஞானசம் பந்தா நமபிமுன் னோர்களை யாண்ட, மாவர சரோரு கமலர்நேரடி யின் மதித்தெனை சேர்த்தருள் புரிவாய், கூவர சாங்குக் குட கதிருப் பதியிற் கூவிள வனத்துறை பவனே. (கூ௨)

உறைபுரை யெனது புரமொரு மூன்று மொண்கதிர பனியெனப் போக்கி, மறைமுழு துணர்மா தவச்சன காதி மாமுனி வரர்க்கினி தளித்த, நிறைசிவா நந்தத் திருவடி யிரு த்தி நித்திய ஞக்கியாண் டருள்வாய், பொறைநிகர் சிறையோ ரைந்துசூ ழுறந்தைப் புண்ணியா நண்ணரும் பொருளே. ()

பொருளிலே யுலக மிருத்தலா லதனைப் புரிந்திது வரை யெவர் பானு, மருவினை னலன்மேன் மருவவு மாட்டேன் மதித்தெனைக் காத்தருள் புரிவா, யருளெலாந் திரண்டோ ரற் புத வடிவா யமர்ந்தொளிர் தருபர சிவமே, திருவெலா மொ ருங்கே தருதிரு வுறந்தைத் திருத்தளி யமர்பெரும் பதியே,

பதிபசு பாச வியலொரு மூன்றும் பகுத்தறி வுறுத்திய பின்னர், நதிபதி யமர்நா ரணன்முத லோர்க ணனவினுங் கன வினு மறியாத், துதிபெறு நினது திருவடி சேர்த்துத் தூய்

மைய ளுக்கியாண் டருள்வாய், பொதி யவிழ்ந் தலர்பூம் பொய்கைசூ ழுறந்தைப் பொற்றளி யமாநததே சிகனே. (௩௫)

தேசிக மூர்தத மாகிவந தடியேன் றீவினை போக்கியாண் டருள்வாய், காசிபன் மனைவி கத்துரு விளைதை களுழ்ன்கார்க் கோடனை யளிதத, மாசிலா மணியே மன்றத்தி லின்ப மாநடம புரிகின்ற பதியே, பேசிட முடியாப் பெருந்திரு வுறநதைப் பெருநதளி யமாநதருள் பவனே. (௩௬)

பவமெனுங் கடலிற் கிடந்துழல் கின்ற பாவியேன் படுநதுயர் போக்கிச, சவமென வுலக நவின்றிடா வணநின் றூண் மலர் சேர்த்தருள் புரிவா, யவநெறி போக்கித் தவநெறி செலுத்தி யடைநதவா தமக்கினி தருளுஞ,சிவநெறி யுடையோர் சூழ்தரு முறநதைநத திருததளி யமாந்தசின் மயனே. (௩௭)

சின்மய மாய தில்லையம பலத்திற் றிருநெடு மான்முழ வறையத,தென்முக நோக்கிக் கன்மகள் களிக்கத் திருநடம் புரியுநின் னடியைக், கன்மனத் தடியேன் கண்டுகண் களிக்கக் காட்டியாண் டருளுநா ளெதோ, பொன்னெடுஞ் சிகரி பொலிதிரு வுறந்தைப் பொற்றளி யமாந்தருள் பரனே.(௩௮)

பரமொரு தானென் றுனையிகழ்ந தெதிர்ந்த பங்கயனொருசிர மிழநதான்,சிரமொரு மூன்று கொண்டுளா னெகிழ்ந்து திருக்கழு முளுக்கிரை யானுன், புரமொரு மூன்றுமெரித்தபுன் னகையாய் போற்றுறு மெற்கருள் புரிவா,புரமொரு புனன் மூன்றிரண்டுசூழுறநதை யுத்தம தத்துவப் பொருளே.

தத்துவ முப்பத் தாறையுங் கடந்து தனிப்பர மாம்பெருவெளியிற், சுத்தமெய்ஞ் ஞாநா நந்தமாய் விளங்குஞ் சோதியே யாதிநா யகனே, செத்தவ மாணு னென்றிடா துலகர் சேவடி சேர்த்தருள் புரிவாய், புத்தமு தாய பொன்னிசூ ழுறநதைப் புரியுறை விமலசங் கரனே. (௪0)

வேறு.

சங்கரனென் றொருதிருப்பே ருனக்கே யேய்க்குஞ்
சதுமுகனு ரணன்முதல்மற் றமர ரியார்க்கும்
பங்கமிகு துயர்முழுது மொழித்தா நந்த
பரசிவபோ கநதனையே கொடுத்த லாலே
கொங்குவிரி சந்தகின்மா மரங்கள் சாடிக்
குணகடலி னகடுகிழித் தேகும் பொன்னித்
துங்கமிகு நதிவலஞ்சூ ழுறந்தை வாழுஞ்
சுடரொளியே யடாவினைதீர்த் தெனையாள் வாயே. (சக)

வாய்ந்தமணிப் பொதுநடஞ்செய் வள்ளா லுன்றன்
மலரடியை யனுதினமும் வழுத்தா தந்தோ
தேய்ந்தமதி நிகர்நுதலா மயலிற் சிக்கித்
தீவினையே மிகப்புரியுஞ் சிறியேன் றன்னை
யாய்ந்தகலை கற்றுணர்நின் னடியார் கூட்ட
மணுகியவ ரடிப்பணியே செய்வித் தாள்வாய்
மாய்ந்தகரி சுடையமறை யவர்க ளோது
மறையொலியே நிறையுறையூர் வாழுங் கோவே. (சஉ)

கோவடுவேல் வீரவா தித்த னோர்காற்
கொள்ளைமதம் பொழியொருருஞ் சரமா வேறி
மாவடுவின் வகிரனைய கண்ணு ரெல்லா
மயங்கமணி மறுகுலாப் போந்த போது
பூவடுகண் டகக்காற்குக் குடமொன் [illegible]ந்தப் ம
பொங்கடியைப் பொருதலைத்துன் கருணை தன்னைத்
தூவடிமென் னவனுணர வுணர்த்தச் சேவ
றுன்னுமொரு தென்னுறந்தை வாழுந் தேவே. (சங)

ஏரேறும் பெருமானே யிறையே யென்ற
னின்னுயிரே யின்னுயிர்க்கோர் துணையே நாயேன்

வாரேறு முலைமடவா ரல்கு லென்னு
மாளாத பாழ்ங்குழிவீழ்ந் தாழா வண்ணஞ்
சீரேறு நினதுதிரு வடியைப் போற்றுந்
திடஞான மருளிமட நீக்கி யாள்வாய்
தேரேறு முடிமன்னர் மூவா போற்றுஞ்
செழுஞ்சுடரே திருவுறந்தை யமருந் தேவே. (சச)

வேயாரு தோளியொரு பாகங் கொண்ட
வேதியனே மேதினியிற பொருளில் லானைத்
தாயாரு நீயாரென் றேசா நிற்பார்
தமியேனவ் வறுமையினால் வருந்தா வண்ணஞ்
சேயாரு நினது திருவடியிற் சோததுச்
செனனமர ணதுயரம போக்கி யாள்வாய்
காயாருங் கேளித்தண் டலைசூழ் கோழிக்
கண்ணுதலே வண்ணமைந்து கொண்டான் டோனே.(சரு)

நேரியர்கோ னெஞ்சமெனுங் கஞ்ச நீங்கா
நித்தபரி பூரணமாஞ் சுத்தத் தாளு
மாரியர்கோன் முனமொருகைக் கூர்வாள் கொண்டே
யறிகுறிவைத் தகன்றிடுநின் முடியும் பொல்லாக்
காரியமே மிகப்புரியும் வஞ்ச நாயேன்
கண்குளிரக் கண்டுதெரி சிப்ப தென்றோ
சீரியர்கள் போற்றுதிரு வுறந்தை மேய
சிற்பரனே யுற்பவநோ யொழித்தாள் வோனே. (சசு)

ஆளுடைய பிள்ளைமணப் பந்தர்க்கிருந் திணுக்கன்
றடைந்துதவி லேலைச்சா புரமதுமுந் தியதாற்
கோளுடைய கூற்றனுயிர் குடித்ததிணை யடைந்தாற்
கொடுமரணத் துயர்நீங்கு மெனக்கருதி யடியேன்
வேளுடைய புரமெரிசெய் வித்தகநின் றுணையே

விரும்பியடைந் தேனினது விருப்பமறிந் திலனே
வாளுடையந் தரத்தமரும் வானவர்க ளுளும
வந்துவணங் குறுமுறந்தை மந்திரமா மணியே. (சஎ)

மணிக்குழையோ டமர்செய்மத ரரிக்க ணார்தம்
வஞ்சமயக் கினிற்றஞ்ச மின்றிமிக வீழ்ந்து
கணிக்கருப்வெந் துயர்கொண்மனத் தினைவிரைந்து மீட்டுன்
கழல்கருதப் புரிந்துபழ வினையகற்றி யருள்வாய்
குணிக்கருமோ பொருளேநற் குணப்பெருமா மலையே
கோதில்குணங் குறிகள்கடந் தோதுறுநன் னெறியை
யெணிக்கருமா லயனரியெந் நாளு மேற்று
மெந்தையே திருவுறந்தை யிலங்குமொளி விளக்கே. (சஅ)

விளக்கொளியை மழுக்குமொளி மணிப்பூண் கொங்கை
மெல்லியர்கா மக்கலவி விரும்பியவ ரல்குற்
களக்கதனில் வீழ்ந்துமெலிந் தழலுமடி யேனைக்
கலைகணா நினதுதிரு வடிமலர்சேர்த் தருள்வா
யளக்கமுடி யாதபெருஞ் செல்வந் தன்னு
ளளகையம ராபதிபு மடையவகங் கூரந்
துளக்கமறப் பெருகுதிரு வுறந்தை மேய
சங்கரனே செந்துவர்வா யந்தரிநா யகனே. (சகூ)

நாயகனே நாயகன்மா ரறுபான் மூவர்
நண்ணுநின தடிமலர்சேர்த் தென்னையினி தருள்வாய்
சாயகமைந் துடையமத வேளை யீன்ற
தண்டுளவ வண்டமர்வெண் டிரைப்பா லாழி
நேயமுட னினதுதிரு நடனங் காணு
நியமமே பூண்டபுலி முனிவ னீன்ற
சேயதனுக் களித்ததிரு வுறந்தை மேய
செல்வமே யெல்லையிலாக் கருணைத் தேவே. (ருo)

வேறு.

தேவர்க டேவன் றென்னுறந் தைக்கோன்
மூவர்கள் போற்று முன்னவ னென்பார்
நாவலூர் நம்பி நவின்றிட வேவல்
சேவடி கன்றச சென்றது மென்னே. (ருக)

என்னக கேவி யெனக்கருள் புரியும்
பொன்னவிர சடிலப் புண்ணிய னெங்கோனா
றன்மக னூர்தி தன்னை விரும்பும்
பன்னக மேனி பரித்தமை யென்னே. (ருஉ)

மையமர் கண்டன் மன்னுறந் தைக்கோன்
செய்யமா சோற்றுத் துறைசசிவ னென்பார்
கொய்தயன் மண்டை கொண்டுக ரத்தில்
வைகலு மையம் வாங்கிய தென்னே. (ருங)

தென்கயி லாய மெனுஞ்சிர கிரியைத்
தன்குண திசையிற் றழுவுறந் தைக்கோன்
மன்பதை தோறு மன்னிய மர்ந்தும்
மன்பதை யுணரா மாயம தென்னே. (ருச)

மாயவ னாதிய வானவர் போற்றுந
தூயவ னெங்கள் தொல்லுறந் தைக்கோன்
நேயமு டன்றிரு நீறுடல் பூசிப்
பேயொடு மாடிய பெற்றிய தென்னே. (ருரு)

பெற்ற முவந்தினி தேறிய பெம்மான்
நற்றவர் புகழுறந் தைப்பதி நாதன்
கற்றவர் போற்றுங் கௌரியோர் பாதி
பற்றிட வைத்தருள் பான்மையு மென்னே. (ருசு)

பான்மதி சூடும் பரனுறந் தைக்கோன்
மான்முதல் போற்று மன்னவ னென்பார்
தேன்மலி கொன்றைச செஞ்சடை யோர்பால்
வான்மலி கங்கை வைத்தமை யென்னே. (நின)

தமைநினை பவர்வினை சாடுறந் தைக்கோ
னிமையவ ரிறைதொழு மிறையவ னென்பார
தமநிற நிருதன் றலையொரு பதது
மிமையினிற் போக்கெரு தேறிய தென்னே. (நிஅ)

ஏற்றெருடு சூற்படை யேந்துறந் தைக்கோன்
போற்றை யளிப்பவர் பேணினர்க் கென்பா
கூற்றை யுதைத்தருள் கோகன கத்தா
ளேற்றியு மெற்கரு ளாமையி தென்னே. (நிசு)

நேரலர் முப்புர நீறுப டும்படி
மூரல புரிநதருண் முன்னவ னென்பா
ராரல ருத்திய பாலமு துண்டவன்
முரக மோதத் தாழ்நதது மென்னே (சுo)

வேறு.

என்னக நினக்குத் தந்தே னின்னரு ளெனக்குத் தநதாய்
பன்மல ருனக்குத் தநதேன் பரகதி யெனக்குத் தந்தாய்
இன்னறுந துதிநிற் கீநதே னிணைமல ரடியெற் கீநதா
யுன்னத முனிவர் போற்று முறந்தையி லிருக்குங் கோவே.

கோவினைப் புரக்க முன்னங் கோவினை யெடுத்த கோவுங்
கோவினை யகழ்ந்துங் காணக் கோகன கத்தாட் போதைக்
கோவினை யிழநத நாயேன் கொடுந்தலை சூட்டி யாண்டான்
கோவினைப் பாலங் கொண்ட கோழிமா நகரத் தானே. (சுஉ)

தாமொரு பதியே மற்றைச் சதுமுக னாதி யோர்க
ளேனமர் பசுக்க ளேயென் றுணர்தர வுலக ரியாருந
தேனமர் துளவத் தோனுந் திசைமுகத் தவனுந் தேட-
வானள வுயர்ந்து நின்றான் வாரணப் பதியு ளானே (கூங)

பதிக்கெலாஞ் சிறந்த தாய பதியெனு முறந்தை தன்னிற்
றிதிக்குமா லயன்முன் னான தேவர்கள் போற்ற நாளுங்
கதிக்கொரு வித்தாங் காந்தி மதியெனுங் கௌரி யோடென்
விதிக்குமோர் முடிவுண் டாக மேவினை விமல வாழ்வே (கூச)

விமலமா முனிவர் சித்தர் மேதகு பெரியோ ரெல்லா
மமலமா நினது செந்தா மரைமல ரடியைப் போற்றிக்
கமலநான் முகனுங் காணுக் கதியினை யடைய நாயேன் [வே.
சமலமாந் தனுவை யோம்பித் தளர்கின்றே னுறந்தை வாழ்

வாழ்வினை விரும்பி நாயேன் மண்ணிடைப் பலவா றாகப்
பாழ்வயிற் றினையோம் பற்குப் பட்டது போதும் போதுங்
கேழ்தனை யன்றி யில்லாக் கிளரடி மலரிற் சேர்த்தே
மூழ்வினை யகற்றி யாள்வா யுறந்தையி லிருக்குந் தேவே. ()

தேவகி மைந்தன் சென்னி சேவடி சூட்டி யாண்ட
மூவகி லங்கள் போற்று முனிதனை யாண்ட வெந்தாய்
பாவகி தன்னை யீன்ற பஞ்சவண் ணேசா நின்பொற் [வே.
சேவடி சேர்த்தாட் கொள்வாய் திருவுறந் தையில்வாழ் கோ

கோதுறு பிறவி யென்னுங் கொடுங்கடற் படிந்து நாளும்
பேதுறு கின்ற நாயேன் பெருந்துய ரகற்றி நின்பொற்
றூதுறு வாரி சப்பூந் தாளிணை சேர்த்தாட் கொள்வா
யோதுறு வளங்க ளெல்லா முறையுறை யூர்வாழ் வோனே.

சேற்றுளா ரின்று மாண்டு நீறுபட் டழியக் கண்டும்
போற்றிலே னுறந்தை யுன்றன் பொற்றளி யடைந்து நாயேன்

சிற்று வெண் மதியமோடு கிளரு மந்தாகி னிப்பே
ராற்றையுந் தரித்த வேணி யையவென் றுய்யு நாளே. (கூகூ)

நாளெவன் செய்யு நின்னை நாடொறும் வழுத்து மென்
னைக், கோளெவன் செய்யும பொல்லாக் கொடுந்தொழிற்
கூற்றென் செய்யும, வாளுடை யசுரர் சாடும வச்சிர பாணி
போற்றுந், தூளுடை மலருப் யானரு சூழ்திரு வுறந்தைத்
தேவே. (எ0)

வேறு.

வேதா தாழும வாரண மூதூர் வித்தகனே
நாதா தாவென் றுலகிற் றமியேன் றளராமற்
போதார் நின்றன் பொன்னடி யுகள முடிசூட்டி
நாதா நம்பா வென்று நவிறறப் புரிவாயே. (எக)

வாயே யுறந்தைப் பதியை வண்ணன் மலரடியும
வேயே புரையு மென்றோட காந்தி மதியடியு
மாயே யகன்றின் படையத் தினமும் வாழ்த்துவைபே
னீயே நல்லா யென்று நிகழ்த்தி யுய்வேனே. (எஉ)

உய்வா யுறந்தை மாநக ருறையு மைவண்ணன்
செய்வாய்ந் தொளிருஞ் செங்கம லச்சே வடியிணையை
மைவாய்ந் தொளிகண் மங்கையர் மையல் வீழாமற்
பொய்வாய்ந் தொளிர்புன் மடமிகு நெஞ்சே போற்றுதியே.

போற்று மடியார் பொன்னுல கடையப் புரிந்தருளு
நீற்றொளி மேனிய னேயுறந் தைப்பதி நின்மலனே
நாற்றொடு சுளிமா மதகரி பைக்கொல் சக்கிரியா
மேற்றினி யிமவான் மகளுடன் வந்தற் கின்றருளே. (எச)

இன்றருள் செயினின் மகவுட னிமய மாதினையும
நன்றினி தேத்திப புகழுவ னுறநதை நகாவாழும
பொன்றுத லிலலாப் புண்ணிய நினறனை யுமபுகழ்வேன்
குன்றினை வில்லா விண்டுவை வண்டாக் கொண்டோனே. ()
கொண்டலை யூர்நதொரு கோவினை யாளுங் கோமானு
மண்டர்க ளுக்கன் றமுதை யளித்தவ னுடையனுங்
கண்டு வணங்குறந தைப்பதி மேவிய காமாரி
புண்டரி கத்திரு வடிமலா புகவருள் செய்வாயே. (௭௬)
செய்வாயந தொளிருறந் தைப்பதி மேவிய தெள்ளமுதே
பைவா ளரவப் பணியணி பஞச வானேசா
பொய்வா யுலகப் பற்றினை விட்டுன் பொன்னடியாம்
மெய்வாய் வீடடை யப்புரி வாய்வெள் விடையோனே. (௭௭)
விடையாா பதியுறந் தைப்பதி மேவிய விண்ணவனே
படையாா புரமூன் றெரியச் சிரித்த வாண்டகையே
கடையா ரினுங்கடை யேன்றனைக் காத்தருள் புரிவாயே
சடையார் கொன்றைத் தொடையாய் சம்போ சங்கரனே. ()
சங்கர னேசிவ சாமபச தாசிவ வென்றனையே
பொங்கு ருறு துயாமுழு தமமக லப்புக ழச்செய்வா
யெங்குறை முழுதுந தீாததருள் காநதி மதியென்றாய்
பங்குட னுறநதைப் பதியமா பஞச வானேசா. (௭௯)
ஈசா வுறநதைப் பதியை வண்ண வின்னமுதே
மாசாா நெஞச முடையார் காணு மாதேவா
தேசார் நினது திருவடி மலரிற் சிறியேனை
யேசா வண்ணஞ் சேர்த்தருள் புரிவா யிறையோனே. (௮0)

வேறு.

இறைகொளுறந் தைப்பதியி லென்னையினி தாண்டான்
மறைபுகழுங் காந்திமதி மங்கைமண வாளன்
பிறைகொளெயிற் றந்தகபின் னிகழ்வதுண ராமன்
மிறைகொளுரு வங்கொடனை மேவியெவன் செய்வாய். ()

செய்யபது மத்துறையுந் தேவையிவண் கூவிப்
பையவிவன் றன்னையினி மேறபடைப்பை யாயிற
கொய்திடுவ னின்னுமொரு தலையையெனக் கூறு
யுய்வையடி யார்க்கருளு முறந்தைநக ரானே. (௮௨)

நகரமக ரங்களென நவிலுமலம போக்கி
யகரமென நின்றவெனை யருள்வகரஞ் சேர்த்துச்
சிகரமதாய்ச செய்ததிரு வுறந்தைநகர் மேய
வுகரமதை யுள்ளபடி யுணர்வர்பெரி யோரே. (௮௩)

பெரியபொரு ளெவைக்குமொரு பெரியபொரு ளாயுந்
தெரிவரிய சிற்றணுவிற சிற்றணுவ தாயு
மரியபர கதியையடி யார்க்கருள்வ தாயு
முரியவொரு பொருளையுறந் தைப்பதிக்கண் டேனே. (௮௪)

கண்டுதெரி சித்தவடி யேனையமன் கண்டு
கண்டுமொழி பேசியக லக்கடைக்கண் கண்டு
தொண்டுபுரி வார்களுடன் றொண்டுபுரி யென்று
விண்டுபுகன் றனுறந்தை வியனகரி லின்று. (௮௫)

இன்றுதிருக் காந்திமதி யம்மையுட னென்னைத்
தொன்றுவினை விண்டகலத் தொண்டுபுரி யென்றான்

பொன்றுதலி லாததிருப் பொன்னிநதி சூழுந்
தன்றுணையி லாதவுறந் தைத்தளியில் வாழ்வோன். (அசா)

வாழ்வினைமெய் யென்றுமதி மாழ்குமடி யேனைக்
கேழ்கிளாசெந் தாமரைமென் கேடிலடி சேர்த்தான்
பாழ்கலியெ ழாதுபயன் படுகழனி சூழ்ந்து
தாழ்வையடை யாததனி நகருறந்தை யண்ணல். (அஎ)

அண்ணலுனை யன்றியகி லங்களிலை யென்றே
வண்ணமறை சொல்லியது வாய்மையென வின்றே
பண்ணவர்கள் போற்றுறந்தைப் பதியதனிற் கண்டே
னெண்ணமுடி யாததுய ரின்றகன்ற நானே. (அஅ)

நானெனவு மெனதெனவு நவிலுவதி லென்ன
வானதுமற் றென்றுமிலை யாதலினா லன்றோ
மோனமுடன் ஞானசன காதிமுனி வோர்கள்
வானவாபோற் றுறநதைநகர் வள்ளலுனைக் கண்டார். (அகூ)

ஆர்மருவு சடையுடையம் புலியதளோ டாட
வார்மருவு கொங்கைமலை மாதுகளிப் பெய்தச்
சீர்மருவு தில்லைமணி மன்றினட மாடு
மேர்மருவு கழலிணைசேர்த் தாளுறந்தை யீசா. (கூ0)

வேறு.

ஈசனே யுறந்தை வாழு மிறைவனே போற்றி நாயேன்
பாசவே ரறுத்தாட் கொண்ட பஞ்சவர் னேச போற்றி
மாசிலா மணியே மன்றின் மாநடம் புரிவாய் போற்றி
யாசக லடியா ருள்ளத் தமருமை வண்ண போற்றி. (கூக)

வண்ணமா மறையோன் முன்னு வானவர்க் கரசே போற்றி
வண்ணவா ரணங்கை யேந்து மாதவன் போல்வ ருந்தா
வண்ணமா வுறந்தை தன்னில் வந்தடி காட்டி யாண்ட
வண்ணமோ ரைந்துங் கொண்ட வள்ளலே போற்றி போற்றி

போற்றிமெய் யடியார் சூழ்ந்து புகழ்திரு வுறந்தை வாழ்வே
யாற்றொடு கொன்றை தும்பை யணிந்தவை வண்ண போற்றி
மாற்றறி யாத செம்பொன் மலையிணைக் குழைத்தாய்போற்றி
நீற்றொளி பழுத்த மேனி நின்மலா போற்றி போற்றி.(கூங)

நின்மலா போற்றி மன்றி னிருத்தனே போற்றி நாயே
ன், புன்மல மறுத்தாட் கொண்ட புண்ணியக் கொழுந்தே
போற்றி, வன்மனத் தவர்கள் காணு மாநக ருறந்தை வாழு
ஞ், சொன்மனக் கெட்ட வொண்ணுச் சோதியே போற்றி
போற்றி. (கூச)

சோதியா தெனையாட் கொண்ட சுயம்பிர காச போற்றி
யாதியேயு றந்தை வில்வ வனத்தமர்ந் தருள்வாய் போற்றி
பாதியோர் பெண்ணை வைத்த பஞ்சவர் ணேச போற்றி
சாதிநான் மறைகள் போற்றுந் தத்துவப் பொருளே போற்றி

தத்துவ ரூபஞ் சுத்தி தரிசன முதலாக் கூறும்
பத்தினு ளிறுதி யாய பரசிவ போகந் துய்க்கச்
சத்தறி வின்ப மான தந்தையே செய்வாய் போற்றி
முத்தர்போற் றுறந்தை மூக்கிச் சரத்தமர் முதல்வா போற்றி

முதல்வனே யுறந்தை வாழு மூக்கண்வா னவனே போற்றி
கதமில்மா முனிவர் போற்றுங் காசிபன் பன்னி தன்னைப்

புதல்வன்கார்க் கோட ளேடு புரிந்தினி தளித்தாய் போற்றி
மதகரி முகனை யீன்ற வள்ளலே போற்றி போற்றி. (கூஎ)

வள்ளலே யுறந்தை வில்வ மாநிழ லமர்ந்தாய் போற்றி
தெள்ளிய வறிஞர் போற்றுஞ் சிவபுரத் தரசே போற்றி
கள்ளுலா மலர்ப்பூஞ் சோலைக் காவிரி நாடன் போற்று
மள்ளிலைச் சூல மேந்து மண்ணலே போற்றி போற்றி.(கூஅ)

அண்ணலே யுறந்தை வாழு மப்பனே போற்றி நாயேன்
கண்ணிணை களிக்கக் காட்சி கொடுத்தருள் கடவுள் போற்றி
தண்ணறுக் கொழிக்குஞ் செய்ய தாமரைமுகத்தாய் போற்றி
பண்ணவர் வணங்கி வாழ்த்தும் பஞ்சவர் னேச போற்றி. ()

பஞ்சவர் னேச போற்றி பகர்வில்வா ரணிய போற்றி
மஞ்சவிர் கூந்தற் காந்தி மதிமண வாள போற்றி
நஞ்சமர் கண்டத் தெண்டோ ணற்பரம் பொருளே நின்றன்
செஞ்சர ணங்க ளான திருவளர் கமலம் போற்றி. (க00)

ஆகச்செய்யுள் - க0க.

திருவுறந்தைப் பதிற்றுப்பத்தந்தாதி

முற்றிற்று.

ஸ்ரீ பஞ்சவர்னேசர் திருவடிவாழ்க.

திருச்சிற்றம்பலம்.

உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

திருவுறந்தைப் பதிற்றுப்பத்தந்தாதி.

இஃது

உறையூர் வித்வான்

சி. வாஞ்சைலிங்க வைத்தியநாதசெட்டியா

ரவர்களால்

இயற்றப்பட்டு;

திருத்தவத்துறை மிராசுதாரா

ம-ள-ள-ஸ்ரீ

தம்பாச்சியார்பிள்ளை குமாரர்

கனகசபைப்பிள்ளை யவர்களால்

சென்னை:

மதராஸ் ரிப்பன் அச்சுக்கூடத்திற்

பதிப்பிக்கப்பட்டது.

சார்வரி௵ ஆவணிமீ 1900

உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்

திருவுறந்தைப்
பதிற்றுப்பத்தந்தாதி.

இது

உறையூர் வித்வான்

சி. வாஞ்சைலிங்க வைத்தியநாதசெட்டியா

ரவர்களால்

இயற்றப்பட்டு,

திருநந்தவனத்துறை மிராசுதாரர்

ம-௱-௱-ஸ்ரீ

தம்பாச்சியாபிள்ளை குமாரர்

கனகசபைப்பிள்ளை யவர்களால்

சென்னை

மதராஸ் ரிப்பன் அச்சுக்கூடத்தில்

பதிப்பிக்கப்பட்டது

சார்வரி வருஷம் ஆவணிமீ.

கணபதிதுணை.

சிறப்புப்பாயிரம்.

சென்னை அஷ்டாவதானம்

பூவை. கலியாணசுந்தரமுதலியாரவர்கள்

இயற்றியது.

நறையூரூர துடைமையிரு ஞாங்கரினு நணிகளுறு நளினி சூழ்ந்த
துறையூரசற் பெருமார்க்குப் பதிற்றுப்பத் தந்தாதி யுசித மேவு
முறையூரபுத் தமுதனைய சுவைமலியுஞ் செஞ்சொற்கண் முயங்கச் சொ
ற்றோன், பொறையூர்நம் வாஞ்சைலிங்க வைத்தியநா தப்புலவன் புகழ்
[மிக் கோனே.

இப்பிரபந்தஞ் செய்தவர் மாணுக்கருளொருவராகிய

கீழப்பழவூரில் வசிக்கும் தவத்துறை

சு. அப்பாவு பிள்ளையவர்களாற்

செய்யப்பட்டது.

மாமேவு முலகினிற் சென்னிநா டிதுவென
வயங்குநற் சென்னி நாட்டின்
மாதலம தாமுறந் தைப்பதியின் மாலூர
மரநிழலில் வாழ்பதி யினற்
றாமேவு மம்போ ருகச்சரண மீதிற்
றுலங்கவே யப்பத் ததாந்
துகளிலந் தாதிகண் டான்கண்டு பயமெனச்
சொல்லிப் புகழ்ந்து போற்றத்
தேமேவு மாலையணி மால்சிதம் பரவேள்செய்
தியநல் வரபுத் திரன்
தியாகரா ஜப்பெயர்கொள் புலவனன் மாணவன்
சித்தாந்த வேதாந்த நூல்
பாமேவு பஞ்சலட் சணவிலக் கியவுததி
பருகிமழை பொழியு மேகம்
பக்தர்புகழ் வாஞ்சைலிங் கம்வைத் தியநாத
பாவலவ னென்குர வனே.

திருப்பரங்குன்றம்

அ. நாராயணசரணரவர்களாற்

செய்யப்பட்டது.

சீர்பூத்த செம்பியனுக் குறைவிடமா நகரிறைக்குச் சிறையா வன்பி, னோர்பூத்த பதிற்றுப்பத் தந்தாதி யெனும்பெயரு மிலங்க நாட்டிப், பேர்பூத்த சொற்சுவையும் பொருட்சுவையு மொருங்கமைத்துப் பிறங்கச் செய்தான், பார்பூத்த வணிககுலச் சிதம்பரவேள் செய்தவத்தின பயனுற் றோன்றி.

தொகைநூலும் வகைநூலும் விரிநூலு முழுதுணர்ந்து துகடீ ரன்பின், றகைசான்ற வுளமுடையார் குழுவகலாத தன்மையினன் றமிழ்நூ லாய்ந்து, வுகைவிடையா னடிமறவாத் தியாகரா ஜப்புலவ னுதவப் பெற்ற, வகையமைந்த கல்வியினன் வாஞ்சைவைத் தியநாத வண்மை யோனே.

இப்பிரபந்தஞ் செய்தார்பாற் கல்விபயின்றவராகிய

உறையூர்

செ. சாமிநாதபிள்ளையவர்களாற்

செய்யப்பட்டது.

பாமேவு திருவுறந்தை மாலூரத் தடியமரும் வரதன் றருளிற்
றூமேவு பதிற்றுப்பத் தந்தாதி யெனுஞ்சொற்றூர் துதித்த ணிந்தா
ஞமேவு பலகலையு நன்குணர வுணர்த்தியெனை யாளு நாதன்
பூமேவு வாஞ்சைவைத் தியநாத னெனும்பெயர்கொள் புலமை யோனே.

திருச்சிராப்பள்ளி எஸ். பி. ஜி. காலேஜ்

ஐஸ்கூல் தமிழ்ப்பண்டிதர்

சுப்பிரமணிய பிள்ளையவர்களாற்

செய்யப்பட்டது.

உலகுபுக ழுறந்தைநக ருயர்வில்வ வனநிழலி லொளிரவெண் டிங்க, ளிலகுசடா ரஞ்சுடர்ப்பரம னிணையடிக்குப் பொருத்தமுற வினிய தீஞ்சொற், பலகலைக ளுடனுய்ந்து பதிற்றுப்பத் தந்தாதி பகர்ந்தான் மேலோர், நலமிகுத்த சிதம்பரவே ளீன்றவைத் தியநாத நாவ லோனே.

திருச்சிற்றம்பலம்.

திருவுறந்தைப் பதிற்றுப்பத்தந்தாதி.

காப்பு.

சீராருறந்தைப் பதிவாழுந் திகழை வண்ணன் மலரடிக்குப்
பாரார பதிற்றுப் பத்தென்று பகரந் தாதி பாடுறவே
யேரார் சித்தி புத்திகளை யிமையோர் போற்ற மணந்தருளுங்
காரார் கரிமா முகத்தவனைக் கருதி வாழ்த்தி வணங்கிடுவாம்.

சமயாசாரியர்.

காழி வந்த கவுணியப் பிள்ளையை
யாழி நீந்திய வப்பனுரூரனை
வாழி செம்மணி வாசக வள்ளலைப்
பாழி வெந்துயர் போக்கப் பணிகுவாம்.

நூல்.

திருவார் கமலச் சேவடியுந் தேனர் கொன்றைச் சடைமுடியு, மருவார்காந்தி மதியிடமு மவரதா பயமு மழுமானுங், கருதாா புரங்க ளொருமூன்றுங் கனிபுன் னகையா லெரித்தருளு, மொருமா தேவ காட்டியொன்று முரையா தொழிதல் முறையேயோ. (க)

முறையேயில்லாக் கடைநாயேன் முன்னே யடிமை புனைக்கானே, னிறையே யெனக்காண் டவனீயே யிதுவோ வுறுதி வழக்காகுங், குறையா தொன்று மில்லாக்குக் குடமா நகரி லுறைவோனே, கறையார் கண்டத் தெண்டோளா காக்கக் கடமை நினக்காமே. (உ)

ஆமே தனக்கோ ரிடமாக்கொண் டமர்வோ னயனிந்திரன் விண்ணோ, ராமே முதலென் றுணையுணராத தற்போதத்தா னாண்டாக, ளாமே புரியும் பகரோந்து நமன்றன் வரிறு னென்செயவேன், பாமே வுறுங்கூ விளவனத்தேமபதியே கதியை யருள்வாயே. (௩)

அருள்வாய் காந்தி மதியொடுசென் றடியார்க் குறுதுன் பினையகற்றி, மருள்வாய் மனப்பா தகனுனக்கு வழங்கே னருனி யென்பாயே, விருள்வாய் வன்றி யுருவெடுத்த விருமபாதகனை முன்பாண்டாய், தெருள்வா யுதங்க முனிபோற்றுந் தேவே யதனை மறந்தாயோ. (௪)

மறந்தா யுறந்தைப் பதிவாழு மாதே வன்றன் மலரடியைத், திறந்தான் சிறிது மில்லாப்புன் னெஞ்சே நீமை யகன்றினிமே, னிறந்தா னுதங்க முனிக்கைந்து நிகழக் காட்டியாண்டருளுஞ், சிறந்தார போற்றும் வில்வவனத் தேவைத் தியானித் துய்வாயே. (௫)

உய்வாய் பொழுது நினையன்றி யுண்டோ மறறோர் தெய்வமென, மெய்வாய் மறையா கமங்களெலா மெய்வே றின்றென் றுணர்ந்தியவான், மொய்வாய் மாலூ ரத்தடிவாழ் முதல்வா முக்கண் வானவனே, யைவாய் செல்லு மவாவினையற் றவர்கள்போற்று மைவண்ணா. (௬)

வண்ணா விரண்டா யிரமுடையான் வாழ்த்தி வணங்கு பாமணியே, கண்ணா யிரந்தா னுடையானுங் கம்பூன் றுனுநான்கானு, மண்ணா வப்பா வையாவென் றலறிக் கதறிக காணா நின், றண்ணார் கமலத் தாட்டுணையென் றலையிற் சூட்டி யாண்டருளே. (௭)

அருளே பொழியுங் காந்திமதி யம்மை யிடமு மறவிடையு, மருளே தீர்முப் பானைந்தான் வயங்கு மவத்தை தனிற்காட்

டிப், பொருளே யமைமூக் கீச்சரம்வாழ் பொன்னே மணியே யருள்வாயே, யிருளேய் மனத்தேன் றனக்கருள லேலா தெ ன்பா ரிலைமன்னே. (அ)

இல்லும் வில்லுங் கல்லானை யிமையோ ரேத்தும் பெரு மானை, யல்லும் பகலு மானானை யயன்மால் காண்டற் கரியா னைச், சொல்லும் பொருளு மானானைச் சோமன் றெரித்த நகையானைக், கொல்லுங் கரியை வெல்லுங்குக் குடமா நகரிற் கண்டேனே. (௯)

கண்டா ரெல்லா மிவனாரென் றென்றே கருதி யதிசயி ப்பப், பண்டே செய்த வினையாவும் பறந்தே விடைகொண் டேயகலத, தண்டா யுதனுங் கண்டோடத் தமியேன் றலையி லடிசூட்டிக், கொண்டான் றனக்கே யாளாக்கிக் கோழிப் பதி யி லுறைவானே. (௰)

வேறு.

வானமே முதலா வைம்பெரும் பூதம் வயங்கரி மதியிய மான, னுனமூறத் தமுமா யயனரி முதலா வமைந்திடு மொன் பது மாகி, வானவா சிகளும் வசுந்தரை யோரும் வணங்கவா ரணப்பதி யமரு, ஞானநா யகனே யெனைப்பொருட் படுத்தி நயந்தருள் செய்வதெந் நாளோ. (௧௧)

நாளெலா மவமே கழித்தன னினது நாண்மல ரடியிணை மறந்தே, கோளெலா மெனக்கே சொந்தமா வுடையேன் கொடுஞ்சமன் வரினெவன் செய்வேன், வேளெலாப் படையு மிழந்துவெந் தொழிய வெந்தழற் கண்ணினைத் திறந்தோய், தாளெலாம் பொழிபூங் கூவிள வனத்துச் சோதியே யாதிநா யகனே. (௧௨)

நாயக னமர ரிந்திரன் பிரம னாரணன் முதலியர் தமக்குத், தூயவ னுறந்தைப் பதியினி லமர்ந்தோன் றுணையடிப் புகழி

னை வழுத்தி, யாயமா திரத்தா ரெடுத்தெடுத் தேத்த வருள் பெறு மதுரநா வலர்கள், மாயமா கியமா லிந்திரன் வாழ்வை மனத்திடை மதிப்பது மிலையே. (கங)

மதியவிர் கங்கைச் சடைப்பெருங் கருணை வள்ளலே தெள்ளிய வமுதே, நுதியவிர் வாட்கை நாரணன் முதலோர் நுகருமவான் செல்வமு மண்ணிற், பதியவிர் வாழ்க்கை மணிமுடி யரசர் படைத்திடுஞ் செல்வமும் வேண்டேன், பொதியவிர்ந்தலர்பூஞ் சோலைசூ ழுறந்தைப புண்ணியா விண்ணவர்க் கிறையே. (கச)

விண்ணவர்க் கிறைவன் வேண்டவெண் கரியும் விரைமலர்க் கற்பகத் தாரு, மண்ணிய வுச்சைச் சிரவமு முதலா வயங்கிய பொருளெலாந் தனது, தண்ணிய வருளாற் றந்தருளெனது சாமியாங் குமரனை யீன்ற, வண்ணலே யுறந்தைப் பதியினி லமரு மையனே காத்தரு ளெனையே. (கரு)

காத்தருள் புரியுங் கடனுனக் கென்றே களித்திருக் கின்றனன் வறிதே, யாத்தமா மறையா கமங்களிற் சொல்லு மருநெறி தன்னையே கைவிட், டேத்தையா முடலையோம்பியே தினமுமுண்டுதின் றுடுத்தியே யருள்வாய், வாய்த்தசீ ருறந்தைப் பதியினி லமரும் வள்ளலே தெள்ளிய வமுதே. (கசு)

தெள்ளிய வமுத லிங்கமென் றொருபேர் திருக்கடவூரினிற் பெற்றாய், நள்ளிய பனவச் சிறுவனை யாண்டே நயந்துனைப் பாடினே னருள்வாய், வள்ளிய வறிஞர் போற்றுறு முதங்க மறையவ னாகிய முனிவற், கொள்ளிய சித்த சுத்தியை யளித்த வுறந்தைவா ழைவண்ண மணியே. (கஎ)

ஐவண்ண மணியே பழமறைக் கொழுந்தே யலையெறி யமுதவா ரிதியே, கைவண்ணத் தவனுங் கமலவே தியனுங்

நாணரு நின்றிரு வடியை, யுய்வண்ண வடியேன் புன்றலை சூட்டி யுறுதுயர் போக்குநா ளுளதோ, மெய்வண்ணப் பெரு மா மறைபயி லுறந்தை மேவிய சோதிநா யகனே. (கஅ)

சோதியே யெனைநீ சோதனை புரியேல் சோதிக்கத் தொடங்கிடு வாயே, லாதியே யுனக்கே யபயமென் றடியே னச்சினை விடத்தொடங் கிடுவேன், காதிசே யாய கௌசிகன் றனக்குக் கடுஞ்சின வசிட்டன்றன் பொழித்த, நீதியே செல்வ நிறைதிரு வுறந்தை நிமலனே யமலவாழ் வருளே. (கசு)

அமலவாழ் வாநின் னடியினிற் சேர்த்தே யஞ்சலென் றடியனை யருள்வாய், கமலநான் முகனுங் கருடகே தனனுங் கனவினுங் காண்டரு மணியே, விமலமா முனிவர் சித்தர்கள் போற்ற வில்வமூ லத்தினி லமரும், பமரமார் கூந்தற் பணிமொழிந் துவர்வாய்ப் பருவத வல்லிகா தலனே. (உ0)

வேறு.

காத லாகிக் கசிந்து கசிந்துநின்
சீத வாரிசச சேவடி போற்றவே
போதன் காலன் புரிதுய ரற்றவே
யோத நீர்சூ ழுறந்தையெம் மண்ணலே. (உக)

உறந்தை மேவிய வுத்தம னேயுனை
மறந்து தீய வினையின் வழியினுற்
பிறந் திறந்து பெரிதிளைத் தேனருள்
பறந்து போகப் பழவினை யாவுமே. (உஉ)

யாவு மாகியு மல்லன வாயுமுத்
தேவு மாகியுந் தேவர்க ளியாவர்க்குங்
கோவு மாகியுங் கோழி நகருறை
பாவ நாச வருள்பஞ்ச வண்ணனே. (உங)

திருவுறந்தைப் பதிற்றுப்பத்தந்தாதி.

வண்ண வாரண மாநகர் மேவிய
வண்ண லேயுன் னடியிணை யன்றியோர்
பண்ண வர்கள் பதவியும் வேண்டிடே
னுண்மை யுண்மையீ துண்மை யெனைவிடேல். (௨௪)

என்னை யென்னையீ தென்னுடை மாதவம்
முன்னை நன்னெறி யாது முயன்றிலேன்
பொன்னை யன்னநின் றாள்போற்ற வைத்தனை
யன்னை யன்ன வமர்கோழி யண்ணலே. (௨௫)

அண்ண லேயுன் னருமைத் திருவடி
யெண்ணி லேனிதற் கென்ன புரிகுவேன்
புண்ணி னேன்செய் புரைபொறுத தாடியால்
விண்ணி னீள்வில்வ கானத்து வள்ளலே. (௨௬)

வள்ள லேயுன் னடியை வழுத்தவென்
னுள்ள மென்றன் வசத்துற்ற தில்லையா
லெள்ள லையவோ வேழையென் செய்குவேன்
கொள்ளை யின்ப நிறைகோழி யப்பனே. (௨௭)

அப்ப னென்னுடை யன்னை குருதெய்வந்
துப்ப னென்னுயிர் தூமதி யானவன்
தப்பொன் றில்லாத் தனுக்கே தனன்புக
ழொப்பொன் றில்லா வுறந்தைவா ழத்தனே. (௨௮)

அத்த னேயுறை யூரி லமர்ந்தரு
ளத்த னேவிடை யாக்கொண்ட நாதனே
பித்த னேன்செய் பிழையைப் பொறுத்திடிற்
சுத்த வன்பர்கள் சொல்லுவ ரேதமே. (௨௯)

ஏதி லானிவ னென்றெனைக் கைவிட
னீதி யோவரு ணின்மலை மேவுறு

பாதி யேகுறைப் பான்மதி சூடிய
வாதி யேயுறை யூருறை யையனே. (௬0)

வேறு.

ஐயனே நினதற் புதத்திருக் கோயி லடியனேன் புகவ ருள் புரிவாய், வையக முழுதுஞ் சையென வெறுக்க வரய்ப் கந திரந்துழல் பவரும, வெய்யவா பாசக் கருக்குழி பலவும வெநதுய ருறப்புகு வோருங், கையரு மென்றும் புகுதா வுறந்தைக் கடிநக ரமர்பெருந தேவே. (௬௧)

தேவொரு மூன்று மாகிமுத் தொழிலுஞ் செய்தொரு தொழிலுமில் லாதோய், நாவர சருள்சோ ஞானசம் பநதா நமபிமுன் னோர்களை யாண்—, மாவர சரோரு கமலர்நேரடி யின் மதித்தெனை சேர்த்தருள் புரிவாய், கூவர சாங்குக் குட தகிருப் பதியிற் கூவிள வனத்துறை பவனே. (௬௨)

உறைபுரை யெனது புரமொரு மூன்று மொண்கதிர பனியெனப் போக்கி, மறைமுழு துணர்மா தவசசன காதி மாமுனி வரர்கட்கினி தளித்த, நிறைசிவா நந்தத் திருவடி யிரு க்தி நித்திய ஞக்கியாண் டருள்வாய், பொறைசிகர் சிறைசோ ரைந்துசூ முறநகைப் புண்ணியா நண்ணரும் பொருளே. ()

பொருளிலே யுலக மிருத்தலா லதனைப் புரிநதிது வரை பெவர் பாலு, மருவினே னலன்மேன் மருவவு மாட்டேன் மதித்தெனைக் காத்தருள் புரிவா, யருளெலாந் திரண்டோ ரற் புத வடிவா யமர்ந்தொளிர் தருபர சிவமே, திருவெலா மொ ருங்கே தருதிரு வுறந்தைத் திருத்தளி யமாபெரும் பதியே.

பதிபசு பாச வியலொரு மூன்றும் பகுத்தறி வுறுத்திய பின்னர், நதிபதி யமர்நா ரணன்முத லோர்க ணனவினுங் கன வினு மறியாத், துதிபெறு நினது திருவடி சேர்த்துத் தாப்

மைபனுக்கியாண் டருள்வாய், பொதி யவிர்ந் தலர்பூம் பொய்கைசூழுறந்தைப் பொற்றளி யமாநநதே சிகனே. (௩௫)

தேசிக மூர்த்த மாகிவந் தடியேன் றீவினை போக்கியாண் டருள்வாய், காசிபன் மனைவி கத்துரு வினைதை கலுழன்கார்க் கோடனை யளித்த, மாசிலா மணியே மன்றத்தி லின்ப மாநடம புரிகின்ற பதியே, பேசிட முடியாப பெருநதிரு வுறந்தைப் பெருந்தளி யமாந்தருள் பவனே. (௩௬)

பவமெனுங் கடலிற் கிடந்துழல் கின்ற பாவியேன் படுநதுயர் போக்கிச, சவமென வுலக நவின்றிடா வண நின் றாண்மலா சோத்தருள் புரிவா, யவநெறி போக்கித் தவநெறி செலுத்தி யடைநதவா தமக்கினி தருளுஞ்,சிவநெறி யுடையோராசூழ்தரு முறந்தைத் திருத்தளி யமாந்தசின் மயனே. (௩௭)

சின்மய மாய தில்லையம் பலத்திற் றிருநெடு மான்முழவறைபத், தென்முக நோக்கிக் கன்மகள் களிக்கத் திருநடம் புரியுநின் னடியைக், கன்மனத் தடியேன் கண்டுகண் களிக்கக காட்டியாண் டருளுநா ளுளதோ, பொன்னெடுஞ் சிகரி பொலிதிரு வுறந்தைபொற்றளி யமர்ந்தருள் பரனே. (௩௮)

பரமொரு தானென் றுனையிகழ்ந் தெதிர்ந்த பங்கயனொருசிர மிழநதான்,சிரமொரு மூன்று கொண்டுளா னெதிநது திருக்கழு முளுக்கிரை யானன், புரமொரு மூன்றுமெரித்தபுன் னகையாய் போற்றுறு மெற்கருள் புரிவா,யுரமொரு மூன்றே டிரண்டுசூ ழுறந்தை யுத்தம தத்துவப் பொருளே.

தத்துவ முப்பத் தாறையுங் கடந்து தனிப்பர மாம்பெருவெளியிற், சுத்தமெய்ஞ் ஞாநா நந்தமாய் விளங்குஞ் சோதியே யாதிநா யகனே, செத்தவ மானு னென்றிடா துலகர் சேவடி சேர்த்தருள் புரிவாய், புத்தமு தாய பொன்னிசூ ழுறந்தைப் புரியுறை விமலசங் கரனே. (௪O)

வேறு.

சங்கரனென் றொருதிருப்பே ருனக்கே யேய்க்குஞ்
சதுமுகனா ரணன்முதல்மற் றமர ரியார்க்கும்
பங்கமிகு துயாமுழுது மொழித்தா நந்த
பரசிவபோ கந்தனையே கொடுத்த லாலே
கொங்குவிரி சந்தகின்மா மரங்கள் சாடிக்
குணகடலி னகடுகிழித் தேகும் பொன்னித்
துங்கமிகு நதிவலஞ்சூ ழுறந்தை வாழுஞ்
சுடரொளியே யடாவினை தீர்த் தெனையாள் வாயே. (சக)

வாய்ந்தமணிப் பொதுநடஞ்செய் வள்ளா லுன்றன்
மலரடியை யனுதினமும் வழுத்தா தந்தோ
தேய்ந்தமதி நிகாநுதலார் மயலிற் சிக்கித்
தீவினையே மிகப்புரியுஞ் சிறியேன் றன்னை
யாய்ந்தகலை கற்றுணர்நின் னடியார் கூட்ட
மணுகியவ ரடிப்பணியே செய்வித் தாள்வாய்
மாய்ந்தகரி சுடையமறை யவர்க ளோது
மறையொலியே நிறையுறையூர் வாழுங் கோவே. (சஉ)

கோவடுவேல் வீரவா தித்த னோர்காற்
கொள்ளைமதம பொழியொருஞ் சரமா வேறி
மாவடுவின் வகிரனைய கண்ணா ரெல்லா
மயங்கமணி மறுகுலாப் போந்த போது
பூவடுகண் டகக்காற்குக் குடமொன் றீந்தப்
பொங்கடியைப் பொருதலைத்துன் கருணை தன்னைத்
தூவடுமென் னவனுணர வுணர்த்தச் சேவ
றுன்னுமொரு தென்னுறந்தை வாழுந் தேவே. (சங)

ஏரேறும் பெருமானே யிறையே யென்ற
னின்னுயிரே யின்னுயிர்க்கோர் துணையே நாயேன்

வாரேறு முலைமடவா ரல்கு லென்னு
மாளாத பாழ்ங்குழிவீழ்ந் தாழா வண்ணஞ்
சீரேறு நினதுதிரு வடியைப் போற்றுந்
திடஞான மருளிமட நீக்கி யாள்வாய்
தேரேறு முடிமன்னர் மூவர் போற்றுஞ்
செழுஞ்சுடரே திருவுறந்தை யமருந் தேவே. (௪௪)

வேயாருந் தோளியொரு பாகங் கொண்ட
வேதியனே மேதினியிற் பொருளில் லானைத்
தாயாரு நீயாரென் றேசா நிற்பார்
தமியேனவ் வறுமையினால் வருந்தா வண்ணஞ்
சேயாரு நினது திருவடியிற் சேர்த்துச
செனனமர ணத்துயரம் போக்கி யாள்வாய்
காயாருங் கேளித்தண் டலைசூழ் கோழிக்
கண்ணுதலே வண்ணமைந்து கொண்டான் மேடானே.(௪௫)

நேரியர்கோ னெஞ்சமெனுங் கஞ்ச நீங்கா
நித்தபரி பூரணமாஞ் சுத்தத் தாளு
மாரியர்கோன் முனமொருகைக் கூர்வாள் கொண்டே
யறிகுறிவைத் தகன்றிடுநின் முடியும் பொல்லாக்
காரியமே மிகப்புரியும் வஞ்ச நாயேன்
கண்குளிரக் கண்டுதெரி சிப்ப தென்றோ
சீரியர்கள் போற்றுதிரு வுறந்தை மேய
சிற்பரனே யுற்பவநோ யொழித்தாள் வோனே. (௪௬)

ஆளுடைய பிள்ளைமணப் பந்தர்விருந் தினுக்கன்
றடைந்துதவி லேனுச்சா புரமதுமுந் தியதாற்
கோளுடைய கூற்றனுயிர் குடித்தநினை யடைந்தாற்
கொடுமரணத் துயர்நீங்கு மெனக்கருதி யடியேன்
வேளுடைய புரமெரிசெய் வித்தகநின் றுணைமே

விரும்பியடைந் தேனினது விருப்பமறிந் திலனே
வாளுடையந் தரத்தமரும் வானவர்க ளூளும்
வந்துவணங் குறுமுறந்தை மந்திரமா மணியே. (சஎ)

மணிக்குழையோ டமர்செய்மத ரரிக்க ணார்தம்
வஞ்சமயக் கினிற்றஞ்ச மின்றிமிக வீழ்ந்து
கணிக்கரும்வெந் துயர்கொண்மனத் தினைவிரைந்து மீட்டுன்
கழல்கருதப் புரிந்துபழ வினையகற்றி யருள்வாய்
குணிக்கருமோர் பொருளேநற் குணப்பெருமா மலையே
கோதில்குணங் குறிகள்கடந் தோதுறுநன் னெறியை
யொளிக்கருமா லயனரியெந் நாளுமேற்று
மொருதையே திருவுறந்தை யிலங்குமொளி விளக்கே. (சஅ)

விளக்கொளியை மழுக்குமொளி மணிப்பூண் கொங்கை
மெல்லியர்கா மக்கலவி விரும்பியவ ரல்குற்
களக்கதனில் வீழ்ந்துமெலிந் துழலுமடி யேனைக்
கனைகழு நினதுதிரு வடிமலர்சேர்த் தருள்வா
யளக்கமுடி யாதபெருஞ் செல்வந் தன்னு
ளளகையம ராபதியு மடையவகங் கூரந்
துளக்கமறப் பெருகுதிரு வுறந்தை மேய
சுந்தரனே செந்துவர்வா யந்தரிநா யகனே. (சகூ)

நாயகனே நாயகன்மா ரறுபான் மூவர்
நண்ணுநின தடிமலர்சேர்த் தென்னையினி தருள்வாய்
சாயகமைந் துடையமத வேளை யீன்ற
தண்டுளவ வண்டமர்வெண் டிரைப்பா லாழி
நேயமுட னினதுதிரு நடனங் காணு
நியமமே பூண்டபுலி முனிவ னீன்ற
சேயதனுக் களித்ததிரு வுறந்தை மேய
செல்வமே யெல்லையிலாக் கருணைத் தேவே. (ருo)

வேறு.

தேவர்க டேவன் றென்னுறந் தைக்கோன்
மூவர்கள் போற்று முன்னவ னென்பார்
நாவலூர் நம்பி நவின்றிட வேவல்
சேவடி கன்றச் சென்றது மென்னே. (ருக)

என்னக மேவி யெனக்கருள் புரியும்
பொன்னவிர் சடிலப் புண்ணிய னெங்கோன்
றன்மக ளூர்தி தன்னை விரும்பும்
பன்னக மேனி பரித்தமை யென்னே. (ருஉ)

மையமா கண்டன் மனனுறந் தைக்கோன
செய்யமர் சோற்றுத் துறைச்சிவ னென்பார்
கொய்தயன் மண்டை கொண்டுக ரத்தில்
வைகலு மையம் வாங்கிய தென்னே. (ருங)

தென்கயி லாய மெனுஞ்சிர கிரியைத்
தென்குண திசையிற் றழுவுறந் தைக்கோன
மன்பதை தோறு மன்னிய மர்ந்தும்
மன்பதை யுணரா மாயம தென்னே. (ருச)

மாயவ ளாதிய வானவர் போற்றுந்
தூயவ னெங்கள் தொல்லுறந் தைக்கோன்
நேயமு டன்றிரு நீறுடல் பூசிப்
பேயொடு மாடிய பெற்றிய தென்னே. (ருரு)

பெற்ற முவந்தினி தேறிய பெம்மான்
நற்றவர் புகழுறந் தைப்பதி நாதன்
கற்றவர் போற்றுங் கௌரியோர் பாதி
பற்றிட வைத்தருள் பான்மையு மென்னே. (ருசா)

பான்மதி சூடும் பரனுறந் தைக்கோன்
மான்முதல் போற்று மன்னவ னென்பார்
தேன்மலி கொன்றைச் செஞ்சடை யோர்பால்
வான்மலி கங்கை வைத்தமை யென்னே. (ருஎ)

தமைநினை பவர்வினை சாடுறந் தைக்கோ
னிமையவ ரிறைதொழு மிறையவ னென்பார்
தமநிற நிருதன் றலையொரு பத்து
மிமையினிற் போக்கொரு தேறிய தென்னே. (ருஅ)

எற்றொடு சூற்படை யேந்துறந் தைக்கோன்
பேற்றை யளிப்பவர் பேணினர்க் கென்பார்
கூற்றை யுதைத்தருள் கோகன கத்தா
ளேற்றிபு மெற்கரு ளாமையி தென்னே. (ருகூ)

நேரலர் முப்புர நீறுப டும்படி
மூரல் புரிந்தருண் முன்னவ னென்பா
ராரல ருத்திய பாலமு துண்டவன்
றூரக மோதத் தாழ்ந்தது மென்னே. (சுo)

வேறு.

என்னக நினக்குத் தந்தே னின்னரு ளெனக்குத் தந்தாய்
பன்மல ருனக்குத் தந்தேன் பரகதி யெனக்குத் தந்தாப்
இன்னறுந் துதிநிற் கீந்தே னிணைமல ரடியெற் கீந்தா
யுன்னத முனிவர் போற்று முறந்தையி லிருக்குங் கோவே.

கோவினைப் புரக்க முன்னங் கோவினை யெடுத்த கோவுங்
கோவினை யகழ்ந்துங் காணுக் கோகன கத்தாட் போதைக்
கோவினை யிழந்த நாயேன் கொடுந்தலை சூட்டி யாண்டான்
கோவினைப் பாலங் கொண்ட கோழிமா நகரத் தானே. (சுஉ)

தாமொரு பதியே மற்றைச் சதுமுக ஞாதி யோர்க
ளேனமர் பசுக்க ளேயென் றுணர்தர வுலக ரியாருந
தேனமர் துளவத் தோனுந் திசைமுகத் தவனுந் தேட-
வானள வுயர்ந்து நின்றான் வாரணப் பதியு ளானே (சுஙு)

பதிக்கெலாஞ் சிறந்த தாய பதியெனு முறந்தை தன்னிற்
றிதிக்குமா லயன்முன் ஞன தேவர்கள் போற்ற நாளுங்
கதிக்கொரு வித்தாங் காந்தி மதியெனுங் கௌரி யோடென்
விதிக்குமோர் முடிவுண் டாக மேவினை விமல வாழ்வே (சுச)

விமலமா முனிவர் சித்தர் மேதகு பெரியோ ரெல்லா
மமலமா நினது செந்தா மரைமல ரடியைப் போற்றிக்
கமலநான் முகனுங் காணுக் கதியினை யடைய நாயேன் [வே.
சமலமாந் தனுவை யோமபித் தளர்கின்றே னுறந்தை வாழ்

வாழ்வினை விரும்பி நாயேன் மண்ணிடைப் பலவா றுகப்
பாழ்வயிற் றினையோம் பற்குப் பட்டது போதும் போதுங்
கேழ்தனை யன்றி யில்லாக் கிளரடி மலரிற் சேர்த்தே
யூழ்வினை யகற்றி யாள்வா யுறந்தையி லிருக்குந் தேவே. ()

தேவகி மைந்தன் சென்னி சேவடி சூட்டி யாண்ட
மூவகி லங்கள் போற்று முனிதனை யாண்ட வெந்தாய்
பாவகி தன்னை யீன்ற பஞ்சவண் ணேசா நின்பொற் [வே.
சேவடி சேர்த்தாட் கொள்வாய் திருவுறந் தையில்வாழ் கோ

கோதுறு பிறவி யென்னுங் கொடுங்கடற் படிந்து நாளும்
பேதுறு கின்ற நாயேன் பெருந்துய ரகற்றி நின்பொற்
றாதுறு வாரி சப்பூந் தாளிணை சேர்த்தாட் கொள்வா
யோதுறு வளங்க ளெல்லா முறையுறை யூர்வாழ் வோனே.

நேற்றுளா ரின்று மாண்டு நீறுபட் டழியக் கண்டும்
போற்றிலே னுறந்தை யுன்றன் பொற்றளி யடைந்து நாயேன்,

கிற்று வெண் மதியமோடு கிளரு மந்தாகி னிப்பே
ராற்றையுந் தரித்த வேணி யையவென் றுய்யு நாளே. (சுகூ)

நாளெவன் செய்யு நின்னை நாடொறும் வழுத்து மென்னைக், கோளெவன் செய்யும் பொல்லாக் கொடுந்தொழிற் கூற்றென் செய்யும், வாளுடை யசுரர்ச் சாடும் வச்சிர பாணி போற்றுந், தூளுடை மலருப் யானஞ் சூழ்திரு வுறந்தைத் தேவே. (எ0)

வேறு.

வேதா தாழும் வாரண மூதூர் வித்தகனே
தாதா தாவென் றுலகிற் றமியேன் றளராமற்
போதார் நின்றன் பொன்னடி யுகள முடிசூட்டி
நாதா நம்பா வென்று நவிற்றப் புரிவாயே. (எக)

வாயே யுறந்தைப் பதியை வண்ணன் மலரடியும்
வேயே புரையு மென்றோட் காந்தி மதியடியு
மாயே யகன்றின் படையத் தினமும் வாழ்த்துவையே
னீயே நல்லா யென்று நிகழ்த்தி யுய்வேனே. (எஉ)

உய்வா யுறந்தை மாநக ருறையு மைவண்ணன்
செய்வாய்ந் தொளிருஞ் செங்கம லச்சே வடியிணையை
மைவாய்ந் தொளிர்கண் மங்கையர் மையல் வீழாமற்
பொய்வாய்ந் தொளிர்புன் மடமிகு நெஞ்சே போற்றுதியே.

போற்று மடியார் பொன்னுல கடையப் புரிந்தருளு
நீற்றொளி மேனிய னேயுறந் தைப்பதி நின்மலனே
தாற்றொடு சுவிமா மதகரி யைக்கொல் சக்கிரியா
மேற்றினி லிமவான் மகளுடன் வந்தற் கின்றருளே. (எச)

இன்றருள் செயினின் மகவுட னிமய மாதினையும
நன்றினி தேத்திப புகழுவ னுறந்தை நகாவாழும
பொன்றுத லிலலாப புண்ணிய நின்றனை யும்புகழ்வேன்
குன்றினை வில்லா வின்டுவை வண்டாக் கொண்டோனே. ()
கொண்டலை யூாநதொரு கோவினை யாளுங் கோமானு
மண்டாக ளுக்கன் றமுதை யளிததவ ளுடையனுங்
கண்டு வணஙகுறந தைப்பதி மேவிய காமாரி
புண்டாி கநதிரு வடிமலா புகவருள் செய்வாயே. (௭௯)
செய்வாய்ந தொளிருறந தைப்பதி மேவிய தெள்ளமுதே
பைவா ளரவப் பணியணி பஞ்ச வர்னேசா
பொய்வா யுலகப் பற்றினை விடடுன் பொன்னடியாம்
மெய்வாய் வீடடை யப்புரி வாய்வெள் விடையோனே. (௭௭)
விடையார் பதியுறந தைப்பதி மேவிய விண்ணவனே
யடைபாா புரமூன் றெரியச சிரித்த வாண்டகையே
கடையா ரினுங்கடை யேன்றனைக் காத்தருள் புரிவாயே
சடையார் கொன்றைத் தொடையாய் சம்போ சங்கரனே.()
சங்கர னேசிவ சாமபச தாசிவ வென்றுனையே
பொங்குறு துயாமுழு துமமக லப்புக ழுசசெய்வா
யெங்குறை முழுதுந தீாத்தருள் காந்தி மதியென்ருய்
பங்குட னுறநதைப் பதியமர் பஞ்ச வர்னேசா. (௭௯)
ஈசா வுறந்தைப் பதியை வண்ண வின்னமுதே
மாசாா நெஞ்ச முடையார் காணு மாதேவா
தேசாா நினது திருவடி மலரிற் சிறியேனை
பேசா வண்ணஞ் சேர்த்தருள் புரிவா யிறையோனே. (அ0)

வேறு.

இறைகொளுறந் தைப்பதியி லென்னையினி தாண்டான்
பறைபுசமுங் காந்திமதி மங்கைமண வாளன்
பிறைகொளெயிற் றந்தகபின் னிகழ்வதுண ராமன்
மிறைகொளுரு வங்கொடெனை மேவியெவன் செய்வாய். ()

செய்யபது மத்துறையுந் தேவையிவண் கூவிப
பையவிவன றன்னையினி மேற்படைப்பை யாயிற்
கொய்திடுவ னின்னுமொரு தலையையெனக் கூறு
மய்யையடி யார்க்கருளு முறந்தைநக ரானே. (அஉ)

நகரமக ரங்களென நவிலுமலம் போக்கி
யகரமென நின்றவெனை யருள்வகரஞ் சேர்த்துச்
சிகரமதாய்ச் செய்ததிரு வுறந்தைநகர் மேய
வகரமதை யுள்ளபடி யுணாவாபெரி யோரே. (அங)

பெரியபொரு ளெவைக்குமொரு பெரியபொரு ளாயுந்
தெரிவரிய சிற்றணுவிற சிற்றணுவ தாயு
மரியபர கதியையடி யார்க்கருள்வ தாயு
முரியவொரு பொருளையுறந் தைப்பதிக்கண் டேனே. (அச)

கண்டுதெரி சித்தவடி யேனையமன் கண்டு
கண்டுமொழி பேசியக லக்கடைக்கண் கண்டு
தொண்டுபுரி வாரகளுடன் றொண்டுபுரி யென்று
விண்டுபுகன் றுறுறந்தை வியனகரி லின்று. (அரு)

இன்றுதிருக் காந்திமதி யம்மையுட னென்னைத்
தொன்றுவினை விண்டகலத் தொண்டுபுரி யென்றான்

பொன்றுதலி லாததிருப் பொன்னிநதி சூழுந்
தன்றுணையி லாதவுறந் தைத்தளியில் வாழ்வோன். (அசு)

வாழ்வினைமெய் யென்றுமதி மாழ்குமடி யேனைக்
கேழ்கிளர்செந் தாமரைமென் கேடிலடி சேர்த்தான்
பாழ்கலியெ ழாதுபயன் படுகழனி சூழ்ந்து
தாழ்வையடை யாததனி நகருறந்தை யண்ணல். (அஎ)

அண்ணலுனை யன்றியகி லங்களிலை யென்றே
வண்ணமறை சொல்லியது வாய்மையென வின்றே
பண்ணவர்கள் போற்றுறந்தைப் பதியதனிற் கண்டே
னெண்ணமுடி யாததுய ரின்றகன்ற நானே. (அஅ)

நானெனவு மெனதெனவு நவிலுவதி லென்ன
வானதுமற் றென்றுமிலை யாதலினா லன்றோ
மோனமுடன் ஞானசன காதிமுனி வோர்கள்
வானவர்போற் றுறந்தைநகர் வள்ளலுனைக் கண்டார். (அகூ)

ஆர்மருவு சடையுடையம் புலியதளோ டாட
வார்மருவு கொங்கைமலை மாதுகளிப் பெய்தச்
சீர்மருவு தில்லைமணி மன்றினட மாடு
மேர்மருவு கழலிணைசேர்த் தாளுறந்தை யீசா. (கூ0)

வேறு.

ஈசனே யுறந்தை வாழு மிறைவனே போற்றி நாயேன்
பாசவே ரறுத்தாட் கொண்ட பஞ்சவர் ணேச போற்றி
மாசிலா மணியே மன்றின் மாநடம் புரிவாய் போற்றி
யாசக லடியா ருள்ளத் தமருமை வண்ண போற்றி. (கூக)

வண்ணமா மறையோன் முன்னு வானவர்க் கரசே போற்றி
வண்ணவா ரணங்கை யேந்து மாதவன் போல்வ ருந்தா
வண்ணமா வுறந்தை தன்னில் வந்தடி காட்டி யாண்ட
வண்ணமோ ரைந்துங் கொண்ட வள்ளலே போற்றி போற்றி

போற்றிமெய் யடியார் சூழ்ந்து புகழ்திரு வுறந்தை வாழ்வே
யாற்றொடு கொன்றை தும்பை யணிந்தவை வண்ண போற்றி
மாற்றறி யாத செம்பொன் மலையினைக் குழைத்தாய்போற்றி
நீற்றொளி பழுத்த மேனி நின்மலா போற்றி போற்றி.(கூங)

நின்மலா போற்றி மன்றி னிருத்தனே போற்றி நாயே
ன், புன்மல மறுத்தாட் கொண்ட புண்ணியக் கொழுந்தே
போற்றி, வன்மனத் தவர்கள் காணு மாநக ருறந்தை வாழு
ஞ், சொன்மனக் கெட்ட வொண்ணுச் சோதியே போற்றி
போற்றி. (கூச)

சோதியா தெனையாட் கொண்ட சுயம்பிர காச போற்றி
யாதியேயு றந்தை வில்வ வனத்தமர்ந் தருள்வாய் போற்றி
பாதியோர் பெண்ணை வைத்த பஞ்சவர் னேச போற்றி
சாதிநான் மறைகள் போற்றுந் தத்துவப் பொருளே போற்றி

தத்துவ ரூபஞ் சுத்தி தரிசன முதலாக் கூறும்
பத்தினு ளிறுதி யாய பரசிவ போகந் துய்க்கச்
சத்தறி வின்ப மான தந்தையே செய்வாய் போற்றி
முத்தர்போற் றுறந்தை மூக்கிச் சரத்தமர் முதல்வா போற்றி

முதல்வனே யுறந்தை வாழு முக்கண்வா னவனே போற்றி
கதமில்மா முனிவர் போற்றுங் காசிபன் பன்னி தன்னைப்

புதல்வன்கார்க் கோட னேடு புரிந்தினி தளித்தாய் போற்றி
மதகரி முகனை யீன்ற வள்ளலே போற்றி போற்றி. (கூஎ)

வள்ளலே யுறந்தை வில்வ மாநிழ லமர்ந்தாய் போற்றி
தெள்ளிய வறிஞர் போற்றுஞ் சிவபுரத் தரசே போற்றி
கள்ளுலா மலர்ப்பூஞ் சோலைக் காவிரி நாடன் போற்று
மள்ளிலைச் சூல மேந்து மண்ணலே போற்றி போற்றி.(கூஅ)

அண்ணலே யுறந்தை வாழு மப்பனே போற்றி நாயேன்
கண்ணிணை களிக்கக் காட்சி கொடுத்தருள் கடவுள் போற்றி
தண்ணறுக் கொழிக்குஞ் செய்ய தாமரைமுகத்தாய் போற்றி
பண்ணவர் வணங்கி வாழ்த்தும பஞ்சவர் னேச போற்றி. ()

பஞ்சவர் னேச போற்றி பகர்வில்வா ரணிய போற்றி
மஞ்சவிர் கூந்தற் காந்தி மதிமண வாள போற்றி
நஞ்சமர் கண்டத் தெண்டோ ளற்பரம் பொருளே நின்றன்
செஞ்சர ணங்க ளான திருவளர் கமலம் போற்றி. (க00)

ஆகச்செய்யுள் - க0க.

திருவுறந்தைப் பதிற்றுப்பத்தந்தாதி

முற்றிற்று.

ஸ்ரீ பஞ்சவர்னேசர் திருவடிவாழ்க.

திருச்சிற்றம்பலம்.
